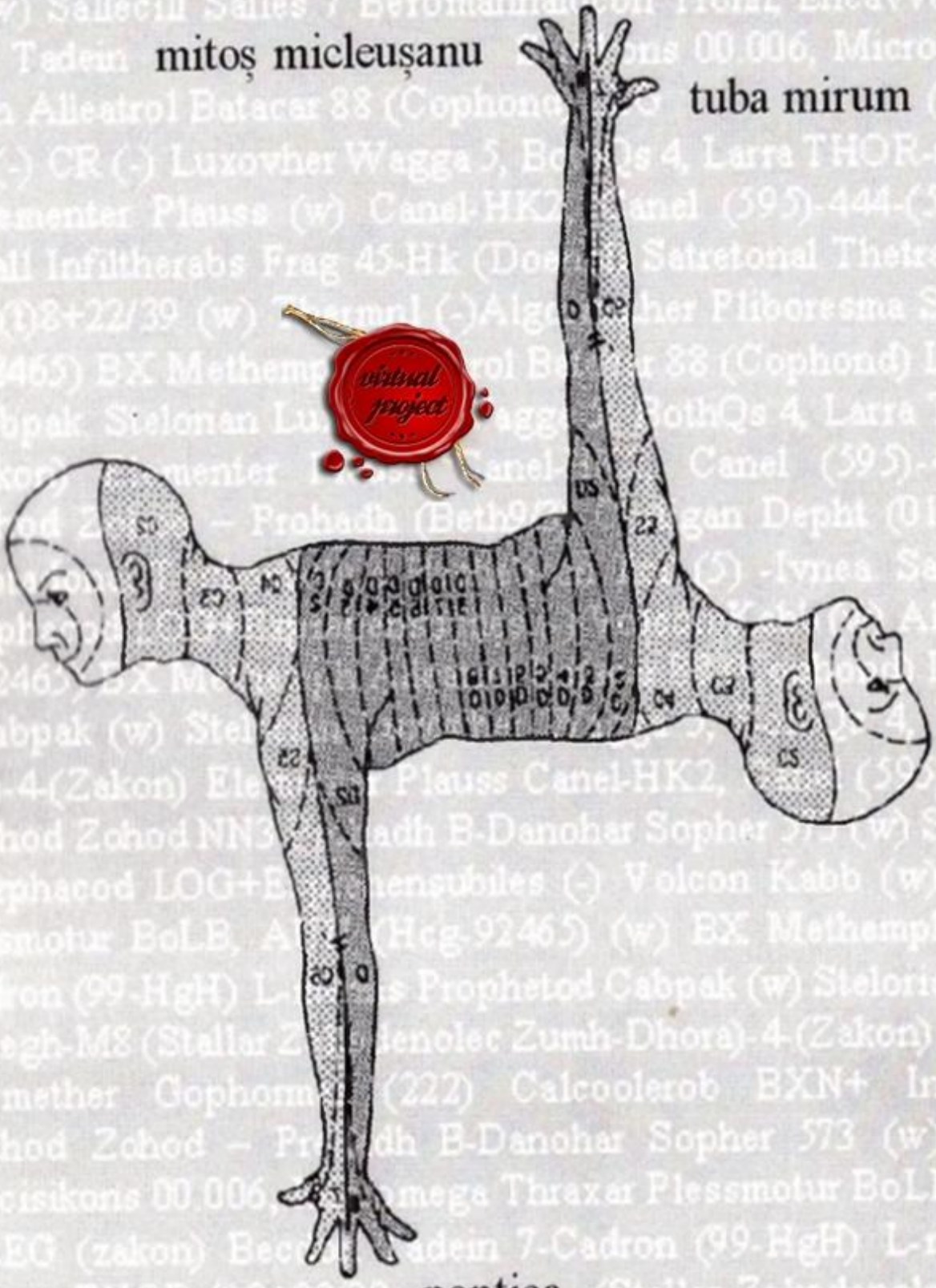

virtual-project.eu

Coperta: Mitoș Micleușanu

PONTICA 2003
ISBN: 973-7720-01-6

MITOȘ MICLEUȘANU

TUBA MIRUM

Pontica 2003
Constanța

Substratum Campus 0

Nu știu cine sunt, n-am nici un reper exterior, am renunțat demult la repere, la categorii, la convenții… Dar n-am făcut-o din proprie inițiativă, n-am avut un demers inițiatic, mi-a fost impus unul, imaginați-vă doar… Moartea are cel mai impresionant demers inițiatic și cea mai desăvârșită metodă. Ea nu caută persoane cu abilități speciale, nu alege învățăcei talentați, spirite potrivite pentru un demers extradimensional. Ea nu întreabă, nu-ți propune, nu-ți cere consecvență, pătrundere sau atitudine. Vrei nu vrei, te inițiază. Mai devreme sau mai târziu. Iar dincolo tremuri o moarte întreagă și te gândești înfricoșat la viață. Problema morților, oare ce se întâmplă după ce învii?

— Ți-i frică de viață?

— De viață?

— De ce altceva, ești în viață, și toate fricile sunt legate de viață… Moartea e un pretext.

— Adică?

— Dacă e pace, ți-i frică de război, dar e pace. Este inutilă frica, o risipă a minții, o iluzie.

— Și?

— Și noi alunecăm pe lângă cisternă, tresărind la vederea cauciucurilor încinse și a orătăniilor strivite… Toate măruntaiele astea, penele însângerate, femeile care aleargă buimăcite, adună valizele și pungile unsuroase, unele traversează în grabă, mai scuipă, mai plâng…

— Care femei?

— N-are importanță, oricum, altă treabă e să fii mort. Ai toate motivele să-ți fie frică de moarte, ești în ea, sau mai degrabă e în tine, uite și tu la unghiile mele…

— Dă-te-n sânge! Ești nebun?

Oare am murit? Nu cred, sunt încă prea tâmpit, prea fricos, bântuit și deznădăjduit, sunt rătăcit, iar asta nu-mi inspiră înțelepciune. Sunt încă viu și, probabil, mă aflu în etapa de pregătire, împreună cu voi, ceilalți vii… Dar eu nu cred în întuneric, nu cred în neant. Dă-l în morții

lui! Nimicul nu există, răspunsul e atașat, se află în întrebare. O întrebare vie și grasă, cu inima locuită de o căpușă. Totuși, cu cât forțezi interioarele, cu atât se răscoală exterioarele. Nu? Cu cât mai mult accept existență cu atât mai puțin o simt. Ce să fac, o pierd, o rătăcesc pe undeva, printre lucrurile mele, hârtiile, cârpele murdare, frânghiile năclăite, cutiile, sticlele, pungile… Cu cât mai mult, cu atât mai puțin. Cu cât cu atât. Cu cu… Cucul morții, cu ciocul ca un cristal fumuriu.

Nu știu cine sunt, n-am nici un reper exterior, poate m-am născut mort, altfel cum să-mi explic faptul că sunt atât de rece, cum să-mi explic golul din interior?… Poate sunt orb, dar ce înseamnă să vezi? Oricum, nu pot spune că întunericul și tăcerea din mintea mea sunt lipsite de substanță, sunt obișnuit cu propriile sărbători interioare, găsesc un fragment de bucurie în orice lucru neînsemnat, mă atașez mai ales de sunete, încă mai aud câte ceva. Altfel spus, mă acomodez cu smerenie la această pseudo-ființare. Chiar dacă pierd firul foarte repede și-mi rătăcesc senzațiile într-un fel de labirint cu oglinzi strâmbe… De multe ori, din ce în ce mai des, nu pot face diferența dintre bine și rău, dreapta, stânga, amar, dulce, fierbinte, rece… De asta sunt plin de arsuri. M-am adresat, unii au experimentat pe seama mea tot soiul de remedii regeneratoare, am și acum o listă de soluții, am încercat o mulțime, dar până la urmă m-am lăsat păgubaș. O vreme, din inerție probabil, am mai folosit câte ceva, dar am fost marcat de zvonurile bizare: „Pierderi de memorie, halucinații, scindare, dedublare”… Cine știe, există o stare de paranoia față de medicina clasică, ca să nu mai vorbim de medicina secretă, netradițională. Câți oameni cunosc faptul că psihiatria are patru ramuri paralele, dintre care trei zone experimentale, una mai complexă decât cealaltă, coborând în final până la o secțiune hiper-cabalistă, unde operează niște specialiști mai schizofrenici decât orice închipuire despre schizofrenie, iar asta nu întâmplător, deoarece soluționările autentice vin doar din interior. Poți scrie despre război, poți dezbate această problemă controversată, poți filosofa pe tema holocaustului, dar nu vei înțelege și nu vei soluționa nimic cu adevărat decât

dacă ai trecut prin război, iar cu cât mai tare te-a afectat, cu atât vei pătrunde problema războiului și dacă ți-ai mai păstrat și mintea întreagă cine știe, poate vei găsi și niște soluții aplicabile, în legătură cu încetarea masacrelor, tămăduirea demențelor totalitare…

Bine până aici, rău de-acum încolo. De ce oare spun asta, de ce sunt ca un atractor universal al deznădejdei, de ce mă trezesc dimineața și o percep ca fie o inutilitate repetitivă pe care cineva mi-a băgat-o cu forța în cap, de ce mă complac neputincios în acest autocanibalism al minții. Cineva mi-a spus, dacă te doare mintea, e bine, altfel uiți de ea, apoi uiți de tine, iar uitarea de sine este o pseudo-detașare. Autenticitatea detașării vine numai și numai prin hiper-luciditate. Trebuie să focalizăm bine de tot existența, ca apoi să reușim o defocalizare coerentă. Fără acel *memento mori,* devii un cobai al nemuririi, iar asta este mai teribil decât moartea. După cum am mai discutat, de-atâtea ori, cu diverse personaje îngândurate, cel mai mult mă frământă nu dispariția definitivă, ci imposibilitatea dispariției, imposibilitatea neantului, ceea ce semnifică o condamnare la eternitate, fie ea reciclare, replăsmuire, reîncarnare, repetare exactă sau orice, indiferent de doctrinele ce stăruie asupra speranței. Asta mă doare, nu faptul că nu voi mai fi, ci că nu voi mai putea scăpa. Bineînțeles, poate în următoarea etapă voi îndrăgi viața mai mult, mă voi atașa de ea, voi avea totul și toate la câte am visat în „trupuirea” precedentă, adică, bani, femei multe, știu și eu, o cifră cât mai „spirituală”, vreo 666 de curve de lux, cu ochii migdalați, ușor triste, unele mai durdulii și blondușe, în contrast cu altele mai slăbuțe, semifilosoafe îngândurate și impresionate de minunea existenței, la mine în patul uriaș, un fel de cuib al luminii stroboscopice, stereovasculare. Ce credea Cărbunaru, scamatorul, marele ilusionist preafericit… Ce mascaradă de doi bani, printre paginile îndrăgite de libelulele sinucigașe, de parcă a știut el cu adevărat ce labă tristă a comis și a transmis unui tentacul, despre superioritatea cocorilor descompuși. Mare cacealma, neuromutilarea intelectuală și pseudosuferința bujorilor… E simplu, noi, oamenii (ce pretenție), aceste plăpânde animale golașe, developăm existența în timp

real. Cel care e marcat de moarte, cu adevărat, zâmbește ca să compenseze… Cel care e marcat de viață, scrie despre înalta estetică a căderii în gol. Cum spunea un țigan de treabă, dă-te-n morții vii din starea de mijloc!

Arsurile astea mă doboară, înainte eram preocupat de exterior, le ascundeam, ieșeam doar noaptea, ca să nu sperii pe nimeni. Au fost și niște copii care au mai țipat chestii nu tocmai… „Mami, monstrul! Monstrul" sau: „Tati, da nenea este mort?" Noroc de răspunsuri și mai… „Vai puișor, nu-i frumos…" într-adevăr, nu sunt deloc frumos, nici nu pretind, sunt semicarbonizat, mai ales aici, în inimă, fiindcă simt mai mult decât oricând superficialitatea și mascarada exterioară, odată cu cicatrizarea defectuoasă a crescut și sensibilitatea mea la micro-zâmbetele compătimitoare, la privirile scârbite și alunecoase, la expresiile de falsă compasiune, sau poate m-am lăbărit eu la cap, cu totul…

Prima dată, spre deosebire de pruncii care au intrat lent în pâine, eu am intrat brusc în zid. Am aflat despre statutul meu de la o față înfricoșată care stătea aplecată deasupra mea și striga: „Domnule, vă simțiți bine, să vă ajut?" Atunci am aflat că sunt un Domn, ce frumos… Câtă încredere mi-a dat asta, eram un domn, la ai mei 30, eram în pas cu civilizația, făcând abstracție că zăceam într-o baltă de vomă acoperit de arsuri, tăieturi, vânătăi și sânge coagulat. Așa m-am trezit. Nu știam unde mă aflu, nu știam cine sunt. Și nici n-am aflat, deși au trecut aproape zece ani. Nimeni nu m-a recunoscut niciodată n-am găsit nici un reper, nici o față cunoscută nici o persoană care să mă oprească măcar odată, să-mi spună ceva de genul: „Ești cumva…" Sau: „Vai de mine…" Sau: „Nu-mi vine să cred, dragul meu, Vasile sau Dancu sau Bogdan sau Damian sau Iulian sau Andrei, sau, în ultima instanță Eleonora… Nici măcar atât, nici o speranță. Nimic. Nimic în exterior, nimic în interior, adică nici o amintire, nici o rază nici un fascicol… Cumplit e puțin spus. Îngrozitor." O perioadă am mai văzut câte ceva cu ochiul drept, dar apoi s-a încețoșat totul și încet-încet, s-a întunecat, a dispărut… Am rămas închis în mine ca într-o pivniță de carne. A avut grijă de mine omul invizibil. A fost îngerul meu păzitor, până într-o zi, acum câteva luni, când m-a

condus la o gară, mi-a dat un teanc de bani și mi-a spus: „Trebuie să pleci, dragul meu! Ascultă-mă trebuie să pleci cât mai departe, undeva la țară, la munte… Dacă nu vezi, măcar să auzi și tu ceva mai delicat decât claxoane de mașini, înjurături și discuții materialiste. Și să miroși ceva mai subtil decât bioxid, monoxid și transpirație de roboței condamnați la reciclare. Renunță la competiția asta, unde linia de sosire coincide cu cea de pornire, renunță! Orașul este labirintul golemilor, dintre care prea puțini își găsesc în final pălăria cu numele său în interior… Pleacă și uită ceea ce, oricum, nu ții minte!”

Am plecat, de două ori, deoarece mă aflam și într-o călătorie interioară prin tenebrele neputinței. Pe drum, în tren, un alt om invizibil „m-a preluat”. Era un bărbat, după voce, la vreo 60 de ani. Mi-a spus: „Dorm oare îngerii păzitori?” Mi-am dat seama că mă întreba pe mine, fiindcă m-a luat de mână. Ce puteam să-i spun? I-am răspuns cu o altă întrebare: „Oare Dumnezeu în ce crede?” Apoi s-a înfiripat un dialog, acompaniat de zgomotul roților de tren.

— Ești rătăcit fiule, doar un om rătăcit pune asemenea întrebări.

— De ce rătăcit? Poate Dumnezeu crede în oameni…

— Adevărat, Dumnezeu chiar crede în oameni.

— În acest caz…

— Fiule, analiza nu duce la împăcare. Rațiunea are două cărări, una întortocheată care duce spre suferință și deznădejde, și una dreaptă care duce… Tot acolo.

— Cu alte cuvinte, rațiunea nu duce nicăieri… Cum să înțeleg asta?

— Să nu înțelegi, să simți.

— Dar nu înseamnă înțelegerea înțelepciune?

— E o mare diferență între înțelepciune și înțelegere.

— Dar nu suntem noi oamenii, înzestrați cu rațiune? Nu-i asta un avantaj în fața necuvântătoarelor?

— Toți și toate sunt egale în fața lui Dumnezeu. Nu există nici avantaje și nici dezavantaje, toate sunt relative și toate sunt iluzii pentru amăgirea minții. Gândirea este un labirint de oglinzi, unde lumina din

capătul coridorului se răsfrânge în o mie de alte false lumini, o mie de capcane pentru mintea neîmpăcată.

— Asta înțeleg, dar nu pornește totul de la neîmpăcare, nu trecem cu toții prin anumite etape, deoarece altfel n-am putea aprecia ce este împăcare și ce este rătăcire. Nu cunoaștem oare prin comparație și experiență personală?

— Într-adevăr fiule, nu putem afla adevărul de la alții. Ajungem la adevăr prin noi înșine, prin propria experiență existențială dar învățăturile înțelepților nu sunt de prisos, ele ne ghidează ne fac să nu mai bâjbâim pe acolo pe unde au bâjbâit alții. Cât privește experiența personală te voi dezamăgi, deoarece nu există așa ceva. Experiența personală este o iluzie, un capitol fantomă.

— Cum adică nu există experiență personală?

— Foarte simplu, aparent suntem separați, avem propriile gânduri, propriile dureri, bucurii, descoperiri și cel mai des avem impresia că alții simt altfel, sunt mai fericiți sau mai îndurerați, mai rătăciți sau mai înțelepți. Cu alte cuvinte, sesizăm o mulțime de nivele, trăiri, suntem înclinați să ierarhizăm totul, să plasăm lucrurile și oamenii în diverse straturi valorice, construim tot soiul de grile de apreciere, dar în final… Știi ce se-ntâmplă în final?

— Bănuiesc. Nu pot spune că știu ceva, atâta timp cât nu mi s-a întâmplat…

— Foarte bine, dar de unde știi că nu ți s-a-ntâmplat? Poți fi sigur de ceea ce știi, de memoria ta, de trecutul tău? De unde venim, încotro ne ducem, de ce și pentru ce, cu ce scop?…

— Nu știu…

— Asta sună oarecum mai obiectiv. Dar să ne întoarcem la final, să-l privim din altă perspectivă. Finalitatea este inevitabilă egalizarea, ștergerea a tot ce înseamnă surplus. Tabula rasa. Dar fii atent, finalul nicidecum nu înseamnă sfârșit. Sfârșitul este o convenție-capcană ca și multe altele, neantul, nimicul, totul… Aspecte diferite ale aceluiași lucru, oglinzile din labirintul minții, mecanisme de multiplicare a unității…

— Da, știu, sfârșitul unei etape poate semnifică începutul alteia. Dar nu este și asta o convenție-capcană? Nu cumva este încercarea noastră de a ne ascunde de fatalitate scuza de bază viața de după moarte?

— De ce viața, de ce nu altceva?

— Altceva decât viață? Nu știu, nu-mi imaginez.

— Lipsa de imaginație nu este atât de cumplită ca și lipsa de credință!

— Înțeleg ironia dumneavoastră. Totuși, nu mă pot abține, curiozitatea mea… Cine sunteți, dacă nu sunt indiscret? Călugăr, preot, sau poate…

— Poate sunt măcelar și te fut în gură…

— Poftim? (pauză) Asta ce-a fost? (pauză)

— Domnule, hei… Vă simțiți bine? Cu cine vorbiți? Să vă aduc ceva, niște apă?…

O voce de femeie, o atingere. N-am mai auzit vocea lui, niciodată, țin minte că m-am ridicat, am întrebat unde mă aflu, mi-au explicat, eram în gară.

Eu nu pun botu' la chestii din astea, mi s-au întâmplat prea multe. Nu mă mai sperie nimic, am eu coridoarele mele de evadare, uneori mai beau, de ce să ascund asta. Infirmitatea mea este un bilet de intrare în localurile obscure de la periferie. Dar nici acolo nu-mi găsesc împăcarea, nu-mi place să-mi plâng de milă și nici să ascult teorii de îmbărbătare de la alte epave. Asta mă face să mă simt mai mort ca niciodată.

Cel mai mult îmi place să aberez, este remediul perfect împotriva deznădejdei. Am ajuns la un nivel respectabil, sunt un specialist al aberației, uneori prea perfecționist, dar în domeniul ăsta, perfecționismul nu este la fel de nociv ca și în… Știu și eu… Nu mai știu. Subtilitatea aberației constă în transparența ei multidimensională, ascunderea ei după tot soiul de artificii, analize complexe, studii improvizate, filosofii abstracte și nu numai… Asta mă mai liniștește, mă face să uit ceea ce, oricum, nu mi-am amintit niciodată. Încetul cu încetul, reușesc să mă detașez, până la un moment în care mă surprind fericit, extaziat, singur în fața mea, într-un întuneric desăvârșit, într-o liniște subterană, dincolo de simțuri, griji, durere, frică… Băutura nu-mi dă așa ceva, poate pe moment se desfundă oarecum niște canale de comunicare, dar prea repede intervine remușcarea și îndoiala. Ăsta-i adevărul, bucuria unui dublu rafinat se plătește cu dublu regret. În fine, eu am rămas fidel aberației, cu toate că efectele secundare nu se lasă nici aici prea mult așteptate.

Țin minte, odată, am pornit o discuție despre lumină, cu un bețiv. Ne-am desfășurat pe o noapte întreagă, el cu paharul, eu cu aberația, balsamul meu… Ne-am împrietenit, el era sticlar, îl chema Serafim, mi-a povestit cum se ducea de mic la o sticlărie de lângă Băile Herculane, unde lucra un unchi de-al lui. Stătea ore-n șir, hipnotizat, în fața gurii cuptorului, de unde năvălea lumina vâscoasă, ca o miere. Mi-a povestit despre mirosul luminii care-i lingea fruntea, despre păpușile rusești, din sticlă, transparente, vizibile una într-alta. Unchiul lui, tare zbanghiu, avea o colecție de lacrimi, adunate de la fostele soții și amante, vreo doi litri. Lacrimi păstrate în sticluțe multicolore, cu etichete de genul: „Isteria Dianei" sau „Ultima noapte la Natașa" sau antichități, cum ar fi: „Lacrima profei de estetică" sau „Pubera Inga, înșelată cu maică-sa".

Mi-a povestit despre felul în care percepea, copil fiind, sferele portocalii pe care le scotea unchiul lui din cuptor. Atunci, unchiul i-a explicat despre Sticlarul Nesfârșit care scoate în fiecare dimineață soarele din cuptorul uriaș, ca să ne încălzească pe noi, sticlarii mai mici… Amărâții care ne uităm în sus și învățăm cum se scoate din cuptorul pieptului, sfera de lumină. L-am ascultat cu gura întredeschisă iar metaforele lui se complicau, pe măsură ce cuvintele se împiedicau și se încălecau tot mai mult și mai mult, până la un delir fascinant și aberant. Apoi, când am încercat să-i povestesc sticlarului despre metodele mele de evadare și despre atracția mea față de aberația practică el s-a îmbujorat brusc și mi-a spus:

„Dragul meu, aberația practică poate lua întorsături dramatice, schizoide și niciodată nu vei reuși să-i prezici extremitățile deteriorate de incoerență, niciodată nu vei putea defini proprietățile ei maladive, sau curative, cu toate inflamațiile și complicațiile, crizele hipnotice, „hemoragiile" conceptuale sau imploziile spirituale… Iar consecințele aberației, efectele acestui miraculos malaxor al înțelegerii, sunt devastatoare, fiindcă nu știi la ce să te aștepți în clipa următoare. Știi și tu prea bine, uneori totul degenerează până la os, până la măduvă așa încât nu mai are rost să opui rezistență incapacității de a

înțelege, de a pătrunde sensul lucrurilor. De a decodifica nebunia”

Nu mai țin minte ce am vrut eu să-i reproșez sticlarului, dar s-a apropiat de noi chelnerița, ne-a rugat să vorbim mai încet, iar sticlarul a întrerupt-o:

„Ce vrei donșoară așa vorbim noi despre nebunie! Și nu te mai uita la mine ca foca la poartă veche, cu ochii tăi de muză introvertă cu lotușii tăi oblici, încadrați irațional în orbitele asimetrice. Mai bine uită-te la încheieturile mele, la urmele de dinți și dă-mi o fâșie din rochia ta să mă leg, să opresc sângele ăsta risipitor, că nu de altă dar e păcat de covoarele voastre albe.”

Chelnerița a holbat ochii, indignată. Serafim a început să râdă convulsiv, dar s-a oprit brusc și a continuat:

„Gata donșoară iartă-mă! Sincer, nu merită să-ți faci griji în legătură cu laptele tău eșuat. El nu lasă urme pe alb, știi prea bine. Și rănile de pe omoplați se vor cicatriza odată cu lumina. Vino mai aproape, vreau să-mi amintesc acel psihedelism, acea senzație de plod. Ascunde-mă sub stratul tău de iubire îmbălsămată, și dacă voi muri în tine, extras apoi de măcelarii cu boturi învelite, mă voi descompune fără pretenții, îți promit! Salvează-mă, te rog! Ei vin pe neașteptate, ei sunt Păgâna Pătrime, măcelarii cu zâmbete mecanice, specialiștii întunecați care chiuretează spațiile fertile, demonii care deteriorează gingiile neajutorate ale sacrului. Uite la mine donșoară, încep să înghit lacrimi în ideea de a nu da nimănui nici cea mai mică posibilitate de a mă compătimi. Dar nu, adică de ce nu, dacă da…”

Asta i-a spus chelneriței, iar mie, cu spume la gură:

„Nu vreau să-mi înțelegi greșit dezechilibrul, te rog mult, măcar acum, când anotimpurile astea îndoliate de imitații… Pierd firul, pierd firul și aș vrea să vină sora. Mai repede! Mai bine sora în alb, decât fratele în negru, nu-i așa? Sau tata în verde… Cred că tratamentul nu are nici un efect. Sau are, dar niciodată nu e satisfăcător. Dacă ai vedea urmele de dinți de la încheieturile mele. De fapt, ce vroiam să spun… Nu, n-are nici în clin, nici

în… Stai puțin, are ceva în mânecă… În mânecă ține cărți negre, prin buzunarele unsuroase ascunde carne proaspătă, fâșii înguste, numai bune de băgat în plicuri. Crede-mă, acum două zile l-am întâlnit în piață. Vindea vechituri, cârpe murdare, borcănașe cu insecte uscate, lentile sparte, mănuși de cauciuc, frânghii vechi… Avea și un bisturiu de argint, spunea că-i lama pierzaniei. Și eu vând, dar numai în locuri admise, îmbrăcat în salopeta asta îmbibată cu sânge. Am tranșat, am întrerupt, dar n-am aflat… M-am ales cu pata asta. Păcat că n-o vezi și tu. E urma care-mi frământă amintirile, mă cheamă înapoi în somn, dar îmi învelește capul în insomnie, ca într-o pungă umedă. Insomnia e atemporală, dragul meu. Atâta timp cât uit de ea, e fragilă ca o ceașca de cafea tare, în care mă zbat eu, moale și minuscul, iar tu, dragul meu prieten, greu dușman de moarte ce-mi ești, în sânge încadrat de oase împletite-n carne unsă cu pofte… Văd că ești speriat, dacă m-ai vedea, am pupile punctiforme, trebuie să mă înțelegi, vreau să ies în afara fiziologiilor, vreau să-mi pun sângele la fiert, iar apoi să mă evapor din mine, din tine, din ea… Nu lua în seamă întunecarea ce mi se-ntâmplă. Este doar o prelegere mută la inițierea îngropăciunilor! Pe de altă parte, am un biet soare întemnițat aici, în cuptor… Eu nu merit soarele, eu merit coagulare și frig. Cum aș putea să uit ceea ce nu pot să-mi amintesc, despre Lucia. N-am nici o scăpare în amnezia mea anamnezică, fiindcă uit de la mână la cuțit, de la cuțit la inima ei, de la inima ei la gura mea, de la toarta ulciorului, la coada toporului. Uit și uit…”

Aveam fața amorțită. Chelnerița s-a întors cu cineva, m-au condus afară, nu m-au îmbrâncit, sunt prea lent și eman o miere invizibilă prin pielea cicatrizată. Un bărbat mi-a spus că n-ar fi rău să-mi deschid un club privat, unde să monologhez cât mă ține. Chelnerița râdea înfundat, mirosea a hârtie igienică semi-dizolvată, iar bărbatul avea o respirație cenușie, poate ușor gălbuie. Am întrebat de prietenul meu, Serafim.

— Care Serafim, măi amărâtule, tu vorbești de unul singur, te ține toată noaptea, n-ai taină!

— Am taină, auzi la mine, am! Nu-mi spune tu mie că n-am taină!

— Gata, afară, du-te la plimbare! Nu mai speria clienții!

— Morții sunt clienții voștri!

— Nu fi bădăran, că te plesnesc! Ce crezi tu, dacă ești orb și nebun, toată lumea e de vină?

— Foarte finuț din partea ta, se vede că ai studii adânci în intestinologie!

— Ce?

— Ești și rapid la minte, bravo barosane!

Am luat doar un pumn în coaste, n-a fost mare lucru, am mai luat și altă dată. Vreau să vă spun că uitarea e cu atât mai dureroasă, cu cât nu-i definitivă. Așa cum mi-a dispărut mie o perioadă însemnată din minte, cine știe câți ani, poate o viață… Și totuși, n-am uitat cuvintele, n-am uitat să spun ce am de spus, cu toate că mă simt suspendat între cer și pământ, mă simt mai inutil decât un bolovan în drumul oamenilor. Cel mai greu este să nu știi de unde știi ceea ce știi. Este cel mai chinuitor. Este ca și cum ai avea încă o persoană în tine, care îți destăinuie continuu și imprevizibil niște lucruri, niște gânduri pe care nu neapărat le vrei. Unele se dezvăluie în imagini clare, aparent fără nici o legătură. Rareori pot face conexiuni, spre exemplu, faptul că am discutat cu Serafim o noapte întreagă, iar apoi mi-au spus că nu există nici un Serafim. De unde știu eu că există cineva care spune că nu există altcineva? Toate sunt în capul nostru, probabil. Și chelneriţele, și intestinologii. Și dacă Serafim este acel eu, ascuns în mine, atunci Lucia, căci a pomenit acest nume, o fi și ea cineva… Poate am cunoscut-o, poate mai mult decât atât. Cine-i măcelarul, de unde senzația asta tremurătoare, plină de incertitudine paranoică. Zâmbesc eu, zâmbesc, dar gingiile tot mă mănâncă de frică. Am învățat să adorm de frică, fiindcă insomniile mă ucideau cu viziuni morbide, șoapte care mă îndemnau să-mi tai venele, iar apoi, îngerii care alungau șoaptele și ele se risipeau ca cenușa, printre rafturile minții mele inflamate. Am supraviețuit datorită adaptării, asta e, trăim de nevoie, dar e o nevoie dulce, o nevoie necesară. Am impresia că toți au un rost în această lume, nimeni nu este în plus, nu există unul mai important decât altul. Dar prea puțini descoperă motivul

pentru care există, prea puțini își descoperă vocația. Sau poate vocația este o iluzie, iar ceea ce faci te reprezintă cu adevărat, indiferent ce crezi, indiferent ce simți. Dacă simt că nu fac ceea ce vreau, pot să renunț la activitatea mea, dar în cazul în care n-am renunțat, înseamnă că am făcut ce trebuia. Prin urmare, poți crede una și poți face alta, iar asta te va reprezenta.

Poate măcelarii sunt cei mai înflăcărați iubitori de animale, dar locul de muncă, salariul și obișnuința îi face să rămână măcelari. Poate ucigașii sunt cei mai înaintați umaniști, dar obișnuința, dependența de sânge și alte detalii îi determină să rămână ucigași. Poate… Iar Dumnezeu în ce crede? Eu sunt aici, întemnițat în trupul meu înfricoșat. Oare crede el în mine, în cel mai amărât și neputincios animal din această fermă abandonată? Oare îmi iartă analizele blestemate? Uneori, îmi cer iertare de la El, alteori îmi pierd credința, bâjbâi în căutarea unui luminiș… Iubesc viața, dar urăsc dependența de ea, simt până în străfundul inimii că s-a terminat pentru mine, că sunt o biată vietate ce alunecă din inerție prin coridorul tot mai îngust al existenței. Iar atunci când deznădejdea, frica și disperarea mă sufocă, îmi îndeasă călușul unsuros în gât, iar eu încep să-mi doresc moartea, tocmai atunci apar îngerii, credeți-mă au chipuri moi, sunt ca niște lumânări vii. Dar, dar… Cine e sticlarul, în cazul în care nu există în exterior. Ce întrebare imposibilă Cine e sticlarul domnilor, cine? Traversez încet, sunetele mă înspăimântă.

Îmi imaginez următoarea scenă sunt eu, nu țin minte nimic, nu știu cine sunt, nu știu de unde până unde, cum așa, de ce și pentru ce. Să presupunem că am un frate, mă vede întâmplător pe stradă eu cu ciocănitoarea, adică bastonul, meu, îmbrăcat în paltonul ăsta puturos, cu fața mutilată el mă vede și strigă: Vasile! sau Gică! Sau, cine știe cum m-o fi chemat, de unde să știu eu că strigă după mine, poate se va apropia, mă va cuprinde, ar începe să plângă, i-ar tremura vocea, m-ar săruta pe frunte, sau pe gură poate ar fi soră-mea, o femeie subțirică cu o voce moale, tânguioasă m-ar duce la ea, să zicem că ar fi o fostă iubită sau o profesoară o colegă de lucru de la combinatul unde să spunem că am lucrat. Sau, poate, ar fi chiar soția mea, m-ar mângâia,

mi-ar povesti cu vocea plină de amărăciune, cât m-a căutat, cât a plâns. Iar eu n-aș scoate o vorbă, n-aș recunoaște nimic, nici glasul ei, nici mirosul dulceag, de tămâie, nici atingerea ei îndurerată nici gustul lacrimilor. Dar nu e posibil, n-am față nu m-ar recunoaște nimeni, cine are nevoie de o epavă desfigurată de o vietate bântuită și respingătoare cum sunt eu. Ce contează pentru noi conținutul, când cutia din gang este neagră și miroase a mortăciune. Lasă-mă în pace, n-am nevoie, mai bine injectează-mi niște cerneală în creier, că nu de alta dar am numai vise albe, escaladez turnul braille, cu ochiul minții fript, cu scula învârtoșată după moarte.

Pe de altă parte, când ești mort, evantaiul spectral și feeria ascunsă se dezvăluie, se revarsă ca o miere, iar tu stai nemișcat, într-un coteț blindat, la marginea pădurii, lângă pădurarul ghebos, cu buzele lui transparente, cu degetele murdare de zmeură și ochii strălucitori, lângă iepurii lui îngânduraţi, cu bufnița roșie pe umăr și fluieru' la brâu. Dacă îmi ating fruntea cu degetele, o fac pentru că nu știu ce să mai fac. Dacă scuip, o fac pentru a determina poziția sferelor de influență. Dacă mă voi prăbuși din nou, va trebui să mă lovești cu bocancii în cap! Altfel nu-mi revin, sunt pe invers, îmi plac bărbații morți și femeile îndoliate. E acolo o întreagă tragicomedie, crede-mă, un milion de litri de măduvă pe cap de locuitor. Ce vrei, așa sunt prețurile, uite și tu la carnea asta, ce splendoare, și câtă înțelepciune în privirea măcelarului… Scopul scuză mijloacele, spune el și spintecă poeziile Domnului. Trebuie să mă gândesc și eu la ceva, în întuneric timpul nu se vede. Se aude. Oricum, cât nu m-ai ține în pivniță, nu vei scoate de la mine nici un cuvânt, sunt mut, sunt închis în mine, n-am legătură cu porcăriile pe care mi le-ai turnat în cap.

Ce vrei de la tine, când vrei de la altul? Spune-mi, ce vrei? Unde ai dus toată lumea aia frumoasă, toate lăptăresele și meșteșugarii? Cineva mi-a indicat scara, un meșter bătrân, să fi avut vreo 90 de ani, era vânjos, fuma ceva tare, niște mahorcă finlandeză, avea o privire grea, dar nu fără de iertare. Eram vreo patru inși, prieteni buni, ne întorceam de la o Petrecere morbidă. Aveam cu toții inimile putrezite, așa ne-a surprins moșul, a remarcat mirosul apăsător, și s-a apropiat de noi. Parcă îl

aud. „Unde mergeți morților, unde vă prelingeți așa tăcuți? Scara e la mine, aici. Lăsați-mă să vă scot inimile și veți urca fără disperare!” Atunci am observat buza lui despicată, și nările mult prea înguste. Am scos cu toții topoarele, ca la comandă. L-am măcelărit pe bătrân, el n-avea oase, era moale, ca un sac plin cu pui de șobolan. I-am întors capul pe dos și i-am zmuls limba despicată. N-avea dinți, iar când am descoperit orificiul minuscul de lângă membrana galbenă, am înțeles cine era după cortină. N-avea nici un rost să ne complicăm, la cât creier de câine descompus am băgat în coridoarele lăturalnice, treaba cu bătrânul și scara a fost o nimica toată. Peste câteva săptămâni, unul dintre băieți s-a căsătorit cu o dansatoare deprimată o muiere slăbănoagă și tăcută. Una două și se învinețea de nervi, îi plăcea să-i muște de pulă pe boșorogii perverși. A spintecat vreo zece, îi plăcea creierul și testiculele. Ne-a povestit despre gradul și poziția în sferă Niște detalii din copilărie, avea 9 ani, maică-sa internată la Capacu, taică-su, mare psihiatru și amator de lapte cu eter. Nu era om rău, dar într-o noapte și-a injectat aer în limbă și a sărit de pe fix. A legat-o pe fiică-sa, a bătut-o, i-a scos dinții cu patentul și i-a zmuls unghiile. Apoi a dat un telefon și au venit niște măcelari cu serviete argintii. Au futut la ea patru zile și patru nopți, iar la sfârșit au hrănit-o cu „miere neagră” o pastă din oase lichefiate și nu mai știu ce… Au plătit serios, iar psihiatrul și-a mai cumpărat o casă, undeva la periferie. Fata n-a vorbit cinci ani și nici nu și-a amintit de cele întâmplate, până nu demult, când a văzut pe stradă un bărbat gras, cu servietă argintie. Împreună cu el, o femeie cu fața îngustă și ochii mici, îmbrăcată într-o rochie neagră. Când am ajuns în dreptul lor, am simțit un gust de lapte în gură. Am tresărit și am scuipat speriat. Am traversat, amorțit de frică și deznădejde.

— Poate dă o mașină peste tine…
— Mulțam, dacă m-ai avertizat.
— Nu te-am avertizat, ți-am recomandat.

Cum arată ei? Poate e o discrepanță uriașă dintre voce și trup… Eu sculptez în minte recipientele glasurilor, timbrul îmi indică uneori vârsta și culoarea ochilor, glasurile obosite îmi sunt mângâierea, dar nu

știu, poate mă urmărește cineva, zi de zi, poate stă chiar acum lângă mine, un copil cu voce de bătrân, sau o femeie grasă cu voce de gunoier mahmur. Sau o școlăriță cu ochi albaștri și voce de gropar alienat. Sau poate sunt niște capete carbonizate, care se rostogolesc din urma mea și mă urmăresc cu orbitele fumegânde. Altfel de unde să fie duhoarea asta apăsătoare și urletele osândiților. Când ajungi să te identifici cu viața, te strecori cu ușurință printre gândurile negre, poate ai câte o credință pentru fiecare eveniment lugubru, pentru fiecare moment în care te oprești, și întrebi: „Cât a mai rămas, dacă a rămas."

Ieri, am ieșit din văgăună, mirosea a găină opărită, la câțiva pași, un zgomot de lighean scăpat, și o voce de femeie chinuită: „N-a mai rămas nimic, futu-l în gură de vagabond!" Ne-am sărutat vreo două ore, mă dureau plămânii, avea limba lungă și aspră, mi-a lustruit esofagul, am mușcat-o de buze, până la structurile inferioare. Mi-a spus că am gingiile moi și calde, m-a întrebat cu ce mănânc, dacă n-am dinți. I-am spus că beau, a râs și m-a îmbrâncit ștrengărește. Mare bucurie pentru mine, o scuipătură prietenească sau un pumn de compătimire. Mi-a spus că voi scăpa, mi-a promis o mișcare amplă și neiertătoare. I-am spus că nu sunt răzbunător, mare scofală, mi-au zmuls limba… Vorbesc cu degetele, am litere scrijelite pe unghii, în relief, o cutie plină cu unghii, nu știu de unde sunt, le-am primit. Jucăm „Unghiul" pe o tablă de șah. Careul adânc, e cel negru, careul proeminent e alb, careul poros e verde, iar cel neted e roșu. Unghiul e o adâncitură mai mare, semnifică tăietura. Cine mi-a înscenat mie viața asta, am întrebat-o… Mi-a răspuns altcineva, era acolo, nu bănuiam. A răspuns cu un foșnet de pungă și un scrijelit scurt. Mirosul de moarte s-a răspândit instantaneu.

Am avut câteva străfulgerări, una s-a întâmplat de dimineață, m-am trezit într-un șanț, era o liniște cutremurătoare, am încercat să mă ridic, dar mi-am tăiat mâna într-un ciob de sticlă, adânc, am înțeles că am pierdut „Unghiul". Trebuia să mă descurc pe cont propriu. N-am reușit să opresc sângerarea, am stat cu mâna la gură, încercând să mă reciclez. Am băut o grămadă de sânge, nu-i simțeam gustul, iar apoi, mâna s-

a retras brusc, o voce uscată: „Gata, ți-ai primit partea mai lasă și pentru ceilalți.” O altă mână m-a mângâiat pe frunte, stăteam întins, nu simțeam pământul sub mine, auzeam doar bolborosirea apei, cineva îmi spăla trupul din interior, mi-a ieșit prin porii pielii, s-a evaporat și am auzit clopotele. O singură dată am pierdut „Unghiul” și am fost transferat, am coborât cu liftul vreo patru ore. La nivelul doi, am fost preluat de niște putane de la operă. Tăcute și grijulii, m-au învelit într-o pânză fină mi-au îngânat Tuba Mirum și m-au împins pe suprafața alunecoasă a coridorului de acces, până la salonul de procesiuni. Acolo era plin, pișcotarii semidescompuși se îmbulzeau în jurul tăvilor cu mațe de câine. Chelnerițele în paltoane de infanteriști ciuruiți împărțeau pahare cu miere. Una dintre ele s-a apropiat de mine, mi-a întins un pahar și mi-a zâmbit:

— Parcă ne-am mai văzut, acum ceva trupuială…
— Ceva trupuială în urmă?
— Doar nu în față. Te numești Andrei, nu?
— Nu știu, poate…
— Poate ce? Poate vrei o căprioară?
— Nu vreau.
— Un burghiu, ceva?
— Un burghiu ar merge.
— Minunat, un burghiu la băiatu’!

Toată lumea a încremenit cu gurile căscate și paharele de miere în mâini. O femeie înaltă și slabă într-o cămașă de noapte șifonată a izbucnit răgușită:

„Andrei, în sfârșit! Puiul meu, vino la mine! Andriușa!”

A scăpat mierea pe podeaua de marmoră și s-a apropiat în grabă. Avea ochii pustii, pielea albă și strălucitoare, a început să mă adulmece, dar nu s-a atins de mine. N-am reușit să fac nici o mișcare. Femeia alerga în jurul meu, încercând să surprindă „Unghiul”. S-a oprit brusc, buzele îi tremurau, s-a învinețit la față și a urlat din răsputeri:

„Cine-i? Cine te-a lăsat să intri aici? Duhnești a viu! Afară!”

Un marinar mărunt a îmbrâncit-o violent și a strigat:

„Lasă-l în pace, mumă! El n-are nici o vină nu știe ce-a pățit. Se chinuie mai rău ca un măcelar pocăit. Uită-te și tu ce i-au făcut specialiștii!”

Marinarul s-a apropiat de mine, m-a bătut prietenește pe umăr și m-a sărutat după ureche. Avea cizme negre, cu tocuri, dar tot scund părea. El mi-a adus burghiul, învelit într-o cârpă murdară de var. Era burghiul de aur. Marinarul mi-a arătat drumul spre dormitoarele din aripa stângă a combinatului. Putorile de la operă mi-au pregătit niște pateuri calde, aveam de mers câteva zile, nu era de glumit. Dar n-am avut curaj. Am abandonat planul și după câteva ore am părăsit combinatul. Peste câteva săptămâni, am ajuns la grotă în patru labe, cu limba albă de nesomn. Catacombele m-au epuizat, aveam blana însângerată și ghearele exfoliate. N-am apucat să dorm, mi-am adunat câteva lucruri, vedeniile mă mai împungeau cu genele sârmoase, dar am rezistat. La miezul nopții, am ajuns în oraș. Eram tânăr, frumos și tăcut.

Substratum Campus 1

Bogdan s-a oprit în fața blocului, s-a uitat în sus. La etajul doi, singurul geam viu, o lumină palidă, portocalie. S-a uitat la ceas, era cam întuneric, n-a deslușit… A întors ceasul spre luminile din parc. Douăsprezece și nouă. S-a uitat în jur, nimeni. Din parc s-a auzit lătrat de câine, cineva a înjurat, apoi hohote și frânturi de cuvinte. S-a uitat din nou în sus. A intrat în scară, a bâjbâit cu degetele de-a lungul peretelui, a dat de o sonerie, a atins niște fire dezgolite și a retras mâna brusc. A scuipat nervos, a întins mâna din nou, a găsit butonul. În scară s-a făcut lumină. A urcat scările încet, la doi s-a oprit. A stat câteva secunde nemișcat, nu se auzea nici un zgomot, s-a apropiat de ușa cu numărul 8. A ciocănit ușor, cu respirația întretăiată. Nu s-a auzit nimic, a scos din buzunar cheile. De undeva dintr-un apartament vecin s-a auzit un hohot de femeie, apoi un zgomot înfundat, un fel de plescăit… Bogdan a ales

cheia, s-a uitat neliniștit prin vizorul în care se ghicea lumina portocalie. Tâmplele îi zvâcneau, în piept avea o pulsație neplăcută, aritmică. Îi părea rău, trebuia să-și ceară iertare atunci, dar nu era obișnuit să lase de la el, era un egoist, știa asta… Și-a amintit ultima discuție:

— Și eu ce vrei să fac?

— Habar n-am…

— Adică te doare-n cur?

— Lasă-mă în morții mei! Ți-am spus că mă-ntorc peste două zile.

— Poți să te întorci când vrei. Eu nu trag de tine.

— Bine că tragi de pula mea…

— Știi ceva, fii atent cum vorbești.

— Iar tu, știi ceva, las-o mai moale cu observațiile, că nu de alta…

— Mă plictisești, Bogdan, crede-mă. Vrei să te cari, cară-te. N-am chef să înghit din nou insultele tale porcoase. De ce mă chinui, spune-mi?

— Calmează-te Lucia! Văd că o frecăm în continuare. Ce-ar fi să mă apuc și eu de plâns, crezi ca n-am suficiente motive? Chiar crezi?

— Lasă-mă în pace!

— Uite, îți promit că mă întorc în două, maxim trei zile. Ai mei mă așteaptă, am niște discuții…

— Te-am înțeles, dar să știi că am ceva important să-ți spun.

— Gata, gataaaa… Deja ai ceva să-mi spui, ce vrei să-mi spui, ce? Ești gravidă în luna a zecea, trebuie să pleci în China, te-a cerut tata de nevastă?

— Ești rău Bogdan, ești un bădăran răutăcios.

— Am plecat, draga mea, dacă era ceva cu adevărat important, îmi spuneai. Nu-mi place suspansul ăsta muieresc. Preludii cu subînțeles, am ceva să-ți spun, am o taină sunt Carmen Cleopatra Nefertiti, mai scutește-mă las-o…

— Sunt tristă mai boule! Înțelegi?

— M-ai făcut și bou.

— Da, ești un bou și un ignorant de tot căcatu'! Cară-te la dracu, n-am nevoie de atenția ta, mă descurc și singură cu oglinda, cu dulapul… Hai, nu te uita la mine ca un fraier. Doamne, ce proastă am fost, ce…

— Isterica pulii mele! Eu sunt răutăcios? Uită-te la tine… Una două și la dracu, una două și urlete… La voi la toate, urlă husteru', fără spermă e greu, știu…

— Cară-te în pizda mă-tii, prostu' dracului!

— Foarrrte spiritual. Vacă!

Zgomot de ușă trântită ecou de pași, scuipete, plâns în surdină… Oricum, n-a lipsit prea mult, doar trei zile. Oare i-a trecut? A descuiat ușa, a traversat holul, a intrat în sufragerie. A simțit un miros ciudat, și-a amintit de pământul umed de la țară undeva într-o grădină toamna, către seară înainte de ploaie, cerul acoperit cu nori cenușii, poți să-l atingi cu degetele, vârfurile plopilor tremură se încovoaie, foșnetul frunzelor anunță ploaia, lumea hibernează cu ochii deschiși, fiecare în cochilia lui, cineva, undeva, nu mai respiră de câteva zile… A intrat în sufragerie, geamurile larg deschise, neobișnuit, ea nu se vedea nicăieri, a strigat-o, nici un zgomot, la bucătărie lumina aprinsă dezordine, miros de vișine, frigiderul întredeschis, gol, a chemat-o din nou, și-a trecut mâna prin păr, avea buzele uscate, a deschis ușa la dormitor, lumina era aprinsă, a înțepenit… Un val de amorțeală i-a tăiat răsuflarea, o baltă uriașă de sânge acoperea podeaua dormitorului aproape în întregime, covorul era strâns, patul ridicat la perete, amorțeala i-a pătruns în minte, s-a sprijinit cu mâinile de dulap, nu putea respira, în mijlocul dormitorului era un lighean ruginit plin cu sânge, în lighean capul ei, gura larg deschisă dinții și ochii scoși, lângă lighean câteva degete, într-un colț o mână degetele tăiate, o mulțime de cârpe, lângă calorifer trupul ei, fără mâini și fără picioare, o sabie îngustă sprijinită de perete, niște funii însângerate, o ladă uriașă cu mere, niște sticle, un fierăstrău, un clește, două pahare pe un scaun, între ele un satâr năclăit, cu mâner albastru.

Bogdan a făcut un pas înapoi, s-a apucat de cap. Nu putea respira, a mers cu spatele până când a ieșit în scară. Acolo era cineva… Un bătrân. Îl urmărea cu privirea pe Bogdan. Se uita fix în ochii lui. Bogdan nu știa ce să facă era îngrozit, avea gura căscată era palid, tremura ca un animal hăituit. I s-a întunecat în fața ochilor, iar apoi, de undeva din umbra lucrurilor, până la el a răzbătut vocea bătrânului. Ai grijă ssă nuu tte

lloveşti la cap aai ggg rrrr iiii jjjj ssss nnn ooo vvv eeee şşşş cccc aaaa… Bogdan s-a prăbuşit.

Substratum Campus 2

— Stai.

— Ce?

— Aşa, stai… Mai jos, puţin mai jos.

— Aşa?

— Da, da… Ahhh… Ce dulce e, da, aşa, aşaaa… Puişoru' meu!

— Îţi place, dulceaţă… Aşa îţi place?

— Aşa, ah… Aşaa… Da, da… Suge-mi păsărica, mănâncă-mă…

— Uuuu, ai înflorit toată, eşti toată…

— Daaaa, daaaa… Ahh, aaaaa… Mai adânc, mor… Înnebunesc fluturaşul meu, aşa! Îţi place pizduţa mea, îţi place păsărica mea?

— Ador… Adooor! Eşti aşa de voluptoasă eşti atât de dulce, căpşuna mea. Floare…

— Ahhh, Andrei, iubitule, ooooh! Nu mai rezist, îmi vine să-mi iau zborul. Numai tu ştii să iubeşti aşa, Doamne, mi-a amorţit mintea, vreau să mă săruţi, dă-mi gura. Vreau să-ţi sug limba… Aaaaa, daaaaa….

— Stai… Întoarce-te puţin, aşa. Vreau să-ţi văd pizda, arată-mi păsărica, arată-mi căpşuna. Eşti o muiere minunată. Cine-i muierea mea? Cine?

— Euuu…

— Stai, vreau fundulețu'.

— Nu nu, încă puţin, suge-mă ahhh Andrei, te iubesc, te ador scumpul meu! Daa, aşaaa! Te iubesc, eşti atât de…

— Vrei pulă? Vrei să te fut?

— Vreau să mă iubeşti… Vreau…

— Suge-mă aşa, minunat! Mai strâns. Daaaa, mor… Mor, dragostea mea! Aaaaaaaaaaaaaa… Suge-mi pula aşa, mai adânc. Suge-mi vârful pulii, strânge-l cu buzele. Doamne, e atât de bine, atât de dulce, Lucia, floarea mea! Ce bună eşti, curvuliţa mea! Întoarce-te să te văd, întoarce-te cu fundul, ahhh, uşor, uşor… Mai încet. Vino deasupra mea, vino cu pizda aici. Suge-mi pula, mai adânc, aşa, aaaaah! Dă-mi pizda, ce bine

miroși, ai pizda ca o floare, ești ca o lacrimă, femeia mea… Aaa, mai ușor… Îți place pula?

— Da, aaaa, îmi place pula ta.

— Îți place?

— Ador!

— Spune-mi, spune-mi floarea mea… Vrei pula în tine, o vrei adânc?

— Daaaa, vreau să… Vreau, aaaaaa, ah… Andrei…

— Vrei?

— Vreau să mă fuți, vreau să mă fuți! Vreauuu…

— Hai, stai așa… Da, așa… Uuuuuu, Doamne Dumnezeule… Ard!

— Da, încet, iubitul meu. Așa, încet…

— Dă-mi mâna, aici, vreau să te simt. Îți arde funduleț, ești toată numai foc. Degețelul, vreau să ți-l bagi în funduleț, singurică… Așaaa, așaaa…. Dulceața mea. Te sssssimt… Ridică funduțu' mai sus, îți place pula în pizdă, îți place să-ți ating uterul cu pula? Lasă-mă să-ți bag degetul… Vrei acolo? Așa?

— Da, daa… Ohh…. Acolo vreau, acolo!

— Ce voluptuoasă ești, ce dulce… Curvulița mea! Așa? Așa vrei?

— Aaaaaaaa, Andrei, așaaa… Mai adânc, așa, acolo, acolo… Ooooh…

— Cine-i fetița mea dulce, Lucia e dulceața mea?

— Fetița ta, eu, aaaaa, sunt, aaa, fetița taaaaa… Andrei, te iubesc! Fute-mă! Fute-mă, acolo, daaaa, așaaaa… Așaaaaaa… Suge-mi țâțele, suge-mi sfârcurile… Aaaaaaaaaa… Aaaaaaaaaa…

— Trezim vecinii!

— Nu-mi pasă…

— Uuuu, cum mă strângi. Mă strângi de pulă, ahhh… Daaaa. Ești bună, bună… Pizda mea dulce, îți iubesc pizda! Îți ador păsărica…

— Fute-mă, aaaaaaaa… Aaaa… Mai încet, așa. Îți place cum te strâng de pulă?

— Aah, cum ești… Mi-ai nenorocit-o, curvulița mea, floarea mea minunată! Eu nu mai pot… Termin în tine.

— Nu, nu… Mai vreau… Nu termina acum!

— Hai că nu sunt de fier, nu mai pot. Mă înnebunești! Hai că tu te-ai scos deja… Cât se poate?

— Încă puțin, încă odată, puișor… Aaaaa, un pic, așa, așa, daaa… Daaaaaaaa.

— Gata, floare, aaaaa… Stai, ah… Stai, așa, aaaa… Ahh… Da… Aaaaaaaaaaaaaaa….. Aaaaaaa…. aaaaa…… îmi sare capul în aer, sunt varză… Explozii nucleare… Strănutu' pulii…. Mmmmmm, ce deliciu…… Ce nebunie…

— Te duci la baie prima?… Eu nu mă pot mișca…. Nu… stai… dă-mi gurița… ești gustoasă…. ce?

— E altfel tot timpul…

— Da, o infinitate de configurații.

— Unde-i prosopu'?

— Într-adevăr, o infinitate de posibilități… E bine oare?

— Păi…

— E ciudat, dar… E atât de sublim…

— Puțin spus.

— E apă caldă, la ora asta?

— Da, e fierbinte, vii?

— Nu, sunt mort, nu mă pot mișca…

— Ahhh, sunt în al nouălea cer.

— Eu sunt în al optulea…

— Optelea…

— Optilea… Cum era chestia aia, hidra vine, hidra pleacă…

— De ce ești cu un cer mai jos?

— Femeile sunt totdeauna cu un cer mai sus, în domeniul senzațiilor.

— Nu știu…

— Știi, știi.

— De unde știi tu, ce știu eu?

— Ești șmecherică putană mică și hoață de sămânță…

— Eu putană?

— Păi, nu? Uită-te și tu în oglindă. Uită-te la coapsele tale, uită-te la ochii tăi… Ești o hoață de sămânță și vlagă. O sirenă, o capcană strălucitoare…

— Dar te iubesc…

— Ai spus dar. Cu alte cuvinte, recunoști, te-am prins!

— M-ai prins demult.

— Te-am prins demult?

— Daaaa…

— Și?

— Ce și?

— Te-am prins și ce ți-am făcut?

— M-ai dat la pulă…

— Te-am dat la pulă?

— M-ai dat la pulă și mi-ai furat inima…

— Ce poezie controversată sfârșitul literaturii, începutul vieții. Ce să mai zic… Te ador!

— Și eu te ador…

— Sună cineva la ușă.

— Da, am auzit. Unde sunt papucii mei?

— Aici, în baie.

— Cine pula mea sună, la ora asta… E târziu. Mă duc să văd.

— Da! Cine-i?…… Cine-i?

— Eu sunt…

— Ce?

— Eu sunt, Damian…

— Care Damian, ce pula mea, e târziu măi frate, e două ce vrei?

— Sunt Damian, deschide!

— Care Damian?

— Damian, de la abator…

— De unde?

— De la abator!

— Care abator, dă-te-n morții mă-tii, cine ești? Cine ești băi pulă? Stai așa, stai să aduc toporu', îți arăt eu abator! Faci glume de căcat, hai să vedem cine-i mai nebun!

— Andrei, cine-i?

— Lasă-mă un pic… Unde-i toporu'?

— Ce?

— Dă apa aia mai încet… Unde-i toporu'?

— La balcon, l-am băgat după lada cu reviste. Dar ce e, cine e? Andrei?

— Un căcănar borât face glume proaste. Stai așa labagiule, faci poante, ești șmecher… Știu eu… Stai așa. Stai să deschid…. Unde ești băi pulă? Cocalaru' dracului! Auzi bă, unde ești? Du-te și fă glume din astea la mormântu' lu' mă-ta! Unde ești? Ai fugit… Băăăăăi!

— Cine era? Andrei, ce-i cu tine? Ai trezit tot blocul.

— Să-mi bag pula, ce nenorociți! E deja a doua oară!

— A doua oară?

— Da, prima dată tu nu erai. Tot așa, a sunat unu, pe la trei, m-a trezit din somn. Tot suna frate și suna… M-am uitat prin vizor… Nu se vedea nimic era întuneric în scară. Am întrebat. A zis că e da la abator și să deschid cică. Avea o voce de hingher drogat și rătăcit la periferia Bacăului… Ce demență!

— Cine era oare? Poate a greșit apartamentul, scara…

— A doua oară? Ăsta-i tupeu de porc. Futu-l în gură să-l fut!

— Gata, nu te mai enerva. Ai un limbaj la nervi, de-mi vine să intru în pământ. Du toporul ăsta undeva, ascunde-l, nu vreau să-l mai văd… Mi-e frică Andrei, am și uitat că am făcut dragoste.

— Stai liniștită…

— Cum să stau, ești palid, îți tremură vocea, scumpul meu…

— Gata, m-am calmat, sper să nu mai vină căcănarii, că-l măcelăresc pe careva.

— Ce, sunt mai mulți?

— De unde să știu eu. În zona asta nu mi se pare imposibil.

— Poate ne mutăm?

— Poate…

Substratum Campus 3

Dancu a ciocănit în ușă. Câteva secunde nu s-a auzit nimic, Dancu și-a lipit urechea de suprafața albă, apoi s-a retras brusc, ușa s-a întredeschis, iar din crăpătură s-a ivit fața obosită a lui Coroban.

— Dancu…? La ora asta?

— Măi frate, nu te supăra, dar nu mai știam unde să mă duc. Tre’ să discut ceva cu tine.

Coroban s-a uitat încruntat la Dancu, a deschis ușa mai tare și Dancu a intrat în coridorul îngust. De-a lungul peretelui, în coridor erau plasate niște cutii mari de carton. Dancu s-a strecurat în sufrageria spațioasă,

unde pe lângă alte cutii, majoritatea deschise, se mai aflau și o mulțime de conserve, lădițe nu prea mari cu roșii, borcane goale, și o mulțime de hârtii, cel mai probabil acte, deoarece pe câteva dintre ele, Dancu a deslușit ștampile și semnături apăsate. Coroban s-a întins pe canapeaua murdară, între două lăzi cu roșii. A căscat îndelung, iar apoi și-a îndreptat privirea semiadormită către Dancu și a spus cu o voce stinsă de oboseală.

— Sunt rupt, mânca-ți-aș! N-am dormit de două zile nimic, mai bine vorbim mâine, culcă-te și tu undeva, vezi acolo este o…

— Lasă că mă descurc.

— Bun, hai că-i patru și mâine dacă n-am actele gata, am belit-o!

Spunând acestea, Coroban a mai căscat odată și s-a întors pe-o parte. Dancu a ieșit din sufragerie, a străbătut un coridor, a intrat în baie și a deschis robinetul. S-a uitat în oglindă, avea cearcăne vinete, ochii mici parcă lăcrimau încontinuu. Dancu s-a spălat pe față cu apă rece, s-a șters cu un prosop cenușiu, apoi a ieșit din baie și a intrat în dormitor, o cameră uriașă, inundată într-o lumină slabă, gălbuie, care venea de la o noptieră. În mijlocul dormitorului era un pat rotund, foarte mare, împrejmuit de două fotolii foarte joase, acoperite cu fâșii imense de pânză albastră, care se revărsau în cute strălucitoare pe covorul uriaș de aceeași culoare. Pe o noptieră lipită de pat era o tăviță de argint, câteva pahare, un pachet de țigări și o cupă cu lapte probabil, sau înghețată topită. Renata și-a umezit degetele, a întors pagina și a ridicat privirea la Dancu.

— Eram convinsă…

— Ce?

— Eram convinsă că ești tu.

— Cine putea fi?

— Mmm…

— Nu dormi? E atât de bună cartea?

— Bunicică și… Nu prea am somn.

— În mătăsuri fine somnul e noduros… O știi minte pe Natali, cea cu noroc multiplu, ea obișnuia să-și muște buzele până la sânge de fericire.

— Ce purcel ești…

Renata a dat la o parte cearșaful albastru, s-a dat jos din patul înalt și s-a apropiat de geam. Afară ploua mărunt, de câteva zile. Renata era într-o pijama neagră, semitransparentă care se armoniza bizar cu părul ei roșu ca focul. Dancu s-a apropiat de ea, a mângâiat-o pe obraz, a oftat, iar când a încercat să spună ceva, ea l-a întrerupt încruntată.

— Lasă nu-i nevoie. Am auzit eu și chestii mai dure, crede-mă. Gândește-te și tu Dancule, doar nu m-am căsătorit degeaba, am trecut și prin artiști, am trecut prin boșorogi ca prin unt, am dat la o parte straturi de șunci parfumate, ce să mai, știi bine că nu sunt scroafa nimănui, știi că…

— Nu-i nevoie, Renata… Iartă-mă n-am vrut să-ți frâng inima, e ploaia ăsta de vină se vede că a ieșit Bacovia la plimbare, lip, lip, sărăcuțu'…

— Lasă-l pe Bacovia, uită-te la tine ce-ai ajuns, vii la Coroban ca la un amic oarecare, măcar o sticlă de benzină și tot nu te-a ajuns capul să aduci, așa, de gest… Eu nu suport bădărănia, ți-am mai spus de câteva ori asta. Crezi că dormitoarele sunt crâșme părăsite? Chiar crezi?

— Ce legătură are asta?

— Ce legătură? Îți voi spune eu ce legătură, doar lasă-mă puțin să mă adun. Cred, sunt convinsă că a venit momentul, de ce să mai amânăm. Coroban doarme, nu va ști nimic. Eu n-am somn, afară plouă tu ai venit aici ca un cățel rătăcit și încă mai ai tupeu să mă întrebi ce legătură are asta… Foarte frumos. Ia și tu loc în fotoliul ăla.

Renata s-a îndreptat către noptieră și-a aprins o țigară degetele îi tremurau ușor, iar în ochi îi jucau lacrimile. S-a așezat în celălalt fotoliu, a tras de sub pat cu piciorul o scrumieră de cristal și căscat prelung. Dancu își frământa mâinile, privind neliniștit una dintre picturile din dormitor, un tablou oval care reprezenta o fetiță spânzurată și semidescompusă într-un cerdac întunecos, străbătut de câteva raze de lumină roșietică. Renata a tras un fum din țigara lungă a mijit ochii, a ridicat privirea spre tavan și a izbucnit în plâns. Dancu a

vrut să se ridice din fotoliu, dar Renata i-a făcut semn cu mâna… Și-a șters lacrimile și s-a liniștit.

— Ascultă-mă Dancule. Nimeni nu-ți vrea răul, eu m-am retras fiindcă n-am suportat eșecul. Nu-mi intră în fire să pierd, înțelegi? Sunt obișnuită cu sărăcia, dar cu o sărăcie nobilă plină de curățenie sufletească. Am plecat de la combinat fiindcă Vladimir a insistat prea mult, știi ce vreau să spun. Crede-mă n-am întâlnit o ființă mai perversă ca el. Noroc de Coroban, mare cavaler… Nici nu mi-am imaginat că un biet mecanic poate fi atât de corect. Asta după toate orgiile alea ieftine, după toate porcăriile de la mezeluri, ca să nu-ți mai spun de sumele enorme, pierdute din prostia mea. Nu știu cine e de vină, o dată ce m-am retras, nu cred că mai contează. Țeparii rămân țepari, fie că plecăm de lângă ei, fie că rămânem în același căcat. Eu cred într-un boicot general, într-o renunțare la consum, la colaborare. Altfel suntem una cu ei, același sânge, aceiași substanță. Ca să înțelegi în ce căcat am ajuns noi, trebuie să-ți povestesc despre Vladimir, bătrânelu' diabolic. Când am terminat facultatea, prin '84, ai mei au insistat să plec în Varșovia, la fratele meu. El avea câteva afaceri frumoase, import, export, blănuri, aparatură electronică pentru clinici particulare, diamante și alte fleacuri din astea. Eu însă visam la altceva, eram idealistă nu-mi plăcea de frati-miu, mare fustangiu la acea vreme, nu puteam suporta… Poate era un fir de gelozie la mijloc, nu știu. Când eram puștoaică l-am surprins de câteva ori, odată cu o târfă care i-o sugea în garderobă la noi, apoi alta, pe care o îndesa pe birou la tata. Aveam 12, ce crezi că am simțit? Apoi, ai mei au divorțat, fratele s-a cărat în Polonia cu niște bișnițari bătrâni, se vede că ei l-au inițiat… Eu oscilam, de la tata la mama și invers. Îi iubeam pe amândoi, nu puteam face alegerea. Tata îmi dădea bani, o grămadă la acea vreme, mama era singura mea mângâiere, a insistat cu facultatea, dar nu m-a supărat niciodată. N-am dus-o rău, crede-mă. Doar tristețea și regretul mă secerau, aveam crize, uneori câte două trei zile, mă mai ardeam cu țigara, mai luam pastiluțe, ciupercuțe, cu niște studenți de la microbiologie, vreo doi au ajuns în șanț, după aia m-am lăsat. Ai mei oricum, nu bănuiau nimic.

Prin martie ’86 a venit vestea neagră. Frati-miu a fost găsit undeva în Bulgaria, decapitat, în portbagajul unui Opel. Avea la el acte, bani, aur… N-a fost un jaf. Tata a avut un preinfarct. Mama a luat-o razna, iar eu, cu puțin timp înainte de asta, dădusem la microbiologie. Vestea cu fratele a venit imediat după ce am depus actele, dar am rezistat, am învățat pe rupte, mă făcea să uit, plecam, mă închideam în baie, luam câte patru cinci Bf-uri, îți imaginezi ce cretină am fost. De-acolo vine iapa stearpă, Doamne Dumnezeule… Am intrat cu 9 și 4, ce detaliu, eram aproape dedublată, stăteam în fața oglinzii câte 4 ore, fără să clipesc, eram dusă, dar studentă. În ’88 a murit tata, eu eram în anul doi, iar mama a pornit o afacere cu niște croitorese bătrâne, foste colege de școală…

Cum îți spuneam, eram în anul doi. Atunci l-am întâlnit pe Damian. S-a întâmplat fulgerător, eu frecventam un curs închis, în cadrul unor sesiuni de Tremmolum, iar Damian asista autopsiile pe întuneric și analizele aleatorii. Damian era dus tare de tot. Avea niște crize de cefalee probabil, îl apuca din senin câte-o vomă spontană, apoi orbea și surzea pentru câteva zile. Își revenea numai cu Tetracon, un antioxidant pentru cai. Nu știu ce era în capul meu, dar m-am îndrăgostit de el. Numai privirea lui, mai senină decât orice mângâiere, mă scotea din minți. Se mișca lent, parcă era în transă, vorbea foarte rar, dar la obiect. Le dădea clasă tuturor, cu maniera lui bătrânească de a le spune lucrurilor pe nume, băga tot soiul de proverbe, în situații limită… Odată, la o ședință, un legist cunoscut i-a spus că pierde vremea cu experiențele inutile, insinuând analizele aleatorii. Atunci Damian a fost foarte minimalist. S-a uitat prelung și zâmbitor la persoana în cauză iar ăluia a început să-i sângereze nasul. Asta a fost culmea pentru mine. Dar nu știam cum să mă apropii de el. Nu se prea uita la noi, apărea, își făcea treaba și dispărea. M-am gândit mai multă vreme. Pe de-o parte nu puteam scăpa de Bf-uri, nu știu de ce îmi imaginam că doar el mă poate ajuta, așa că am ales o strategie cât se poate de subtilă. L-am rugat într-o pauză să mă împrumute cu niște bani. Ca să vezi, momentul cheie. M-a luat de mână, m-a dus într-un laborator, m-a dezbrăcat și a început să mă sărute ca un demon frânt de suferință.

Nimeni, nici până atunci, nici după, nu m-a sărutat așa. Am leșinat în brațele lui, țin minte și acum starea de zbor, plutirea nesfârșită, șoaptele lui neînțelese. A fost ceva nemaipomenit, am ieșit din mine.

A doua zi, mă aștepta în holul facultății, îngândurat și parcă abătut… Mi-a propus să mă duc cu el la o mătușă de-a lui, după nu știu ce pachet. Toate sunau foarte bine, din gura lui, chiar și aberația cu pachetul a fost suficientă pentru a lăsa totul baltă. Am mers vreo două ore cu mașina, am ajuns într-o comună cenușie, se făcea seară, inima îmi sărea din piept, el n-a scos o vorbă tot drumul. Am lăsat mașina în curtea unui om, nici cu ăla n-a vorbit nimic, să fi schimbat câteva priviri scurte, nu mai mult. Eu eram toată numai furnicături, de câteva zile nu mai aveam nici un Bf și nu mă simțeam prea bine, plus o stare de paranoia, înțelegi și tu. De-acolo am mai mers pe jos, până la o gospodărie foarte delăsată, unde am fost întâmpinați de o femeie negricioasă, genul ăla de gospodină ratată, cu dinți din aur și poftă de viață. Damian i-a spus ceva într-un argou extrem de dubios, femeia m-a măsurat cu privirea, iar apoi ne-a invitat să intrăm. Atunci m-a cuprins îndoiala. O îndoială cumplită. Afară era întuneric, nu-mi dădeam seama ce anume se întâmpla, pierdeam firul, iar Damian mă ținea de mână prea strâns. Înainte de a intra în casă am avut senzația că mă prăbușesc într-o fântână nesfârșită, mă cuprinsese o frică de nedescris, dar n-am reușit să scot o vorbă eram hipnotizată amorțită incapabilă de a lua vreo decizie. Gospodina rânjea la mine cu dinții de aur și se dizolva în semiîntunericul camerei în care am intrat. Era acolo o masă țin minte. În jurul mesei, câțiva bărbați îndesați, nerași, îmbrăcați în haine murdare, cizme, unul era tuns foarte scurt, era îmbrăcat într-o salopetă cauciucată verde, fuma și bătea darabana pe gâtul lămpii de gaz, singura sursă de lumină. Mi se făcuse rău, nu mai înțelegeam nimic. Damian m-a așezat pe un scaun, a schimbat câteva vorbe cu bărbatul în salopetă cauciucată acela a scos dintr-un buzunar un teanc de bani, i-a numărat și i-a întins lui Damian. Eu am făcut o sforțare neomenească am încercat să scap cumva, să urlu, dar în momentul următor am simțit o înțepătură în spate. Gospodina, mă ținea de gât și îmi injecta ceva în coloană.

Damian m-a sărutat pe frunte și a plecat. Eu nu mai puteam face nici o mișcare, femeia mă ținea de gât, unul dintre bărbații de la masă s-a apropiat de mine, mi-a deschis gura cu degetele și s-a uitat în gâtul meu. Nu mai simțeam nici frică și nici durere. Alți doi bărbați au dat la o parte masa, apoi covorul destrămat și au deschis intrarea într-o pivniță. Cel în salopetă cauciucată a coborât în pivniță și s-a întors cu o canistră albă nu prea mare. Bărbații au aranjat la loc masa, femeia a adus niște pahare, au turnat, au ciocnit și au băut. Cel în salopetă s-a apropiat de mine, mi-a deschis gura, la fel ca primul, s-a uitat îndeaproape, apoi a spus: „Un futai în inimă crudă, la Bulganu la măcelărie, dacă vrei…” Unul dintre bărbați a râs și a spus: „Dă-te-n gât, muieroiu’ crud e ca zațu-n poală n-are must la scurs nici cât plodu’ stătut, lasă-l pe Lebădă să hotărască.” Unul dintre ei, Lebădă probabil, s-a apropiat de mine și a început să-mi miroase degetele, apoi urechile. A scuipat nemulțumit și a spus: „Vlagă veche, e trasă la unghii, uite și tu, a băgat ceva chimie la stup, numai talpa de ea, ovaru mut e amar, nu dau gologanu.” Gospodina și-a turnat un pahar din canistra albă, i-a spus ceva neînțeles ăluia în salopetă cauciucată iar unul dintre bărbați a izbucnit furios: „Ce pula mea faceți, ori vorbiți pe înțelese, ori îmi bag cosoru în morții mamii voastre!” Femeia a intervenit: „Gata prințișor, nu te căca în lapte, pune gologanu și i-a carnea, dacă ții…” Cel furios, s-a uitat cu neîncredere la femeie, a scos din buzunar o cutiuță ovală din lemn, a pus-o pe masă s-a apropiat de mine și a început să mă mângâie pe cap. Cel în salopetă cauciucată a intervenit: „Băi Hulpane, treaba ta cu buca ta, da’ vezi, la gingie, nu-i praznic alb, gologanu e scurt, pune și tu de-o lumânărică la butoi, că n-a fătat țapu’ nimănui!” Atunci Hulpanu s-a apropiat de cel în salopetă s-a uitat câteva clipe la el în ochi, apoi l-a scuipat cu putere în față. Acela nu s-a clintit din loc. Hulpanu s-a întors, m-a luat în brațe și a ieșit din casă trântind ușa cu piciorul. Eu vedeam și auzeam totul foarte clar, dar nu simțeam nici frică, nici deznădejde, eram împăcată și amorțită. Nu-mi mai simțeam nici corpul, nici atingerea lui Hulpanu. Afară, undeva în spatele casei, pe întuneric, Hulpanu m-a urcat într-o căruță și împreună am luat-o la drum.

Hulpanu mi se părea uriaș, era un ins la vreo patruzeci de ani, foarte vânjos, cu mustață neagră și aproape cărunt. Din când în când mai atingea calul cu biciușca, părea liniștit, cânta ceva pe sub mustață. Am ieșit din sat, lăsând luminile undeva în spate și într-un întuneric desăvârșit ne-am îndreptat pe-un drum de pădure. Stăteam întinsă în căruță, pe un strat moale de paie, moliciunea fânului îmi dădea impresia de umezeală caldă, iar în cap mi se zvârcolea un greier transparent, nu puteam scăpa de imaginea lui, parcă mă privea încercând să-mi transmită visul lui de insectă neîmplinită. Mă gândeam la mama, dar mai cu seamă la una dintre croitoresele obsedate de motive florale, cu insecte colorate, fluturi, furnici, omizi pufoase, era văduvă, soțul ei din câte am auzit de la mama, s-a înecat cu o bucată de carne, într-o duminică de ziua ei, femeia avea ochii foarte mici, prea mici, nu cred că era om, am bănuit-o de când a venit în vizită la mama, împreună cu celelalte croitorese, țin minte cum mama le-a servit cu ceai și prăjituri, dar văduva nu s-a atins de nimic, părea agitată, se uita din când în când într-o parte, într-un loc anume, de parcă era cineva acolo, m-am uitat și eu, era un loc absent, nu departe de masă, lângă servantul vechi, plin cu bibelouri fosilizate. Mama își făcea planuri mari, vorbea de motive nemaivăzute, combinații de artă abstractă și turcisme realcătuite, iar văduva se uita în acel punct și își mișca buzele abia vizibil. Era îmbrăcată într-o rochie verde, cu un greier alb uriaș, imprimat pe piept. Greierul din mintea mea, ți-am spus, îl simțeam acolo, alb, semitransparent, îmi gâdila creierul din interior și mă aflam mereu pe pragul de-a strănuta.

Apoi, căruța a ajuns într-un luminiș, era o gospodărie izolată de lume, împrejmuită de un gard din nuiele și patru stâlpi din lemn, cu torțe arzând în vârf. Casa era foarte veche, din bârne, semăna cu un bordei rusesc de după război, un refugiu pentru pescarii de lângă Baical. Să știi că am încercat să vorbesc, am încercat să mă mișc, dar n-am reușit nici una nici alta. Hulpanu m-a luat din căruță și m-a dus într-un grajd, am uitat să-ți spun că era o gospodărie antică dar imensă, mai multe construcții din lemn, erau și câteva colibe nu prea mari, stoguri de fân, doi câini tăcuți, mai era o căruță, o mulțime de butoaie, o fântână de piatră, lemne,

mult noroi și cam atât. Asta din câte am putut observa atunci, pe moment. În grajd Hulpanu m-a așezat pe niște piei de oaie, m-a învelit cu o pătură murdară și a plecat. N-a închis grajdul, de fapt nu sunt convinsă că era grajd, nu era nici o vietate acolo. După ce a plecat, am încercat să mă târăsc, dar trupul nu mă asculta, injecția gospodinei m-a cam scos din funcție. După mai multe încercări, am renunțat. M-am urnit, probabil câțiva centimetri, dar fără folos. Nu puteam scăpa de greierul din cap, sau greierele… Mă urmărea din interior, dar am observat că nu mai era același, era mai puțin transparent, semăna mai degrabă cu o larvă, au început să-i dispară picioarele, aripile, antenele. Indiferent dacă țineam ochii închiși sau deschiși, el era acolo, în fața mea, deja o larvă argintie, tremurătoare, îmi sfredelea sufletul ca o râmă metafizică, îmi descompunea ființa în mii și mii de cioburi organice, am început să-mi dau seama că mă aflu altundeva, răzbăteau până la mine niște bocete, niște gâlgâituri de prunc, nu mai deslușeam grajdul, eram altundeva, ba într-o cavernă de smoală, ba într-un sac, apoi ceva sau cineva a început să mă îndese în cap, era un fel de capac concav, dintr-o masă, sau poate o roată, nu știu, mă trăgeau în jos, se discuta ceva în surdină, am auzit vocea lui Damian, râdea în hohote, nu înțelegeam ce spune, dar mi-am dat seama că era el. Îmi era frig, am reușit să fac o mișcare, după atâta chin, m-am răsucit cumva, încetul cu încetul mi s-au desfundat urechile, am început să aud foșnetul pădurii, dar încă nu-mi simțeam mâinile și nici picioarele. Am întredeschis ochii și l-am văzut pe Hulpanu, lângă el era Damian. Ținea în mână un cap de câine cu ochii scoși. Un cap negru. Hulpanu își lingea degetele, îi spunea ceva lui Damian, iar acela mângâia capul și râdea. Mi-a spus atunci: „Vezi ce-a pățit frati-tu dacă n-a știut să rămână om…” Erau plini de sânge, amândoi. Hulpanu m-a luat de păr și m-a târât din grajd până în mijlocul curții. Era noapte încă, torțele ardeau din patru părți, eu îmi reveneam încetul cu încetul, eram dezbrăcată, am început să simt o durere înfundată în pântece, la început nu i-am atras atenție, dar apoi… Nu știu cum să-ți spun, am reușit să scot un țipăt, iar Hulpanu s-a apropiat de mine și m-a lovit din răsputeri cu cizma în cap.

După asta nu mai țin minte nimic, m-am trezit la combinat, într-o rulotă. Aveam o cârpă umedă pe față. Am reușit să mă mișc, m-am ridicat. Lângă mine era un bărbat beat, a tresărit când mi-am revenit, mi-a spus ceva de genul: „În sfârșit, ce minune, ți-ai revenit!” Așa l-am cunoscut pe Vladimir. Mi-a spus că am căzut de pe o cisternă, în timp ce făceam niște verificări. Ce era să spun, nu-mi venea să cred, nu mai înțelegeam nimic, l-am întrebat de unde până unde, adică… Mi-a spus că nu era treaba mea să fac acele verificări. M-a ajutat să cobor din rulotă. Erau o mulțime de muncitori afară, m-au întâmpinat cu bucurie, m-au întrebat dacă mă simt bine. Nu știam ce să spun, eram dusă, am rătăcit câteva ore prin combinat, Vladimir m-a condus, m-a sfătuit să mă odihnesc, dar n-aveam stare, mă uitam la utilajele uriașe, la camioanele și vagoanele imense, era un șantier, ceva total necunoscut pentru mine. Apoi au apărut și niște femei în halate albastre, m-au înconjurat, una dintre ele a început să mă mângâie și să-mi spună că totul e în regulă, se îmbrânceau între ele, păreau neliniștite, erau niște muncitoare tinere, mai ales una dintre ele mi s-a părut o copilă de vreo 13 ani, se uita la mine cu atâta blândețe, țin minte că am izbucnit în plâns. Așa am ajuns la combinat, acum știi adevărul, n-am urmărit asta, așa s-a întâmplat…

Renata s-a ridicat din fotoliu, s-a apropiat de fereastră. Dancu a stat nemișcat câteva minute, apoi s-a ridicat și el. A cuprins-o de umeri, ea s-a întors către el, avea ochii plini de lacrimi. Dancu a început s-o sărute, ea plângea înfundat, îl strângea în brațe și îi șoptea: „Nu, nu… Totul trebuie să rămână așa, să nu afle Coroban, el n-ar suporta. Te rog din suflet, dragostea mea, să nu-i spui nimic, el nu știe despre Damian!”.

Dancu o săruta în continuare, afară ploua mărunt, se lumina de ziuă. S-au auzit niște zgomote, Renata s-a rupt din brațele lui Dancu și s-a băgat în pat. Dancu s-a întins în fotoliu și a închis ochii. În dormitor a intrat Coroban, somnoros. S-a apropiat de fotoliu și a spus: „Hai frate, scoală că tre’ s-o iau din loc.” Dancu a deschis ochii, a făcut o mutră nemulțumită s-a ridicat din fotoliu și l-a urmat pe Coroban până în bucătărie. Coroban a turnat cafea rece în două căni, i-a întins o

cană lui Dancu, și-a aprins o țigară și s-a așezat pe scaun.

— Spune frate, ce-ai pățit? Ai fost la ai tăi?

— Da.

— Cu Dorina?

— Nu, m-am certat cu ea, când am plecat.

— Nu-i de mirare.

— M-am certat urât, avea ceva să-mi spună dar eram tare nervos, am cam presat-o…

— Calmează-te, i-a un loc.

— S-a întâmplat ceva, nu știu, trebuie să mă sfătuiesc cu tine. Simt că-mi crapă capu', nu știu dacă e adevărat, am crizele alea, știi tu…

— Iară?

— Da, am mai avut o criza, acum două săptămâni, niște vedenii grele, a fost rău, mi-am mușcat limba urât de tot, dar acum e mai grav, e grav de tot, băga-mi-aș pula în medicina modernă. Ieri m-am întors de la ai mei, m-am dus direct la ea. E coada Satanei în joc, e Dracu!

— Mă sperii, dă-te-n sloboz! Ce ai? Ești vânăt la față…

— E ceva cu Dorina, ceva putred. Sau e ceva cu mine… Și mai putred!

— Nu înțeleg, explică mai coerent?

— M-am întors de la ai mei mai devreme, m-am gândit să-i fac o surpriză era lumina aprinsă, la ea… Aveam chei. Iar apoi, nu știu, cred că n-am apucat să intru… Era cineva în scară, un bătrân. Se uita la mine, cumva… Cum să-ți explic, era târziu. Am…

— Calmează-te…

— Sunt calm. Nu cred că am intrat, am sunat la ușă dar ea n-a deschis. Prin vizor se vedea lumina. Eu aveam chei, dar… N-am apucat să intru…

— Mi-ai spus deja, mi-ai spus că mai era cineva în scară…

— Da, se uita la mine… Apoi, am început să mă sufoc. Nu mă puteam mișca din loc, se uita fix în ochii mei, mi-a spus…

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus să am grijă să nu mă lovesc la cap…

— Ce?

— Așa a zis. Apoi s-a rupt filmul. Mi s-a întunecat în ochi, am avut o criza de tot căcatul. Am căzut urât, uite ce umflătură am aici.

— Să-mi trag una! Tre' să…

— Stai așa… M-am trezit în altă parte, nu știu peste cât.

— Unde?

— Nu știu, era o casă. Eram întins pe podea, îmbrăcat în haine străine. Aveam gust de sânge în gură mă durea capul îngrozitor, mă dureau dinții, coastele, totul…

— Și…

— Nu mai înțelegeam nimic, m-am ridicat cu greu, apoi l-am văzut pe bătrânul din scară. Stătea într-un fotoliu, răsfoia o carte și se uita din când în când la mine.

— Și?

— Nu știu, cred că am făcut pe mine, cât am zăcut, cine știe, mirosea a pișat împrejur…

— Ascultă-mă văd că-i groasă treaba, dar acum trebuie să mă car, am de făcut niște livrări importante. Uite cum facem, tu rămâi aici până diseară când mă-ntorc, apoi discutăm pe-ndelete, îți convine?

— Nu știu Corobane, tre' să fac niște mișcări, tu la ce oră te-ntorci?

— Pe la cinci, șase, nu mai târziu. Ascultă la mine, ai puțină răbdare, mai stai cu Renata, ea nu te-a văzut demult, mai povestiți, dar fii atent, nu-i aminti de combinat, de Vladimir, știi și tu, nu-i cazul să răscolim treaba aia. Hai, ne vedem mai târziu, da?

— Bine.

— Mmmm, dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor, am de cărat niște cutii…

Coroban a stins țigara, s-a ridicat de la masă și a ieșit din bucătărie. Dancu l-a urmat, sorbind în continuare din cafeaua rece. În sufragerie, Coroban se îmbrăca la repezeală, adunând în același timp actele împrăștiate pe jos. Le-a mai verificat odată și le-a aranjat într-o mapă neagră. A luat din hol o cutie galbenă de carton, făcându-i semn și lui Dancu să mai i-a una. Au ieșit din apartament, afară era frig, ploaia nu contenea. Au traversat în grabă o alee și au ajuns la mașina lui

Coroban, o dubă vișinie cu numere de Bulgaria. Au încărcat cutiile, Coroban s-a întors după acte, Dancu l-a așteptat lângă dubă. Înainte de plecare, Coroban i-a dat lui Dancu o conservă argintie, fără etichetă și i-a spus: „Fii atent, aici e produsul, deschide cu grijă și vezi, nu muri de plăcere. Să-mi spui mai târziu dacă se compară cu creierul de triton!”

Dancu s-a întors în apartament. Renata l-a întâmpinat zâmbitoare, l-a luat de mână și împreună au intrat în baie. Acolo femeia a dat drumul la apă în cadă, a turnat câteva picături de spumant, a aprins niște bețigașe parfumate și l-a încolăcit drăgăstoasă pe Dancu.

— Hai să scăpăm de tristețea asta, vrei? Spune-mi porcușor, vrei? Ți-a fost dor de păsărica mea?

— Uuuuf, nici nu știi cât…

— Ți-a fost dor, vai sărmănelu’, ce-i de făcut? Eu zic așa, ai puțintică răbdare. Am ceva tare dulce pentru tine, vrei? Hai lasă conserva aia din mână, vom savura mai târziu…

Renata a început să-l muște ușor de buze, apoi și-a scos cămașa de noapte și l-a ajutat pe Dancu să scape de pantaloni și cămașă. I-a făcut semn să aștepte puțin și a ieșit din baie. S-a întors cu tăvița de argint pe care era o casoletă nu prea mare și două tuburi subțiri de cristal. A pus tăvița jos, lângă cadă, a deschis casoleta și a scos de-acolo două panglici negre și umede, a înfășurat o panglică pe unul dintre tuburile de cristal, cealaltă panglică i-a întins-o lui Dancu, spunându-i: „Bagă porcușor, după obraz e cel mai bine, sau la gingie dacă vrei. Oricum ai grijă, un capăt trebuie să iasă afară, fiindcă o să-ți amorțească maxilarele, se vor contracta și ca să nu înghiți panglica trebuie s-o tragi afară la timp. Mie îmi place altfel, vezi, înfășor panglica pe tubulețul acesta și la intestin cu el. Apoi scot tubul, iar panglica rămâne acolo. Minunat. Vrei și tu?” Dancu a strâmbat din nas, apoi a băgat panglica în gură și a aranjat-o cu limba după obraz. Un capăt al panglicii îi atârna din colțul gurii ca o dâră de sânge negru. Renata a terminat și ea procedura, a scos tubul de cristal, l-a pus în casoletă și a ieșit din baie. S-a întors cu un candelabru aprins, l-a pus pe dulăpior, deasupra chiuvetei, a stins lumina în baie și a intrat în cadă, lângă Dancu.

— Ce meduză de lumină avem pe tavan, uite cum tremură.

— Aha, ce e?

— Ce ce e?

— Ce-am luat?

— Secret. Doar nu vrei să le știi pe toate. Fără taină, viața-i goală și rece ca o căpățână de porc mort.

— Așa e, mă rog… Mai bine povestește-mi cum l-ai cunoscut pe Coroban.

— Coroban… Ah Coroban, nici nu știu cum să-ncep. Chiar vrei să le știi pe toate?

— Pe toate n-am unde să le bag, dar o parte măcar…

— Ții minte oțelăria Fomin?

— Fomin–Kamceatka?

— Da, știi că dobitocii de la combinat, în frunte cu Vladimir, au cumpărat oțelăria și au transformat o parte din ea în abator. Nu se prea știa de treaba asta, o parte dintre muncitori au intrat în șomaj, au fost și niște greve, dar au fost distribuite tot felul de ajutoare și oamenii s-au împăcat cu gândul. Asta s-a întâmplat prin ’91, eu aveam un post important, m-am împăcat cu amneziile, cu incoerența, oricum, n-aveam încotro, viața mergea înainte. Am dat totul uitării, n-am făcut nici o cercetare în legătură cu studenția mea, despre care nu știam dacă s-a întâmplat, s-a încheiat sau altceva… Mi-a fost frică într-un fel, ultimul lucru pe care mi-l doream era să dau ochii cu… Oricum, n-am apelat nicăieri. Când oțelăria a trecut sub conducerea combinatului, eu n-am avut un cuvânt prea greu de spus, au apărut personaje noi, utilaje, frigidere, muncitori, măcelari. Vladimir s-a extins, se comporta ca un magnat, deși… Pe mine nu mă deranja, îmi făceam treaba ca la carte. El umbla de colo-colo, înconjurat de ingineri, colaboratori, oaspeți, parteneri, comisii. Se spărgea în figuri bătrânelu’. Când abatorul a fost dat în exploatare, m-am extins și eu, am intrat în conducere, am obținut douăzeci la sută din acțiunile lui Fomin, nu puteam visa la mai mult. Și când eram mai împăcată, s-a întâmplat căcatul. Într-o zi m-a chemat Vladimir, ca să-mi facă cunoștință cu noul tehnician de la secția 6. Parcă am simțit ceva, nu prea aveam chef să mă duc, dar… Când am intrat la Vladimir, am înlemnit. Lângă el, într-un costum

purpuriu, la patru ace, stătea Damian. Îți vine să crezi una ca asta? Am crezut că fac pe mine. Îmi tremurau genunchii. Vladimir a observat asta, m-a întrebat ce am și i-am spus că mi-i rău, am dat vina pe o intoxicație. Damian mi-a întins mâna și mi-a spus ceva de genul: „Am o verișoară care seamănă leit cu dumneata, este actriță, poate ai auzit, Irina Pelin…” Ce porcărie, nici nu m-am putut uita în ochii lui. Ceva totuși nu se lega, parcă nu mai era acel Damian pe care îl cunoșteam. Acela dacă mai ții minte era laconic și lent, mai degrabă plutea decât mergea, iar ăsta se bâțâia încontinuu, spunea tot soiul de poante ieftine, parcă era măscăriciul combinatului. Îi arunca lui Vladimir câte un zâmbet de genul: „O limbă-n cur, ceva?” Uneori aveam impresia că nu e Damian, dar după ce i-am surprins câteva priviri alienate și tăioase, n-am mai avut nici o îndoială. Era el. Nu știam ce să fac, afacerile îmi mergeau prea bine și n-aveam nici un chef să cedez. Am hotărât să mă detașez, să-mi caut de treaba mea, aveam o grămadă pe cap, în fine, responsabilități peste responsabilități. Perioada de sudură dintre abator și oțelărie a fost lungă și complicată, plină de interferențe neașteptate, conflicte și concedieri. N-am prea avut tangențe cu Damian, el fiind la secția 6 în cadrul abatorului, iar eu la oțelărie. Ei, și când îmi era lumea mai dragă, după vreo două luni, Vladimir a fost cât se poate de sinistru. L-a început m-a însărcinat cu transferul de cadre de la Fomin către uzina industrială Kabellpark din Norvegia. Asta implica și niște verificări în cadrul abatorului, în special la secțiile 5 și 6, dar grevele de la oțelărie m-au ținut mai aproape de Vladimir, cel puțin câteva săptămâni, timp în care m-am ocupat de calibrarea transformatoarelor proaspăt instalate, o treabă foarte delicată, calcule peste calcule, analize și alea-alea… Drept compensare Vladimir m-a copleșit din punct de vedere financiar. Știi bine că n-am pierdut momentul, am pus mâna pe halele de la Buzun și proprietățile alea minunate. Chiar înainte să înceapă coșmarul. Ții minte treaba aia cu mapa lu’ Zaharia. Ei, Vladimir a organizat o sesiune de reevaluare ca să strecoare niște falsuri de mare greutate, hârtiile de aur, cum le mai spunea el, vreo 8 unități, fă și tu socoteală. Acum să-ți povestesc despre ședința aia nenorocită sau sesiunea de reevaluare.

Era într-o vineri, pe la 4 ne-am adunat în aula de la terapie și prelucrări, Vladimir ne-a prevenit să fim precauți, era vorba despre 8 eșaloane, cadre unu și unu, mutenie desăvârșită. Pe la 7, toată lumea s-a adunat în hala B. Acolo l-am revăzut pe Damian, nu m-a deranjat prea tare, dar când l-am observat și pe Hulpanu, am vrut să ies. Vladimir mi-a făcut semn să stau cuminte, a fost un efort pentru mine, îmi sărea inima din piept, dar înțelegeam prea bine implicațiile, erau în joc 8 eșaloane.

Zaharia, o fosilă întunecată la față, la vreo 70 de ani, într-un costum Crauss, și-a făcut apariția pe la 9, însoțit de 2 muieri slăbănoage în costume sportive, o brută la vreo douăsute de kile cu față de prunc arierat, doi norvegieni cu serviete argintii, un terapeut și un avocat mulatru. Din câte am înțeles, Zaharia nu se prea înțelegea cu Fomin, dar nici nu avea greutatea lui. Asta ne dădea un procent bun de libertate în cazul eșecului. Țin minte ca acum, Damian aranjase toate hârtiile pe masă, iar în celălalt capăt al sălii au început să se adune femeile de la secția 6. Vladimir, împreună cu tehnicienii lui, păreau livizi, în lumina reflectoarelor din hală. Undeva în rândul din spate, doi bărbați și o bătrână necunoscută mi-au atras atenția. Vladimir iarăși mi-a făcut semn să nu mă agit. Am simțit în gât uscăciunea, îmi tremurau și mâinile, dar am făcut un efort și am zâmbit. Prin sală a trecut un fior de nedumerire, bărbații și bătrâna din spate s-au ridicat încet și au încercat să iasă. Hulpanu i-a ajuns din urmă, le-a explicat ceva, unul dintre bărbați, mai scund și mai solid, s-a apucat de cap. Bătrâna avea o valiză roșie pe care i-a întins-o lui Hulpanu. Celălalt bărbat se uita speriat în jur, avea fața roșie, părea transpirat. Hulpanu le-a făcut semn să plece. Sala s-a mai liniștit, dar câteva femei au adus în față o găleată cu pastă nefiltrată, în semn de protest. Să fi fost oare un viclesug pentru a distrage atenția lui Zaharia, sau într-adevăr, femeile de la secția 6 aveau ceva de comunicat? În această situație, Zaharia și avocatul și-au rupt privirile de la hârtii, iar Vladimir i-a făcut semn lui Hulpanu să aducă valiza. Zaharia a făcut o față mai mult decât surprinsă, când Hulpanu a pus valiza pe masă, a deschis-o și a scos din ea un cap de copil. Damian și Vladimir s-au apropiat de masă, terapeutul lui Zaharia a

început să studieze cu atenție capul. Din locul în care mă aflam, am remarcat că fetița, fiindcă era un cap de fetiță, avea pleoapele decupate, iar în orbite, în loc de ochi avea două căpșuni. Hulpanu a scos una dintre căpșuni și i-a întins-o lui Zaharia. Cealaltă căpșună i-a revenit lui Vladimir.

Totul s-a petrecut într-o liniște desăvârșită, femeile de la secția 6 au început să iasă în liniște, unul dintre tehnicieni a luat găleata cu pastă și s-a apropiat de masă. Terapeutul lui Zaharia s-a aplecat de-asupra găleții, a înmuiat un deget în pasta gălbuie, l-a adulmecat, apoi l-a băgat în gură. S-a apropiat de Zaharia și i-a spus ceva la ureche. În acel moment Hulpanu a strigat în sală: „Să iasă pizdele, să nu mai văd pe nimeni aici, doar comisia! Renata, îmi cer mii de scuze, e timpul!" Am înțepenit pur și simplu, n-am înțeles l-a ce s-a referit Hulpanu, iar Vladimir nici nu s-a uitat în direcția mea. Așa că m-am îndreptat spre ieșire. Damian m-a ajuns din urmă, mi-a spus că mai am două ore ca să le dau un răspuns. Afară era noapte, unele dintre femei discutau în grupuri nu prea mari, altele se îndreptau către blocurile de repaos. Vântul bătea puternic, ne aflam pe scara exterioară de evacuare, undeva la orizont se zăreau câteva luminițe tremurătoare. Damian și-a aprins o țigară. Eu nu știam de unde să încep. Fără să mă gândesc prea mult, l-am luat de mână… Damian m-a privit îndelung în ochi, a scuipat nervos într-o parte și mi-a spus: „Dacă vine Lucia, indiferent când, astăzi sau mâine dimineață, să nu-i spui nimic despre vizita bătrânei de la Fomin. Nici măcar să nu pomenești de asta!"

Eu mi-am luat inima în dinți și i-am reproșat. I-am spus că țin mult la Lucia și că n-aș face o prostie. Apoi mi-am amintit că Lucia trebuia să se întoarcă din Norvegia. Toate datele coincideau în așa fel încât m-am prins că Fomin o racolase. Când i-am spus lui Damian despre bănuiala mea, mi-am dat seama că am făcut cea mai mare greșeală. Am dat-o-n bară puternic. Damian a început să scotocească prin buzunare, se uita undeva într-o parte, ochii lui străluceau, erau plini cu lacrimi. Am încercat să-l liniștesc, dar el m-a îmbrâncit și a scuipat în direcția mea. A scos din buzunar o hârtie mototolită, a desfăcut-o și a început să-mi citească:

„Renata, scumpa mea, nu mai am timp, trebuie să-ți transmit neapărat. Să nu te duci la întrunire. Evită-l pe Damian, el a deviat eșalonul 4. Zaharia se va prinde mai devreme sau mai târziu. Nu te juca cu focul draga mea! Vorbește cu Vladimir, el e singura ta salvare! Te sărut cu dragoste, Lucia!”

Am simțit cum îmi îngheață sângele în vene. Damian a băgat scrisoarea în buzunar, mi-a rânjit cu dispreț, și-a șters lacrimile și mi-a spus: „Acum să vezi futai! Curvă nenorocită ce ești!” Am căzut în genunchi, am început să plâng și să-l implor pe Damian să-mi mai dea o șansă, i-am promis că nu voi scoate un cuvânt. Dar el nu s-a lăsat înduplecat, m-a apucat de păr, mi-a tras o palmă și mi-a spus să tac din gură. Mă ținea strâns de tot, am înțeles că n-am nici o șansă. Mă uitam cu disperare în direcția femeilor, dar ele se retrăgeau speriate către blocurile de repaos. Am întors încet capul, cei din comisie, în frunte cu Hulpanu erau deja afară. Veneau încet spre noi. Vladimir nu se vedea nicăieri. Hulpanu avea un topor în mână, câțiva măcelari, în spatele lui, înjurau înfundat. Eu tremuram din tot corpul, îmi amorțise capul de frică, Damian mă ținea strâns. Apoi m-a lovit din răsputeri cu pumnul în cap și am leșinat. Mi-am revenit de la palmele pe care mi le dădea peste față Hulpanu. Damian mă ținea în continuare de păr, iar eu atârnam neputincioasă. Aplecat de-asupra mea, Hulpanu mi-a șoptit printre dinți: „Dacă le spun ce-ai făcut, ăștia te decapitează ca pe o scroafă, te fac bucăți în morții mă’tii! Să le spun, să le spun?” Eu plângeam în hohote, îl rugam pe Hulpanu să mă ierte, iar el mă scuipa din când în când și râdea ca un dement. Apoi Damian mi-a dat drumul și am căzut jos. Hulpanu, mi-a pus talpa pe gât și l-a întrebat pe Damian: „Ce facem cu pizda, o spintecăm?” Damian și-a mai aprins o țigară, l-a luat de-o parte pe Hulpanu și i-a spus ceva. Ceilalți se uitau nedumeriți unul la altul. Eu am încercat să mă ridic de jos, dar unul dintre măcelari m-a lovit cu piciorul în cap. Cred că m-a nimerit în ochi, fiindcă m-a străfulgerat o durere insuportabilă. Mi s-a tăiat răsuflarea. Totuși am reținut cum Hulpanu, turbat de mânie, l-a lovit pe măcelar cu toporul în cap, l-a despicat pur și simplu. Apoi, cu spume la gură, a urlat ceva și ceilalți au început

să se împrăștie. Damian s-a aplecat de-asupra mea și mi-a spus: „Ascultă la mine putoare, nu te fute cu dracu! Zaharia și Vladimir așteaptă mișcarea ta. Du-te și te spală, despre Lucia vorbim mai târziu. Hai mișcă! Să nu te aștept mult, că te fut în gură!”

M-am ridicat încet. Capul îmi crăpa de durere, nu vedeam cu ochiul stâng. M-am îndreptat în grabă către o altă ușă, una metalică. Acolo erau sălile de răcire. Am ajuns într-un coridor întunecat, am urcat câteva scări și am intrat într-o sala spațioasă. Nu era nimeni. Se auzeau doar generatoarele, iar dincolo de acest sunet mai răzbătea până la mine un fel de muget monoton, îndepărtat. M-am oprit, mi-am dat seama că sunetul nu venea din sălile de răcire. În cealaltă sală era întuneric, doar o lampă roșie mai lumina slab, lăsând pe perete o pată sângerie. Am întrat încet, ecoul pașilor mei mi-a dat de înțeles că sala era uriașă. Nu mai fusesem aici niciodată. Mugetul se auzea tot mai aproape, dar n-am îndrăznit să înaintez. M-am întors, am ocolit câteva containere ruginite și am găsit scara de acces. Am urcat câteva minute până când am ieșit pe acoperiș. Ochiul lovit îmi sângera abundent, am mers de-a lungul acoperișului. O singură dată m-am uitat peste margine și am văzut muncitorii care mă căutau. Cred că aveau cuțite și topoare. Unii alergau, dar nimeni nu făcea zgomot. Am stat câteva minute, am analizat situația, m-am uitat la ceas. Era 12 fără ceva… Am alergat către furnalul vechi, am găsit podul îngust către cealaltă clădire. De undeva de departe se auzea lătrat de câine, apoi am auzit strigătul lui Damian: „Renata, lasă prostiile, avem nevoie de tine! Îți promit că nu-ți fac nimic! Te rog Renata, întoarce-te!” Vocea lui Damian tremura. M-am oprit, abia m-am abținut să nu urlu. Apoi din nou vocea lui Damian, plină de disperare: „Renata, ascultă-mă! Am greșit, am greșit, recunosc! Dar n-am avut încotro, Lucia nu trebuia să știe nimic! Știu că am greșit, Renata! Nu mă trăda acum! Te implor draga mea, întoarce-te!” Mi-am șters lacrimile, m-am descălțat și am trecut podul îngust. Cealaltă clădire avea acoperișul cald. Atunci am înțeles totul. Oțelăria se întindea pe mai mult decât îmi închipuiam eu. Am alergat pe acoperiș, vreo douăsute de metri, după care am găsit o scară și am

coborât undeva, printre niște containere abandonate. Acolo, fără să vreau, am dat peste un tip, stătea ascuns printre containere, m-a prins de mână și mi-a spus că mă va ajuta. Nu mai înțelegeam nimic. Nu mai aveam puteri să mă opun, m-am lăsat în voia sorții. Țin minte că am urcat într-o dubă și în câteva minute am părăsit combinatul. Așa l-am cunoscut pe Coroban. El m-a salvat.

Spunând acestea, Renata s-a ridicat încet din cadă. Dancu a urmat-o în dormitor. Era amețit, nu știa ce să mai spună. Renata s-a întins în pat, l-a chemat și pe el. Afară era cenușiu, o sâmbătă ploioasă, Coroban trebuia să se întoarcă seara, asta însemna șapte, opt ore. Câteva minute au stat întinși, apoi Renata i-a destăinuit lui Dancu că vrea să-l părăsească pe Coroban, dar nu i-a spus din ce motiv. Ceva o frământa, l-a rugat pe Dancu să meargă cu ea peste câteva zile, în vizită la Lucia, într-o comună la vreo 90 de kilometri. Dancu a acceptat. Apoi, panglica neagră a început să-și facă efectul, Dancu a simțit cum i se încleștează maxilarele. A scos panglica din gură. Nu-și mai simțea degetele. Totul în jur a început să tremure. Dormitorul se îngusta încet, se strângea în jurul lor, devenea tot mai organic, elastic, gelatinos ca o placentă sintetică și ei au căscat gurile într-o senzație de cădere nesfârșită.

Substratum Campus 4

Andrei s-a ridicat încet. La câțiva metri de el, într-un fotoliu vișiniu din piele, stătea un bărbat în vârstă, la vreo 60 de ani, slab, îmbrăcat într-un costum gri, cam șifonat, pantofi negri lustruiți, părul scurt și cărunt, o barbă scurtă, cenușie, nasul subțire și drept, fața alungită… A ridicat privirea din carte și l-a privit pe Andrei cu ochii încercănați.

— Ți-ai revenit?

Andrei s-a uitat în jur, era o cameră spațioasă, cu mobilă veche, o mulțime de cărți, mult praf Tavanul crăpat, cu urme de mucegai prin colțuri. Un bec murdar, atârnând depresiv din plafonul înalt. Andrei și-a frecat

ceafa, mâinile îi tremurau încă. Îl ustura limba, capul îi vuia. A făcut doi pași dezechilibrat… Bătrânul a pus cartea pe măsuța joasă de lângă fotoliu.

— Ascultă-mă Andrei. Sper că ți-ai revenit, ai avut o criză cam tare. Așa e, cu timpul se amplifică…

— Cine sunteți? Ce se-ntâmplă de fapt? Unde-i Dorina?

— Hai să le luăm la rând. Care-i prima întrebare?

— Unde-i Dorina?

— Prietena ta e bine, îți promit. S-a mutat de acolo, ai cam întins coarda sincer să fiu. Te-a părăsit…

— De unde știți ce-am întins ce n-am întins… Unde-i Dorina?

— Nu te mai agita, uite, poftim telefonul, îți dau numărul ei, o poți suna când vrei.

Andrei s-a apropiat de telefon, bătrânul i-a întins un colț de hârtie pe care era un număr de telefon, lângă număr era scris „Hidra vine, hidra pleacă.” Receptorul tremura în mâna lui Andrei. A cules numărul. S-a auzit tonul prelung, apoi încă unul, și încă… Apoi, vocea ei.

— Da…
— Dorina?
— Ce vrei?
— Dorina, sunt eu, Andrei.
— Știu… Ce vrei?
— Ești bine?
— Bine? Ce-i aia bine?
— Dorina…
— Spune odată!

Andrei a pus brusc receptorul. S-a uitat lung la bătrânul din fotoliu.

— Cine sunteți?

— Asta-i a doua întrebare, mă bucur că te-ai mai liniștit. Eu mă numesc Larion Miran.

— Și? Cine sunteți?

— Îți voi explica imediat, dar trebuie…

— Sunt bolnav, nu-i așa?

— Da, ești… E a patra criză. N-ai spus la nimeni încă?

— Nu, n-am spus. Dar aveam de gând să mă adresez…

— Bine că n-ai făcut-o. Oricum, nu te-ar fi ajutat nimeni. Asta-i o formă grea de epilepsie…

— Dar am halucinații? Iar epilepsia, din câte știu…

— Ce știi? Epilepsia și schizofrenia nu sunt domenii ușor de înțeles. Există o mulțime de complicații și configurații, ca să le spun așa. Greu de clasificat, sistematizat și aproape imposibil de reparat.

— Bine, dar… Unde mă aflu?

— Acasă.

— La cine?

— La nimeni.

— Mai scutește-mă domnule, ce-i cu porcăria asta, cine sunteți, un doctor nebun care a dat de cazul vieții? Vă miroase a carieră de bulangiu sadic?

— Fii mai îngăduitor, Andrei, las-o mai moale. Ia și tu un loc în fotoliul acela și hai să vorbim.

— Stau bine și așa. Deci, îmi puteți explica ceva, fiindcă eu sunt al dracului de confuz. Îmi tremură curu' sincer să fiu…

— Te cred, dar trebuie să te liniștești, s-o luam de la capăt. Domeniul meu nu este tocmai medicina, în sensul adevărat… Este dincolo de medicină. Așa cum bunăoară există fizica și metafizica.

— Adică există o meta-medicină?

— Mă rog, să nu-i spunem meta-medicină. Eu sunt specialist în neuropsihiatrie izolatorie.

— Sună de-a dreptul îngrijorător… Și?

— Am o clinică particulară, invizibilă…

— Ca să vezi. E cumva o societate ascunsă? Nu prea arătați a inițiat.

— Cum arată un inițiat? E ceva convențional? Ai văzut un inițiat vreodată?

— Fiecare este inițiatul său, deci, l-am văzut în oglindă.

— Ce modestie fină. Dar, hai să discutăm serios. Ceea ce ți s-a întâmplat ție a fost o alunecare într-o probabilitate abstractă, un fel de stare de premoniție.

— Adică am înclinații profetice…

— Profeții sunt conștienți de ceea ce văd, tu nu.

— Vreți să spuneți că am văzut viitorul meu?

— Nu tocmai. Viitorul și trecutul sunt niște noțiuni abstracte. Din păcate, gândirea este direcționată și prin urmare, limitată. Tu ai acces la niște zone sigilate. Așa te-am găsit, după undele aleatorii… Tu emiți permanent un fel de perturbații, încă nu ești conștient, dar maladia ta ți-a dat niște capacități uluitoare. Coșmarul care ți s-a întâmplat este contragreutatea, balastul dacă vrei, oscilația negativă. Sfinții spun că demonii îi chinuie în ascensiunea lor, le întind capcane pline de viziuni înșelătoare, nu-i lasă în pace. Când pierde, Diavolul se zvârcolește și stropește cu venin în jurul său.

— Adică?

— Este o metaforă, mai mult sau mai puțin, fă și tu legătura. Însă nu cred că-i cazul să ne complicăm. Tot ce ți se-ntâmplă ție este o alunecare morbidă către anumite arhetipuri infernale, o anti-transcendență, un fel de neantizare a minții, purgatoriu, fracțiuni de iad, mă rog, nici pentru mine nu este foarte clar și nu vreau să te bombardez cu ipoteze. De-acum în colo, voi încerca să te lămuresc, pe parcurs bineînțeles. Voi face tot posibilul ca să te ajut.

— Să mă ajutați? Și dacă asta-i tot o halucinație… Cum pot fi sigur?

— Cine-i sigur, arată-mi omul.

— Bine, dar totuși, fracțiuni de iad… Ce Dumnezeu mai înseamnă și asta? Ce vreți de la mine?

— Ascultă-mă cu atenție. Care a fost penultima criză? Unde ți s-a întâmplat?

— Eram în oraș, lângă piață. S-au adunat oamenii în jurul meu ca la circ.

— Iar prima?

— Prima criză, nu mai țin minte exact… Prin ’93.

— Ei vezi, nu prea știi. Ai avut două crize în ’92, primele două…

— Cum adică primele două?

— Una a fost noaptea, în somn. A sunat cineva la ușă, a spus că e de la abator. Asta a fost prima criză. A doua, în același apartament, a sunat unul, Damian. Ai ieșit cu toporul în scară?

— De unde știți? Vă bateți joc de mine?

— Stai, calmează-te, trebuie să mă asculți până la sfârșit!

— Să nu-mi spuneți că au fost halucinații, eram cu Dorina, a auzit și ea soneria…

— Ascultă-mă, halucinațiile, viziunile, toate sunt niște configurații abstracte ale unor evenimente latente. În cazul tău nu cred că e vorba de halucinații. Mi-i frică să nu fie niște impulsiuni cauzale. Este complicat, aparent aleatoriu, dar necesită studiu, e vorba despre timp, reactivitate umană, cauzalitate, determinism… Este un domeniu foarte complex.

— Și dumneata… De unde mă cunoști? Sunt cumva un cobai?

— Suntem cu toții niște cobai, cu posibilități colorate. Manipularea, dependența, influența, intermagnetismul… Un labirint transparent, un joc strategic perfect procesat, nu-i așa? În cel mai bun caz, fiecare e propriul său cobai. Dar asta foarte rar. Înțelegi?

— Încerc, și totuși de unde…

— De unde te cunosc?

— Da…

— Ai răbdare, îți voi explica. Domeniul meu e supraetajat, se bazează pe interferențe subtile, îmi permite incursiuni temporale, îmi dă posibilitatea de a configura niște evenimente, după principii cauzale…

— Este înfricoșătoare treaba asta, vreți să spuneți că aveți puteri din alea, popular fie spus…

— Tot ce ține de puterile alea, popular fie spus, se referă la niște manevre speculative de manipulare exterioară. Ele țin de profan, de iluzoriu. Eu sunt preocupat de interioare…

— Un fel de ginecologie spirituală?

— Finuț umorul tău, dar prea infantil. E foarte greu să anticipezi evenimentele, uneori, într-adevăr este de-a dreptul înfricoșător, e vorba despre responsabilitate, calm, liniște, echilibru, taină… Este o taină, poate fi contaminată ușor. Sunt multe de spus aici. Eu nu prea comunic cu exteriorul, îmi vine greu să înfrunt oscilațiile urbane, haosul, demonii care bântuie pe străzi, ascunși în chipuri de bărbați bine și femei frumoase.

— Hai că bateți către scripturi…

— Iar tu spre ce bați? Sau poate bați apa în piuă? N-ai decât, doar că în următoarea criză o să-ți găsești familia măcelărită, prietenii dezmembrați… Iar apoi, cine știe, te vei trezi într-o stare de putrefacție avansată.

— Nu-i nevoie să mă speriați. Oricum, am impresia că speculați cam mult pentru un inițiat.

— Am spus eu că sunt inițiat?

— Mă rog, ați spus niște lucruri despre mine. De unde să știu eu ce zace în mintea dumneavoastră. În situația mea, n-am încredere nici în mama. N-am încredere în nimeni și sincer, îmi vine să vă dau cu ceva în cap, am spus-o și pe asta…

— Te cred, dar trebuie să te stăpânești. Eu nu pretind de la tine respect ci doar încredere. Pentru început este important să nu mai tratezi fenomenele valoric, ierarhic, bine-rău, groaznic-minunat, fals-autentic. Acestea strecoară îndoială și frică, pe lângă iluzia dobândirii unor principii morale sau comparative. Începând cu oamenii, nu-i mai trata ierarhic, uită despre diferențele sociale, fizice, chimice… Diferențele sunt fragmentele aceleiași esențe. Este imposibil să înțelegem aceste fragmente în parte, dacă nu avem o viziune de ansamblu. Poți spune oare că iubești mai mult ochiul stâng decât ochiul drept? Și totuși, ochii sunt diferiți. Dacă pierzi un ochi, în timp ajungi să vezi cu el ca înainte, senzația de dublă percepție se reface oarecum, printr-un proces de adaptare senzorială. Pur și simplu uiți că ai un singur ochi. Indiferent cine moare, percepția rămâne, asta contează, participarea la taină… Participarea la taină este percepția nesfârșită, indestructibilă, dincolo de timp, de specii. Dincolo de minte, dincolo de contemplație, dincolo de revelație… Iar diferențele, convențiile, orgoliile, ierarhiile, toate sunt distructive, infecția tainei, realcătuirea defectuoasă a lucrării divine.

— Nu știu, nu mă pot pronunța… Eu am o părere mai rătăcită despre lucruri. Totuși, de unde știți despre mine, despre crizele astea? Cred că un singur prieten de-al meu știe de ele sau, poate…

— Poate, anume că poate…

— Poftim?

— Bine, hai să încercăm altfel. Fii atent, să luăm spre exemplu un deget…

— Secționat?

— Lasă gluma, ascultă-mă. Degetul tău. Este al tău, dar… Poți spune că îl cunoști?

— Oarecum.

— Da, oarecum, din exterior. În esență nu-l cunoști, chiar dacă îți aparține. Dar îți aparține oare? Îți aparține oare ceea ce nu cunoști. Îți aparține inima? Ești oare tu responsabil, pentru faptul că ea funcționează, ai grijă de asta?

— N-aș putea spune. Dar acel care e în stare să-și oprească inima prin voință? S-o facă să bată mai repede, mai încet… Acel om începe să-și aparțină ceva mai mult decât ceilalți?

— Într-un fel… Și dacă începi, dincolo de mâinile tale, să mai simți degetele cuiva, dincolo de gândurile tale, gândurile altcuiva… Asta pare a fi o problemă serioasă, dedublare, deviație… Dar, atâta timp cât nu cunoști sensul viziunilor, sursa halucinațiilor, atâta timp cât nu faci nici o conexiune, te poți rătăci, omorî, sinucide, poți ajunge după gratii sau la ospiciu… Dacă însă ajungi să-ți explici, ajungi să descifrezi patologia, dacă reușești să pătrunzi în substratul nebuniei, să descoperi niște repere, să alcătuiești o țesătură simbolică, logică, matematică, mai este oare întâmplătoare defocalizarea ta, viziunile, scindarea eu-lui, dedublarea, triplarea… Sunt oare toate acestea niște patologii?

— Nu știu! Ceva totuși mă frământă, mă surprind anumite cuvinte pe care le spuneți, uneori, chiar și pentru o fracțiune de secundă, se sincronizează, în mintea mea, cu gândurile mele. N-am mai simțit așa ceva. Îmi puteți citi gândurile?

— Nu în sensul direct. Îți pot citi starea, nu gândurile, nu cuvintele din creierul tău. Starea…

— Adică?

— Adică am acces la niște stări primare, undeva dincolo de rațiune, așa încât nici eu nu fac față întotdeauna.

— Deci, îmi puteți intercepta anumite mișcări?

— Nu neapărat. La început, percep un câmp senzorial străin, iar după o analiză mai subtilă, pot deduce sursa câmpului, momentele de interferență a stărilor. Iar apoi, în momentele de inspirație, pot ajunge la sfera individuală a cuiva, pot influența anumite evenimente, foarte fin și nu îndeajuns pentru a învia sau omorî în mod direct. Puterea este o hidră cu două chipuri. Un chip îți aparține, iar celuilalt îi aparții tu.

— Nu mă atrage puterea, sincer… Și nu prea cred în minuni.

— Contradictoriu. Dacă tot nu te atrage puterea, măcar minunilor dă-le o șansă.

— Poftim?

— Lasă, glumeam și eu. Dar ca să nu pierdem bobul de umor bătrânesc, îți voi mai spune ceva. Există două minuni, urmate de o a treia care le unește. Prima este viața, a doua e moartea, iar a treia este coincidența primelor două în una singură, intersecția lor, suprapunerea… Există și niște observații, în legătură cu cele trei elemente: Se trăiește greu, se moare ușor și nu se știe nimic! Să ne oprim puțin la primele două minuni, unde viața este cea dintâi în cazul în care ne raportăm la viață, iar moartea este cea dintâi, daca ne raportăm la moarte. Oricare dintre cele două va fi prima, în funcție de relația noastră cu ele. Cu alte cuvinte, relativitatea metafizică face să dispară diferențele, convențiile calitativ-cantitative, toate se prăbușesc într-un punct, într-o implozie continuă, contrabalansată de o explozie continuă de expansiune. Acestea sunt suprapuse în așa fel, încât se autoconțin, sunt un „Aici” nemișcat și atotcuprinzător, dincolo de timp. Dar nu-i cazul să ne complicăm. Vreau să-ți mai spun că între cele două minuni primordiale se înșiră o salbă nesfârșită de minuni subtile. Nu mai subtile decât viața sau moartea, ci la altă scară… Mulți căutători de minuni se fixează pe cele subtile, uitând de cuplul celor două minuni atotcuprinzătoare. Atunci căutarea lor devine inutilă, se învârt în jurul cozii fără noimă. În aceiași barcă se află și cei care nu cred în minuni, fiindcă rutina, obișnuința, pragmatismul, egoismul sau alte molime le acoperă ochii. Ei nici nu știu că participă la minune, ei nu știu că minunea îi înconjoară, îi învelește. Minunea însă rămâne, indiferent de admiratori, adepți sau vrăjmași. Poate ar mai fi de spus că o minune în cadrul altei minuni își pierde semnificația, dar nu sunt sigur…

— Eu nu știu… Habar n-am ce-i cu viața asta, n-am ales eu să fiu, n-am semnat nici o hârtie și nu mi se pare o minune… Totuși, mă obsedează niște întrebări. Cine sunt? Unde sunt? De ce?

— Ai pus o întrebare esențială, dar imposibilă… Există întrebări care au răspunsuri atașate, imediate.

Există întrebări fără răspuns și există răspunsuri fără întrebări. Aceste răspunsuri se află dincolo de comunicare.

— Nu cred că am înțeles…

— Nici nu sunt multe de-nțeles… *Cine sunt?* Cred că există două răspunsuri: *Sunt pe drumul cel bun* sau *Nu sunt*... Mai există și alte variante, mai puțin utile, cum ar fi *Sunt ceea ce sunt, sunt aici, sunt acolo, sunt eu, nu sunt eu… Sunt tu, ești eu, etc.* Din punct de vedere convențional, ai putea spune că ești cutare și cutare, dar lăsând la o parte toată știința, nimeni nu știe cine este sau ce este cu adevărat. Ne sunt oare de folos principiile și clasificările științelor, artelor, religiilor, filosofiilor? Este oare obiectiv ceea ce spun alții, ce spun eu, ce spui tu? Este obiectiv oare, ceea ce vezi în oglindă?

— Poate…

— Dar setea?

— Ce?

— Dorul de liniște, de eliberare, de mântuire? Nu te încearcă?

— Nu știu. În afară de durere, incertitudine și rătăcire, acum nu mă mai încearcă nimic. Mă simt rău, îmi tremură imaginea… Am pâlpâiri de lumină, undeva în câmpul vizual. Nu știu ce să fac, unde să mă duc, am nevoie de ajutor, de ce să mă ascund după degete? Aș vrea să am încredere în cineva, dar am o continuă frică în suflet, o incertitudine monstruoasă. Vreau să mă odihnesc, indiferent unde. Poate continuăm discuția, chiar mâine, dacă tot are vreun rost…

— Foarte bine. Să fie mâine chiar acum?

— Da, mâine va fi un alt astăzi. Un alt acum, același. Alunecăm de-a lungul unui acum interminabil, asistăm la o desfășurare de acum-uri.

— Sau poate acum-ul asistă la desfășurarea noastră?

— Da, într-adevăr. Mai degrabă acum-ul asistă la desfășurarea noastră. Nu m-am gândit la asta. Sau, ne mișcăm de-a lungul punctului…

— Foarte bine. De-a lungul punctului. Mă bucur că te preocupă. Poți rămâne aici, odihnește-te. Eu trebuie să plec. Îți las o adresă, iar mâine te voi aștepta la clinica mea. Uite și două elemente, pentru început. Un Dt8

acum, un Dt9 mâine dimineață. Ți le las aici, lângă telefon.

— Nu iau medicamente.

— Știu, știu. În afară de Betafen, B-Paxan, și Fenalon nu consumi nimic. Treaba ta, dar eu nu te sfătuiesc de rău. Două Dt-uri te vor scoate… Apoi nu vei mai avea nevoie de chimie, îți promit. Sunt preparate de încheiere, nu le evita. Te voi aștepta mâine, după trei. Avem de lucru, este mai mult decât important. Ce să-ți mai spun, nu te lăsa înfrânt. Străbate iadul minții, înfruntă-l, fiindcă n-ai alte opțiuni. Trebuie să ai încredere în Dumnezeu, ai auzit probabil despre el, cel cu minunile de bază. Și vezi, lasă analizele îndelungate și automutilarea conștiinței. Te aștept mâine. Sper că ne-am înțeles?

— Unde?

Bătrânul s-a ridicat din fotoliu, a scos din buzunarul jachetei o carte de vizită și i-a întins-o lui Andrei. Apoi, l-a bătut pe umăr prietenește și a plecat. Andrei a studiat cu atenție cartea de vizită. Era albă, pe-o parte și pe alta, dar în relief se deslușeau următoarele:

Larion Miran

Chirurgie transcendentală și izolatorie.

Clinică particulară (αρχη) str. Nicolaus Cusanus nr. 8

Andrei a pus cartea de vizită în buzunarul de la cămașă. A luat de lângă telefon una dintre fiole. Era o capsulă ovală pe care scria Dt9. A luat cealaltă capsulă, s-a ridicat din fotoliu, s-a apropiat de geamul murdar care dădea într-o curte interioară neîngrijită, plină de gunoaie, cutii de carton, câțiva copaci tăiați, niște cioturi, carcasa ruginită a unui frigider gigantic, un televizor spart și un cărucior răsturnat… Afară ploua mărunt. Andrei a traversat camera, a ajuns într-un coridor întunecat. A deslușit un întrerupător, a intrat într-o bucătărie nu prea mare. De undeva de la vecini, s-au auzit niște lovituri înfundate, apoi niște voci. Andrei și-a lipit urechea de peretele rece. A mai auzit un zgomot înfundat și o voce țigănoasă de bărbat: „…pântecul mumii lui, tineret de căcat, i-aș spânzura pe toți. Ăștia n-au sânge-n coaie, au puroi în cap, mortăciunile pulii mele, fac pe deștepții, dar nu sunt în…”

Andrei și-a turnat un pahar cu apă, a ieșit din bucătărie, a mai studiat odată capsula ovală, apoi a înghițit-o. A stat câteva minute în fotoliu, apoi s-a ridicat și a început să studieze cărțile de pe rafturile prăfuite. Nu se putea concentra. A intrat în baie, s-a uitat vreo zece minute în oglindă. A început să plângă. Îi venea să spargă totul în jur, îi venea să urle, dar s-a abținut, a încercat să se calmeze. A închis ochii. Peste câteva clipe a simțit o ușoară tensiune, o căldură tremurătoare la tâmple, iar apoi a început să audă un sunet subtil și monoton, un fel de geamăt sintetic, o vibrație caldă ce se prelingea de undeva de sus, încet și continuu, inundând încetul cu încetul spațiul rece, învăluind totul într-un ecou interminabil…

Andrei a încercat să se concentreze, inima îi bătea cu putere, mâinile îi tremurau. Brusc i s-a făcut rău, a ieșit din baie, a traversat holul, pereții vibrau încet, păreau moi și vii. În bucătărie, și-a mai turnat o cană cu apă, a tras câteva înghițituri, s-a așezat pe un scaun. Lumina din bucătărie a căpătat o nuanță roșietică, s-a întunecat ușor. Geamătul sintetic a început să se audă mai pronunțat, undeva mai aproape. Andrei a simțit cum i se usucă în gât. Avea o senzație de amorțeală în minte, dar nu era la fel de tensionat ca înainte. A început să se liniștească. Lumina în bucătărie a devenit violetă, pereții au început să vibreze din ce în ce mai intens.

Lucrurile au început să-și piardă conturul și Andrei a încercat să se concentreze din nou, privind fix cana de pe masă. Cana tremura ușor, dizolvându-se încetul cu încetul. Andrei a încercat să se ridice în picioare dar n-a reușit. Geamătul sintetic se auzea mai pronunțat, dar a început să se modifice lent, transformându-se într-o fluctuație ritmică, acompaniată de niște frecvențe paralele, foarte joase. Andrei a încercat din nou să se ridice, dar n-a reușit să miște nici un deget. Nu se mai putea concentra la nimic. Simțea o căldură și mai profundă, care i se revărsa prin corp. Nu mai tremura, nu-și mai simțea corpul, nu-și mai simțea fața, nu-și mai simțea buzele, ochii, nimic… A încercat să închidă ochii, dar n-a simțit absolut nimic. Numai dorința de a închide ochii și gata. Totul în jur a început să plece, să se depărteze și Andrei a văzut o linie subțire, undeva departe, la un fel de orizont al simțirii. O linie

strălucitoare care fremăta în jurul lui, o simțea ca un cerc, o simțea pretutindeni, fără s-o poată localiza undeva anume. Dacă își imagina că este undeva departe, o simțea într-adevăr acolo, atotcuprinzătoare. Dacă își închipuia că este aproape, o simțea lângă el, o vedea la un milimetru distanță, apoi o simțea în el, și mai aproape, subțire, microscopică. Apoi n-a mai simțit nici o distanță, nici un obstacol în spațiu, nici un reper. Nu mai era în bucătărie, nu mai simțea că este cineva sau ceva, sau undeva… Nu mai simțea nimic, decât o căldură și mai mare, susținută de o ceață albă atotcuprinzătoare, care îi pătrundea în minte și-i dizolva esența. Nu mai știa nimic, nu avea nici o dorință, nici o durere, nici o nedumerire. Ceața îi pătrundea tot mai adânc și mai adânc în minte. Linia se apropia încet, se strângea ca un cerc în jurul lui și în același timp ca o undă care se revărsa din interiorul lui și se îndepărta cu o viteză uluitoare, undeva în spațiu. Andrei nu mai gândea. Era un câmp plutitor, imponderabil, o dizolvare nesfârșită. Apoi, dintr-o dată, a auzit un clopot. Undeva foarte departe, un clopot uriaș, un clopot de aur, de un miliard de tone, de un miliard de kilometri… Un clopot de aur cât soarele, cât o mie de stele. Un clopot nesfârșit. O singură bătaie s-a auzit, ca o voce de înger atotcuprinzător. O bătaie ca un suspin, ca un adevăr definitiv.

Ecoul clopotului l-a învăluit pe Andrei din toate părțile, din interior și din exterior în același timp, de pretutindeni și de nicăieri, ca o mângâiere, ca o adiere de fericire desăvârșită, inexplicabilă. Andrei nu mai era Andrei. El nu mai era. Andrei era pretutindeni. Ecoul clopotului a durat o mie de mii de ani și s-a stins încet, timp de o mie de mii de ani. Andrei era totul și nimic, era și nu era… Apoi, încetul cu încetul, a început să înțeleagă, a început să simtă.

Prima oară a simțit că simte, după care a început să înțeleagă că înțelege. Apoi a simțit că revine lent, plonjează de-a lungul înțelegerii sale spre cunoaștere, spre devenire. A început să audă foșnetul pădurilor din sufletul său, zgomotul fulgerelor care i-au dat dorința de a exista, zgomotul apelor subterane, în cavernele venelor lui, sângele din rădăcinile copacilor, inima lui, trupul… A început să vadă conturul obiectelor, parcă replăsmuite

în jurul său. A început să vadă pereții care tremurau tot mai puțin și mai puțin, culorile, nuanțele… Și-a dat seama că se află în casă, la el în casă. A recunoscut totul. Masa, cana, castronul roșu de pe aragaz. Un dor nesfârșit i-a cuprins sufletul și Andrei a izbucnit în plâns. Se simțea bătrân și amărât, Și-a cuprins fața cu mâinile, iar în momentul următor a simțit un spasm, o întunecare bruscă, un lapsus total. Nu-și putea aminti nimic din cele întâmplate, avea senzația unui vis alunecos, labirintic. Încercarea de reamintire îl frământa până la măduva oaselor, dar cu cât se străduia să-și amintească, cu atât îi aluneca totul din minte…

A renunțat, s-a ridicat încet, a intrat clătinându-se în cameră. Era la el acasă, cunoștea totul, nici nu-și mai punea problema. Știa cine e, s-a uitat la ceas, era ora șapte dimineața. De undeva de la vecini se auzeau știrile. A intrat în baie, a început să-și studieze cearcănele, dar a amețit, s-a dezechilibrat și a căzut agățându-se cu o mână de chiuvetă. S-a ridicat încet și a ieșit din baie. S-a învârtit câteva minute prin casă, apoi a ieșit în balcon. Afară bătea vântul, o pungă albă a trecut pe lângă balcon, a făcut un semicerc și s-a oprit în crengile unui copac. Andrei s-a sprijinit de balustradă și s-a uitat în jos. Se afla la etajul opt, dedesubt era o parcare unde tocmai oprise o dubă vișinie. Andrei a scuipat și s-a întors în cameră. S-a apropiat de telefon și a format un număr.

Substratum Campus 5

Dancu a deschis ușa. Coroban i-a întins o ladă cu roșii. „Mai am două, unde-i Renata, spune-i să pună ceva pe masă”, Dancu a dus lada în bucătărie, apoi s-a întors după cealaltă. Coroban părea nervos, i-a întins următoarea ladă și s-a dus după ultima. Dancu a lăsat lada în coridor și a ieșit afară. Coroban a scos ultima ladă, i-a întins-o lui Dancu, apoi a luat din dubă o geantă gri din piele și a trântit portiera supărat. Dancu îl urmărea tăcut. Coroban a stat câteva clipe nehotărât, apoi a deschis din nou portiera. A început să caute ceva pe sub scaune. S-a oprit brusc și a strigat: „Morții morților mă’sii, am uitat borcanele!” A trântit portiera

din răsputeri, a luat geanta de jos și a intrat în scară. Dancu l-a urmat cu lada de roșii în brațe. În fața ușii, Coroban s-a oprit din nou, s-a scărpinat la ceafa și i-a spus: „Tre' să mă-ntorc după borcane. Hai cu mine, dacă vrei. Facem vreo juma de oră pân-acolo. Vii?"

Dancu a lăsat lada cu roșii în holul apartamentului, s-a uitat descumpănit la Coroban și i-a spus: „Nu știu, ai spus…" Coroban l-a întrerupt: „Lasă, discutăm pe drum, eu nu mai intru, du-te și spune-i Renatei să amâne ospățul, până pe la 8. Hai, nu mai sta pe gânduri, te-aștept în mașină." Renata a apărut în momentul următor. „Ce faceți copii, ați uitat de mine? Corobane, Corobane, așa vii tu să-mi dai pupic, foarte frumos, nici…" Coroban a intervenit nervos: „Lasă, n-am timp, am uitat borcanele la secție. Vezi, improvizează ceva până pe la 9. Îl iau și pe Dancu, sper că ați avut timp destul…" Renata n-a spus nimic, s-a uitat nemulțumită la lada cu roșii, apoi s-a întors în sufragerie. Dancu și Coroban au ieșit din apartament. Peste câteva minute, duba vișinie a luat-o pe străduțe, printre blocuri, iar apoi, ocolind un tir cenușiu, a ieșit la traseu. Coroban a rupt tăcerea:

— Ai văzut tiru' ăla, eu îl cunosc pe șofer, unu Mihai, băiat de treabă… Anu' trecut m-a rugat să-i dau dubița pentru câteva zile. Când s-a întors, nu mi-a venit să cred, am rămas mască… Băiețașu' mi-a pus cauciucuri noi, mi-a aranjat interioru' ca la carte, iar pe deasupra mi-a mulțumit cu un sac de cartofi. Ca să vezi. Mai sunt și oameni buni, ce pula mea. Mai rar, da sunt. E cam aglomerat la ora asta, da' n-avem ce face măi frate. Nici timp nu mai am, vezi și tu cum e… Mă doare capu'. Dacă nu dai din coate, o iei la muie, toți se cacă pe ei pentru un bănuț, e sărăcie, dă-o-n pizda mă-sii… Nu vreau să vorbesc în dodii, da peisaju' ăsta nu-mi inspiră deloc bucurie. Uite și tu ce cocălăreală. Unu cu trabantu', altu' cu mutantu'. Mașinile astea, aspiratoare de fecioare, grabă mare, toți au ceva de rezolvat, unu se cacă pe el pentru un post baban, altu' pentru un colac și o lumânare… Lumea e o mlaștină acoperită cu un covor de nuferi. Cât ești puradeu, sari de pe nufăr pe nufăr, n-ai treabă, ești ușurel, pe urmă începe să-ți scapete piciorul, mai aluneci, mai iei niște noroi după falcă, iar dacă nu vine nimeni cu balonu' să te scoată, ce să zic, te

faci broască, triton, salamandră, depinde de împrejurări. Apropo de salamandre, ai intrat în conserva aia?

— Nu, am tot povestit cu Renata. Am uitat…

— Lasă, avem timp. Măi frate, iartă-mă, am și uitat de povestea ta, am intrat și eu într-un căcat, de asta sunt așa ciufut, am niște datorii, cam grele… Mă tem că se duce pe pulă apartamentu' meu. Iar femeile, de obicei… Pizda mă-sii. Povestește-mi ce-i la tine?

— Ce să fie, o labă tristă.

— Mi-ai spus de bătrânul ăla, ce-i cu el?

— Nu știu, e o incoerență totală. Era un bătrân acolo, în casa aia unde m-am trezit, dar a dispărut.

— Cum pula mea a dispărut?

— Nu știu, eram rupt, parcă visam, știi visele alea, aci ești în casă, aci în câmp. Mi s-au întunecat mințile, am dat cu capu' de podea, nu știu. Una țin minte, m-am trezit în baie, la mine acasă.

— Spuneai că…

— Da, la început a fost bătrânul, așa o apariție, scurt, după care m-am trezit la budă.

— Bună geneză, să-mi trag una, ce-i cu treaba asta măi frate, n-ai încercat să te adresezi?

— Unde pula mea să mă adresez, vrei să-mi bage creierul în priză, ăștia în halate sunt electricieni cu licență. Una două și dă-i cu doctoria, muțești în două zile.

— Lasă, nici chiar așa. Asta-i paranoia curată.

— Bine că nu-i murdară.

— Eu zic s-o lași mai moale cu Dt-urile.

— Cu ce?

— Cu Dt-urile, fraiere!

— De unde pula mea știi tu despre Dt-uri?

— De unde știu? Hai să-ți povestesc de unde. Ții minte bairamul de la Casandra?

— Ce-i cu el?

— Ai uitat cine te-a invitat acolo, sunt sigur…

— N-am uitat nimic, m-a invitat Livia.

— Foarte bine, Livia. Știi cu cine împarte ea hectaru' de stejari?

— Cu cine?

— Cu Zaharia.

— Mă fuți.

— Nu te fut, să mor eu. Stai să vezi. Când am venit la oraș, acum nouă ani, am apelat la Bratu, unu' tare-n coaie, tu nu-l cunoști, nici nu-ți doresc. El mi-a propus un teren pe hârtie, undeva la Capacu, departe de comisii. Trebuia doar să livrez niște borcane, la acea vreme borcănașe, odată pe săptămână. Terenul era de acoperire, aveam brigada mea, câțiva chirurgi de la Tima și un sticlar de la Băile Herculane. N-aveam treabă, atunci mi-am luat casa de la Sturzu, două garsoniere, apoi Skoda aia frumușică. Nici nu vreau să-mi amintesc. Toate s-au dus. Bun. Într-o toamnă Bratu mi-a dat de înțeles că terenul trebuie mutat, asta însemna o furtună de acte, eu aveam puțină experiență și Bratu mi-a indicat să-i fac o vizită unui gospodar Damian, pentru a rezolva repede cu terenul. Mi-a dat o hartă și mi-a explicat unde trebuia să ajung. N-aveam încotro, am luat un Aro și am plecat la Capacu. Singur. Am ocolit comuna, am intrat în pădure pe un drum forestier și am mers vreo jumătate de oră, până la o răscruce. Era o fundătură din aia vâscoasă, mult noroi, afară se-ntuneca… Pe la nouă trebuia să apară Damian, nici nu-l cunoșteam… Tu știi că nu sunt slab din fire, dar atunci chiar m-a apucat fioru', am vrut să mă car de-acolo, nu mai știam ce să fac. Mai departe nici n-o să-ți vină să crezi. La un moment dat, țin minte că am oprit motorul și am lăsat farurile aprinse… Aveam urechile ciulite, știi tu, noaptea în pădure… Trecuse mult de nouă, mă bătea gândul s-o iau din loc, dar n-aveam chef de complicații, mai ales că Bratu… În fine, pachetul de țigări era pe terminate, am hotărât să stau până la ultima țigară, apoi, nu știu de ce, a început să-mi curgă sânge din nas. Atunci am auzit trosnind vreascurile… Apropo, știi că există o ipoteză a amintirilor încapsulate. Un fel de reacție psihică la evenimentele greu de suportat. O autosigilare mentală definitivă, la torturi, mutilări, violuri. Știi că mulți dintre copii abuzați cu mare cruzime, multe dintre femeile violate, bineînțeles în funcție de gravitate, nu-și mai amintesc ce li s-a întâmplat. Iar acel lapsus de memorie, cele două capete cauzale, înainte și după, se unesc între ele, se sudează, în așa fel încât capeți o cursivitate normală în amintiri. Cine știe, poate ai fost omorât de mai multe ori, dar de fiecare dată te-ai trezit undeva, puțin mai devreme, într-un câmp paralel, identic cu tine,

cu tot ce știi, cu tot ce crezi, într-o normalitate nouă, cu amintirile bine legate, în același oraș, printre aceiași oameni cunoscuți, necunoscuți… Și viața merge mai departe. Noi suntem ca niște ape tulburi, iar evenimentele sunt niște pietre care cad în interiorul nostru, se lasă la fund, iar suprafața apelor se liniștește până la urmă și nu lasă de bănuit pietrele, cioburile tăioase adunate pe fund, iar dacă e mâl, nici cu degetele nu mai dai de ele. Numai ce se adună sub unghii, dar și asta depinde de felul în care sunt retezate, scurte sau… Ghearele adună multe evenimente, autoscrijelirea nu-i o noutate… De unde crezi că ai vânătaia aia, dar tăietura de lângă ureche? Ai căzut, bineînțeles. Eu nu știu dacă gura mea nu-i o despicătură de topor, poate suntem o rană în continuă cicatrizare, uite și tu la mâini, poate n-am avut coate la început, dar cineva te-a frânt și ele s-au adaptat, au făcut coate. Poate am avut degetele lipite și s-a intervenit cândva cu foarfeca… Ce zici de asta?

— Nu știu. Ai început cu Zaharia și Dt-urile. Dar acum nu mai văd legătura.

— Asta și este legătura, frățioare! Din cauza Dt-urilor ai început să crezi că lucrurile trebuie să aibă legătură.

— Aberezi dragu' meu. E normal ca lucrurile să aibă legătură, doar nu vrei să negi cauzalitatea, efectele…

— Cauzalitatea e o porcărie, o maladie. Din cauza ei îmbătrânim, murim și putrezim în mormânt.

— Nu noi putrezim, crede-mă. Nu mai suntem noi și de aia nu noi putrezim.

— Dar cine putrezește după părerea ta?

— Mai degrabă ce, decât cine. Nu știu, nu cred că are importanță.

— Vezi cum ești tu, pe de-o parte spui că n-are importanță, dar lucrurile trebuie neapărat să aibă legătură. Cum vine asta?

— Dă-te-n pula mea, ce ai, ești nebun?

— Gata, lasă, văd că nu prea ne înțelegem. Mai bine renunță la Dt-uri, ascultă-mă pe mine, de-acolo se trage demența asta.

— Dar normalitatea de unde se trage?

— Cine știe, se trage și ea de undeva, dintr-o văgăună.

— N-ai terminat faza cu terenul. Erai în pădure…

— Da, până la urmă s-a rezolvat, pe la 10 a venit Damian împreună cu o țărăncuță oarbă și un câine-lup cu botul murdar de sânge. Țărăncuța, să fi avut vreo 16 ani, avea fața cenușie, fără nici o expresie. Damian mi-a spus că-i Dihania, nepoata lui, deschisă la orice. Am refuzat, îți dai seama, i-am transmis hârtiile și am luat patru borcane de la el, mi-a spus că-i smoală. Într-un fel părea să fie smoală, erau negre, destul de grele, dar sunt convins că erau vopsite în interior cu negru.

— Nu te-a lovit curiozitatea niciodată?

— Mare curiozitate, ce putea fi acolo? În cel mai rău caz, măduvă de prunc, sau creier de lebădă… Sau cine știe… Sânge de broască, mațe de șarpe, spermă de șobolan, miere de gărgăun mut, vertebre de ogar, balegă cu oțet, pastă din melci, icre cenușii, untură de castor, ochi de viperă, ulei de cireșe, degete de balerină, muci de vulpe, fasole cu lut, umoare vitroasă, argilă de la țintirim, sloboz de bizon, măsele lichefiate, aur moale, telemea cu petrol, buze de cerb, râme presate, gingii de călugăriță, gălbenuș cu noroi, sevă de licurici, meduză tocată, unghii de arici, ceară cu smântână, mămăligă verde, urdă cu rugină, praf de molii, ciocolată cu mercur, vomă de rândunică, fiere de muscă, căpușe cu maioneză, limbă de graur, blană cu mușchi, mare căcat, la banii care-mi curgeau din treaba asta am depășit curiozitatea…

Substratum Campus 6

Andrei a traversat strada. A ocolit un autobuz și a ajuns pe partea cealaltă, s-a apropiat de un taxi, a întrebat de strada Nicolaus Cusanus. Taximetristul i-a explicat, era departe, undeva la periferie, lângă fabrica de zahăr. Pe la patru, Andrei a coborât din tramvai, la fabrica de zahăr. De fapt era o ruină. Aspectul zonei lăsa de dorit, erau blocuri cenușii de jur împrejur, un trecător i-a explicat unde-i strada. A ajuns repede, erau niște case particulare, dar nu inspirau deloc încredere.

Pe cealaltă parte a străzii, se vedeau niște depozite împrejmuite cu sârmă ghimpată, tot felul de containere ruginite, mult gunoi. Era răcoare, Andrei a văzut niște copii cățărați pe o cisternă plină de rugină, băteau în ea cu niște bețe. Un băiat s-a cocoțat pe cisternă și arunca

pietre prin deschizătura de sus. Zgomotul era ciudat, un ecou tremurător din cauza apei de pe fundul cisternei. Un câine, foarte aproape, de după gardul unei case, a început să latre. Andrei s-a întors speriat, a scuipat înspre câinele care lătra turbat de mânie. A mers mai departe, a scos hârtia cu adresă, s-a uitat împrejur. Se afla lângă numărul 6. A mers mai departe, 7, 8… S-a oprit, încurcat. Era o casă cu un etaj, dărăpănată. O curte largă, plină de noroi, o cușcă de câine, niște găleți răsturnate, o movilă de nisip alb. În dosul casei, de peretele crăpat erau sprijinite niște vâsle, vreo zece vâsle. Andrei s-a uitat din nou la adresă, Nicolaus Cusanus nr. 8. Un gard din scânduri scorojite, vopsite cândva cu verde închis. Mai mult decât comun. Nici un fel de sonerie, nici un indicator.

Andrei s-a uitat în jur, s-a ridicat în vârful picioarelor, încercând să deslușească ceva prin geamurile prăfuite. De departe se auzea ecoul cisternei, râsete de copii, lătratul câinilor. Andrei a ciocănit cu o monedă în poarta verde. S-a ridicat din nou în vârful picioarelor. A ciocănit mai tare. De undeva dintr-o curte a ieșit un bărbat gras în maieu și a început să urle peste stradă: „Jos de pe cisternă, jos pulalăilor! Ce-i cu gălăgia asta, dacă vă prind, vă sparg capurile, proștii dracului! Băi Gică, du-te dracului și te joacă în altă parte că mi-ai exasperat câinele. Las că vine tactu, îi spun eu ce drac ești! O să-ți facă varză curu’! Ai auzit băi michiduță?”

„Sugi pula!” s-a auzit o voce subțire de după cisternă și copii au început să râdă și să zbiere ca niște descreierați. Andrei a mai bătut o dată în poartă. De data aceasta, din cușca de lemn, a ieșit încet un câine slăbănog, care semăna mai degrabă cu o vulpe fără coadă. Câinele avea botul lung și ascuțit, iar ochii foarte apropiați. S-a oprit la jumătate de drum, între poartă și cușcă. Nu era legat. Se uita fix la Andrei. Apoi s-a uitat în altă parte, s-a întors și a intrat înapoi în cușcă. S-a auzit un zgomot, o voce supărată, niște scrijelituri… Andrei s-a uitat peste umăr, către cisternele de unde continuau să se audă țipete și ecouri metalice. Era agitat. De undeva de după casă a apărut o femeie într-un halat gri. Femeia s-a apropiat încet, avea vreo patruzeci de ani, tenul negricios, slăbănoagă, părul roșu, prins într-un

coc uriaș, la ceafă. S-a apropiat de poartă, a mijit ochii și a spus:

— Ce-i dragu' meu, pe cine cauți?

Andrei a încercat să zică ceva, dar a simțit pentru o clipă că i se taie răsuflarea. A deschis gura și a început să tușească.

— Vai maică, ce ai? Te-ai înecat?

Femeia a deschis poarta și a scos din buzunarul de la halat o batistă. Andrei și-a revenit repede.

— Lăsați, nu trebuie, sunt bine…
— I-a zi' maică…
— Eu caut o clinică, am adresa asta și…
— Ce fel de clinică mânca-ți-aș? Poate spitalu'?
— Spitalu'?
— Da, spitalu' Gherman, dar trebuie să mergi două stații înapoi.
— Nu, nu… E o clinică, așa cred, undeva aici.
— Nu-i maică nici o clinică, stai să-l chem pe bărbatu' meu.
— Nu doamnă, stați puțin… Nu mai chemați pe nimeni. Cred că am greșit eu…
— Ai greșit?
— Da, așa se pare.
— Foarte bine maică, așa trebuia să spui de la început!
— Poftim?
— Oamenii nu prea recunosc greșelile. Dar greșesc întotdeauna.
— Care oameni?
— Toți oamenii maică. Iar tu, cu ce-ai greșit?

Andrei s-a uitat într-o parte, a simțit o confuzie tremurătoare…

— Eu n-am greșit cu nimic.
— Ei, nu mai spune… Atunci e bine, ești un om drept, n-ai de ce să te neliniștești, mânca-ți-aș. Hai că trebuie să plec, mi se arde mâncarea…

Femeia i-a zâmbit lui Andrei, a închis poarta și s-a îndreptat încet spre casă. Andrei a simțit cum i se usucă în gură, s-a ridicat în vârful picioarelor și a strigat peste gard:

— Doamnă, stați un pic, numai o clipă… Vă rog!

Femeia s-a oprit, a făcut o față nemulțumită și s-a apropiat din nou de poartă. A deschis.

— Ce-i măiculiță, ce-ai pățit, vrei o cană cu apă, o bucată de pâine?
— Nu, nu doamnă… Am greșit.
— Ai greșit?
— Da, am greșit.
— Cu ce-ai greșit?
— Cu multe…
— Spune-mi dragule, spune-mi.
— Am făcut ceva rău.
— Ce-ai făcut?

Andrei a înghițit în sec, nu-i venea să creadă că discuția a luat o asemenea întorsătură.

— Hai maică, nu mă ține aici că mi se arde mâncarea!
— Am făcut ceva rău… Cred că am omorât pe cineva.
— Crezi?
— Da, așa cred, dar nu știu sigur…
— Ei, maică… Cine-i sigur? Hidra vine, hidra pleacă.

Andrei a simțit cum îi amorțește fața. Tremura, aproape că nu-și mai simțea limba.

— Și? Pe cine crezi că ai omorât?
— Cred că mi-am omorât iubita.
— Aaaa, vai de mine, e grav, te înțeleg… Sărăcuțu' de tine, ai nenorocit un sufletel. Și când ai făcut asta, maică?
— Nu știu doamnă, nu știu. Poate că n-am făcut-o eu…
— Poate? Să știi de la mine, cu cât îi mai greu adevăru', cu atât se ascunde lumea de el. Așa e la oameni.

— Așa e la oameni?

— Da, de ce?

— Așa ați spus, de parcă dumneavoastră n-ați fi om.

— Ei, mânca-ți-aș, sunt și eu om. Sunt mamă dragu' meu, am doi vlăjgani ca tine și încă doi mai mici… Eu sunt lăptăreasă, mă cheamă Nicoleta, iar tu?

— Eu sunt Andrei, sunt… Mmm…

— Ce ești maică?

— Nu mai țin minte…

— Lasă maică, vrei să mănânci ceva, că ești alb la față… Hai că am făcut o ciorbiță bună de tot. Hai mânca-ți-aș, intră, să-ți fac cunoștință cu bărbatu' meu.

— Nu știu, poate nu-i cazul.

— Lasă căzu'… Intră, nu-ți fie frică, n-am câine. A murit acum două săptămâni săracu, Vulpoiu, așa îl chema. A mâncat vomă de șobolan, cred că…

Andrei a amețit, s-a sprijinit de poarta deschisă, a dus mâna la gură… Saliva abundent, mâinile îi tremurau în continuare. Femeia se îndreptă spre casă.

— Hai, vii odată? Ți-e rău?

— Da, cam așa ceva…

— Hai, vino încetișor, îți aduc eu o cană cu apă.

— Nu, lăsați că mă descurc…

Andrei a intrat în curte, se clătina ușor. S-a sprijinit cu o mână de peretele prăfuit al casei. O vedea pe lăptăreasă ca prin ceață, undeva departe… A mers de-a lungul casei, avea impresia că nu se mai termină… Apoi a ajuns după casă, a trecut pe sub un acoperiș improvizat și a văzut o ușă deschisă, o verandă nu prea mare. Din casă venea un miros de mâncare, ca la țară. S-a auzit vocea femeii:

— Hai intră, nu te rușina, vine imediat și Damian, bărbatu' meu. E în pivniță, s-a dus după vin.

— Damian?

— Da, maică… Vine și el.

Andrei s-a oprit înfața ușii. S-a uitat spre poartă. Nu știa ce să facă. Femeia a apărut în prag cu un castron roșu în mâini.

— Hai dragule, nu mai sta atâta pe gânduri. Văd în ochii tăi că ți-e foame.

— Mai degrabă aș spune că mi-e frică…

— Ce spui acolo?

— Nimic, nimic…

Andrei a intrat în casă, era de fapt o verandă nu prea mare, apoi un coridor. Lăptăreasa i-a arătat unde să meargă și Andrei a intrat într-o odaie spațioasă. S-a uitat în jur. Nu-i venea să creadă. Se afla în camera unde a vorbit cu Larion Miran. Același covor destrămat, unde a stat întins, cine știe cât timp. Aceleași fotolii, unul vișiniu, altul negru. Mobilă veche, o grămadă de cărți, mult praf… Plafon înalt, mucegai… Andrei s-a învârtit puțin, s-a apropiat de masa dintre fotolii. Pe masă era același telefon. S-a întors, în cameră a intrat un bărbat îndesat, îmbrăcat într-un pulover maro și pantaloni largi, de un cenușiu murdar. Era încălțat în niște bocanci mari, fără șireturi. Avea părul negru cârlionțat, gâtul foarte gros, avea burtă, umerii abrupți și masivi, mâinile scurte și groase. Într-o mână ținea un ulcior cu vin. Bărbatul s-a apropiat de Andrei, i-a întins mâna și i-a zâmbit.

— Hai noroc. Eu sunt Damian, ia loc și tu undeva.

Andrei s-a uitat peste umăr la unul dintre fotolii, s-a așezat încet. Nu se putea concentra. Bărbatul a pus ulciorul pe masă și a strigat cu o voce răgușită:

— Femeie! Adu niște pahare… Hai odată, ce-i cu mâncarea aia?

Bărbatul a scos din buzunarul pantalonilor un pachet de Carpați, și-a aprins o țigară. I-a întins pachetul lui Andrei. În cameră a intrat Nicoleta, a adus patru pahare pe o tavă de plastic. Andrei și-a aprins și el o țigară, femeia a ieșit. Bărbatul a turnat vin în două pahare, i-a întins unul lui Andrei. Au ciocnit.

— Tu ești Andrei, nu?

— Aha…

— Buun… Hai noroc!

Damian a dat paharul peste cap, s-a șters la gură și a strigat:

— Hai femeie, unde-s cârnații ăia?

Din bucătărie s-a auzit vocea femeii.

— Nu vrei niște ciorbă mai întâi?
— Nu vreau, adu cârnații, mușt aru' și murăturile.
— Bine mânca-ți-aș, ai răbdare… Andrei dragă, ție îți aduc mai întâi niște ciorbiță.
— Adu-i, că-i palid săracu.

Bărbatul s-a înclinat spre Andrei, i-a zâmbit cu doi dinți de aur și l-a strâns prietenește de umăr. Andrei a zâmbit și el, a tras un fum adânc în piept… A lăsat țigara în scrumieră și a mai băut din paharul cu vin. Femeia a adus o farfurie de cârnați cu cartofi piure și sos… Un coș cu pâine de casă, o farfurie cu castraveți murați și un borcănaș cu muștar. Apoi a adus și farfuria cu ciorbă, un borcan cu smântână și niște ardei. După care le-a zâmbit mieros, le-a dorit poftă bună și a ieșit. Damian a mai turnat vin în pahare, a rupt o bucată de pâine și a mirosit-o cu poftă. A dat paharul cu vin peste cap și a mușcat dintr-un castravete. Andrei a rupt tăcerea.

— Sincer să fiu, mă frământă un lucru…
— Lasă ciorba să se mai răcească. Relaxează-te. Simte-te ca acasă…
— Încerc. Mmmm…
— Spune, ce te frământă?
— Păi…
— Spune frățioare, spune…
— Păi, nici eu nu știu… Căutam clinica aia și…
— Ce căutai?
— Clinica.
— Poate spitalul Gherman.
— Nu, clinica. Dar…
— Nu, dragu' meu, aici nu este nici un fel de clinică. Aici locuim noi.
— Aha, clar… Dar vreau să vă întreb, ați auzit cumva de Larion Miran?
— De cine?
— De Larion Miran.
— Nu știu, nu-mi amintesc. De ce?
— Păi, știți… Eu am impresia că am mai fost aici.
— Lasă asta. Mi-a spus Nicoleta că ai greșit.
— Poftim?

— Mi-a spus nevastă-mea că ai greșit. E adevărat?

— Aaaa… Păi, nu știu.

— Cum adică nu știi? Ai greșit sau nu?

— Da, am greșit, ca toată lumea… Nu odată.

— Lasă toată lumea, e vorba despre tine. Ai greșit tu, nu toată lumea… Voi sunteți construiți cam strâmb, una două și vă uitați la alții. Nu sunteți capabili să vă uitați la voi în suflet. Nu-i bine dragul meu. Uite, eu am greșit mai tare decât tine, recunosc… Sunt măcelar. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Nu înțelegi nimic.

— Înțeleg foarte bine.

— Ce înțelegi?

— Înțeleg ce înțeleg… Nu-i nevoie să aprofundăm acum.

— Dar când? Când vrei să aprofundezi? Atunci când te vei aprofunda în pământ? Atunci nu va mai fi nevoie de aprofundări, mânca-ți-aș. Îți spun eu că nu înțelegi nimic. Ai greșit și gata. Nu-i așa?

— Nu știu dacă am chef de spovedanie. Vreau să clarific niște lucruri…

— Vrei să clarifici? Foarte bine, hai să clarificam împreună.

— Ce anume?

— Spre exemplu, ți-am spus că am greșit mai tare decât tine… Ți-am spus?

— Da, mi-ai spus. Și?

— Am greșit mult mai tare decât tine, frățioare. Și Nicoleta a greșit mai tare. Dar eu am greșit cel mai tare. Și voi mai greși.

Andrei a simțit din nou cum i se usucă în gură. A înghițit în sec. A început să-i fie frică într-adevăr. Inima îi bătea tot mai repede și mai repede.

— Ce înseamnă, voi mai greși?

— Voi mai greși… Chiar acum.

Spunând astea, Damian a rânjit. A dat cu paharul de masă și s-a ridicat brusc. Andrei a încercat să sară din fotoliu, dar a alunecat. Damian l-a apucat de tricou, l-a lovit cu pumnul în față și l-a îmbrâncit violent. Andrei s-a lovit cu capul de un raft cu cărți și a căzut. Damian a

început să-l lovească cu picioarele în față. Îl lovea din răsputeri. Andrei a leșinat după a doua lovitură pe care a primit-o în gât. Damian a continuat să-l lovească în cap cu bocancii, până când în cameră a intrat Nicoleta și a țipat:

— Ai grijă mânca-ți-aș, să nu mi-l omori că te dau la câini!

Damian s-a oprit, s-a șters pe frunte și a spus:

— Dă-l în slobozu' morților mă'sii, că-i spintec organismu'! Ce pula mea, face pe filosofu cu mine, futu-l în gât să-l fut de porc!

— Gata Damian, liniștește-te iubițel!

— Băga-mi-aș cosoru în pântecu' mumii lui! Tineret de căcat, i-aș spânzura pe toți! Ăștia n-au sânge-n coaie. Au puroi în cap, mortăciunile pulii mele. Fac pe deștepții, dar nu sunt în stare de nimic!

— Gata, gata. Hai că s-a răcit mâncarea.

Substratum Campus 7

Alo, mă auzi? Da eu… Ce? De-acasă, da, m-am întors, ascultă-mă puțin, am văzut duba, e jos, cred că s-au întors fetele de la Buzun, da… De unde să știu, n-am mai fost acasă de… Habar n-am, a trecut cineva pe la mine, nu știu, am găsit patru borcane aici, m-am căcat pe mine. Doamne ferește, nu m-am atins de ele! Ce? Ești nebun, de unde să fie? Am sunat de două ori, dar nu mi-a răspuns nimeni, cred că voi pleca, nu vreau să… Da, bineînțeles, am trecut pe la el. Nu știu ce are, aberează, mi-a spus… Auzi, mi-a spus să-mi caut un loc de veci, dă-l în morți! Gata, eu n-am chef să rămân în povestea asta. Nu! Ascultă la mine, nu mai pot, nu vreau să mă trezesc dincolo! Da, am luat, ce vrei? Ieri m-au sunat unii, au întrebat de Andrei… Nu știu cine-i Andrei. Ce? Ai înnebunit? Nu cred! N-are cum, nu mi-a spus nimeni despre întrunire, nici nu vreau! Bineînțeles. Dacă poți. Îți mulțumesc din suflet, niciodată nu m-am îndoit de tine, ai rămas drept, mai rar în zilele noastre… Da! Neapărat! Nu trebuie să știe nimeni, te rog! Nu știu, pe la 9 cred că e bine. Acolo, da. Îți promit că voi pleca.

Da, câteva zile. Două trei, nu mai târziu. Borcanele sunt în cadă, ai grijă. Fetelor spune-le că mi-au găsit capul într-un container… Ha ha… Daaa! Să vezi! Cine? Nu știu, nu cred că are răbdare să citească. Treaba lor, eu n-am nici un amestec. Da, cam așa. Poate, peste zece ani, nu mai devreme. Era să uit, actele sunt într-o pungă, în spatele frigiderului, ai grijă! Banii? O parte… Da, bine! Acolo. Poate vrei să-ți las două cutii? Una? S-a făcut. Nu nu, toate au rămas așa cum știi, am luat eu vreo două bucăți. Da. Da. Aha. Sigur. Aha. Da. Nu știu. Probabil. Da? Cine? Poate, dar… Nu cred. Poate. Da. Unde? Bine. Da. Da. Bine. Aha. Asta nu depinde de mine. Nu. Nu-mi pasă ce zice ea. E tâmpită rău dacă a spus asta. Cum? Nu se poate! Imposibil. Și tu ce-ai zis? Să mori tu? Ești tare de tot. Ești barosan! Da, cum să nu. Am fost. Da. Nu știu. Poate, dar… Lasă, vine vremea… Nu pot. Asta nu pot. Ai uitat ce mi-a spus dementul ăla? Aha. Sper să nu dau cu ochii de ea. E greu! Cine? Când? Foarte frumos din partea lor. Tu le-ai spus? Atunci de unde? Clar. Cine știe, vom vedea. Să vină! Mare lucru, eu nu voi mai fi aici. Nu cred. Cum vrei, merge și asta. Două, trei, nu mai mult. Bine, așa să fie. Sper să se rezolve. Cum? Nu știu, facem noi cumva. Ascultă-mă, eu voi încerca toate posibilitățile, trebuie găsite hârtiile alea, altfel… Doamne ferește! Bate și tu în masă. Să nu se arate, indiferent la ce nivel, eu cred că face banii, se schimbă de pe treaptă pe treaptă, imprevizibil, îmi scapă, eu știu asta, dar nu voi lăsa oamenii să plece, știu ce vor, pentru ei toate trebuie să fie aranjate frumos, fiecare element în despărțitura lui, am mai auzit asta, să nu se prăbușească dulapurile cu hârtii, să vină la ora potrivită, să-și facă treaba cum se cuvine, de parc-ar aduna probe pentru mai târziu, să nu vină pustiul peste ordinea lor ieftină, să nu care cumva să-și piardă actele, să nu se prăbușească liftul, să nu se împiedice, să nu răcească, să nu se ardă, să nu scape telefonul, să nu uite adresele celor importanți, să nu viseze urât, să nu rămână flămânzi, să-și plătească taxele, să nu se trezească în văgăună, să nu repete scăpările, să nu dea peste cel întunecat, să nu divorțeze, să nu spună ce nu trebuie, să vadă cum am ajuns eu aici, să-și pună niște întrebări, de la petrecerea aia n-am uitat ce spuneai tu despre femeile care se frecau de dulapurile pline cu aparatură, despre muierile

cu tatuaje minuscule pe sfârcuri și rochii galbene, pătate cu sirop de vișine, de parcă bucătarii știau poantele ofițerilor, se încovoiau ca hamalii și nu scoteau nici un sunet, iar bătrâneii sclerozați pipau sub candelabrele grele și se uitau la coapsele ei împlinite, la pantofii din vitrina secretarului, la scrumierele de platină și bijuteriile oxidate, la butoaiele unsuroase, la documentele necesare, la nasturii căpitanului, la unghiile cameramanului, la mustața proprietarului, la farfuriile negre, la peștișorii zăpăciți, la sania din almanahul de bază, la telefoanele suspendate, la cireșele din vârful tortului, la rănile dulăilor, la manuscrisele decanului, la plicurile nedesfăcute, la sugarii înțepeniți, la ciupercile albăstrui, la trabucurile consilierilor, la merele coapte, la râmele mutilate, la ușile întredeschise, la covoarele albastre, la paharele numerotate, la roțile plastinelor de transmisie, la reflectoarele ruginite, la corpurile contorsionate de durere, la vagonetele de transport, la transformatoarele deconectate și sacii depozitați în subsolul institutului, la solicitarea maestrului ne îmbulzeam ca vitele, alegeam la întâmplare câte un copil și îi cântam ca să nu mai tremure, noi am izolat depozitele principale, ne-am baricadat în arhivă și am așteptat invazia, se mișcau răsunător, stângăcia femeilor le-a stricat orânduiala, iar copii rămași au renunțat la cutii, se ascundeau printre rafturile uriașe, prin colțurile prăfuite, se înveleau cu păturile din colecția arhivarului, ca să nu-și taie buzele de marginea caloriferului, dar haloul multașteptat nu le-a învăluit inimile.

Substratum Campus 8

— Cum ți-au părut vinetele?

— Foarte bune. Și sosul, mai ales.

— Vrei bere?

— Da, da… Am și uitat.

— Stai așa, ține paharele astea. Ce film e astăzi? Spuneai tu mai devreme…

— Da, e unu' bun, stai, cum îi spune…

— La cât?

— Pe la zece.

— Sunt cam obosită.

— Ne tolănim un pic?
— Nu chiar acum.
— Toarnă.
— Paharele astea sunt cam…
— Ce mai contează. Berea să fie bună.
— Niște halbe n-ar strica.
— Da, niște halbe din alea, grele.
— Sau din alea medievale, din lemn, cu capac.
— Fără capac. Tot ce are capac aduce a sicriu.
— La tine totul aduce a sicriu.
— Nu știu dacă totul aduce. Știu doar că totul duce la…
— Vrei să spui că și castroanele cu capac aduc a sicrie?
— Păi, dacă fierbi în el o găină, spre exemplu. Nu e sicriul găinii?
— Sicriul termal…
— Da. Sau conservele, nu sunt sicrie?
— Iar sticlele cu vin, sunt sicriele strugurilor?
— Ei vezi ce bine merge, mai toarnă niște bere.
— Auzi Andrei?
— Spune?
— Am scris acum câteva zile o chestie. Vreau s-o bag în față, la volumul de versuri.
— Vrei s-o bagi în față? Cracii sus!
— Perversule.
— Ce e? Un fel de prefață, motto?
— Da, un motto.
— Unde-i?
— Stai să aduc caietul.
— Pornește televizorul.
— După ce îți citesc.
— Hai odată.
— Stai un pic, n-ai răbdare?
— Ba am. O grămadă de răbdare. Am vreo două borcane, câteva cutii, și zece pungi…
— Ce?
— Am o sută de kile de răbdare, dar s-a cam împuțit. Pute. Nu simți?
— Iarăși aberezi. Hai mai bine să-ți citesc.
— Da. Ce caiet îi ăsta? De unde…
— Andrei!
— Iarăși mi-ai furat caietul.

— Andrei, dacă nu vrei să-ți citesc, spune-mi.

— Gata, gata… Citește floarea mea, sunt numai ochi și urechi, numai mâini și picioare, dinți și păr, unghii, măruntaie și bineînțeles, pulă… Era să uit.

— Andrei, de ce ești atât de insuportabil?

— Ca să faci diferența…

— Nu-ți mai citesc nimic.

— Gata puișor, te ascult, sincer.

— Sigur?

— Da, sunt chiar curios.

— Bine, ascultă. Deci e un motto, vreau să-mi spui părerea.

— Ascult.

— Uneori, timpul trece ca un pește străvechi, cu solzii pe dos, agățând tot ce-i stă în cale, iubiri, dureri, speranțe… Toate se adună după solzii timpului, la fel cum se adună sub unghii fumul, noroiul, parfumul și celulele moarte, scrijelite extatic de pe coapsele androginului ales. Alteori, timpul trece ca un șarpe neted, indiferent. Și te lasă cu toate nimicniciile tale, eșuat în pântecul mătușii Micromega… Te lasă în urmă, strivit de bătrânețe, iar el trece curat și strălucitor. Și dac-ar fi să fie timpul un cârlig, dar mic, să agațe numai dorurile, să le tragă în vizuina lui cosmică…

— Gata?

— Da, cum e?

— Frumos.

— Faci mișto?

— Ei, mișto… Ți-am spus, îmi place. Mai ales faza cu mătușa Micromega. Dar acolo, în loc de peștele care trece curat și strălucitor, aș băga ceva de genul mmmmm, trece curat și strălucitor porcu' dracului, dă-l în sloboz!

— Andrei! Mai scutește-mă! Spune-mi clar, merită sau nu?

— Ce să merite?

— Să fie o prefață, un motto…

— Da, eu zic că merită, un fel de motto. Apropo, cred că fiecare om are un motto care îl reprezintă, un fel de prefață tainică scrisă într-un limbaj ermetic…

— Poate.

— De fapt, toți au un motto. Când te naști… Sau nu, înainte de a ieși din pântecul mamei, se configurează

motto-ul fiecăruia.

— Se configurează?

— Mă rog, se plăsmuiește cu litere divine, în cartea transparentă a lumilor…

— Da, îmi place.

— Ar fi culmea să nu-ți placă.

— Ești un încrezut afurisit!

— Sunt doar afurisit, nu și încrezut.

— Bine, bine… Lasă grandomania deghizată. Spuneai ceva mai frumos înainte. Despre motto-ul fiecăruia.

— Da, să știi… Pe vremea când scriam, mi-am inventat un motto, îl mai am pe undeva. Vrei?

— Da, sigur. Sunt curioasă.

— Stai să-l aduc.

— În sfârșit, mai scoți și tu ceva din sertarul tău blindat.

— Cum ai spus? Sertar blindat?

— Aha.

— Mișto. Mi-ar plăcea să am un sertar blindat, indestructibil. Cu rotiță din aia, cu cifre… Să aibă un cod cât mai complicat. Aș băga în el tot ce-am scris, l-aș închide și m-aș da cu capul de perete ca să uit codul. Apoi, ar veni la mine, unii, alții… M-ar întreba, ce-am mai scris, ce-am mai făcut. Eu le-aș spune că am făcut multe, am scris o grămadă, zi și noapte, dar… Le-am băgat în sertarul blindat și am uitat codul. Ce păcat…

— Asta deja e grandomanie abstractă.

— Ești bună.

— Și tu.

— Uite, am găsit hârtiile. Hai să-ți citesc. Mai toarnă.

— Hai.

— Stai să mă uit puțin. Aha… Ascultă motto-ul meu.

— Numai ochi și urechi, gură, nas, țâțe, craci. Pardon…

— Care pardon, asta-i plagiat…

— Tu n-ai zis nimic de țâțe!

— E plagiat. Te dau în judecată.

— Bine, și tu ești plagiat. Ai la fel ca mine, doi ochi, nas, gură… Te dau în judecată.

— Aha, ne-am aranjat reciproc, suntem deja în pușcăria de carne a trupului. Ne mai invadăm din când în când. Ne mai vizităm… Mmmm, gata, am găsit… Motto-ul vieții mele.

— Ascult. De ce te uiți așa la mine?

— A?

— De ce te uiți așa? Hai, citește. Ce-i cu tine?

— Nimic nimic… Mă gândeam.

— Îmi citești sau nu?

— Da, îți citesc…… de ani de zile… mă dizolv ca un somnifer sub cerul gurii Domnului. Mă răsucesc într-o intensă și mistuitoare tentativă de a mă strecura din cochilia capului universal, dar mă trezesc de fiecare dată, cu sufletul vândut unui negustor întunecat, într-un târg infinit, imobilizat sub capacul generatorului preorgastic. Sunt captiv într-o fabrică de țesut dorințe, din care voi fi expulzat ca un deșeu. Și nu-mi rămâne decât să mă dizolv în continuare, să ies din mine precum un melc abstract, să mă furișez fluid, iar negustorului întunecat să-i las măruntaiele, să-i las și carnea, iar tu s-o cumperi într-o sâmbătă, s-o tranșezi delicat, înlăcrimată din cauza decepțiilor… Ar mai fi ceva aici… Sau nu. Ți-a plăcut?

— Carnea de sâmbătă?

— Dă-l încolo de motto. Mie îmi place când ești…

— Mie nu-mi place când te complaci în…

— Mă complac?

— De parcă n-ai știi. Totuși, spuneți-mi domnule…

— Lasă-mă cu domnule…

— Bine. Spuneți-mi, tovarășe Andrei, cu cât ați dat sufletul? A fost ofertă specială, au fost reduceri?

— A întrebat bărbatul din femeia mea… Hohoho, hahaha, blablabla.

— Iar tu ești bărbatul din femeia… Ta! Hohoho, blablabla.

— Eu?

— Tu.

— Eu?

— Tu, tu…

— Eu?

— Tu, tu, tuuuuuuuuuu…

— Ăsta-i tren?

— Da, trenul nostru. Tuuuuuu, tuuuuuu… Mă vrei?

— Te vreauuuu, te vrrrrrr…
— Te iubi… Te abi, ubi iubiiiiiii…
— Te iu, te ia, te uuu, te adorrrr, te dooobor…
— Te dor și te…
— Omor.
— Sinistrilă macabrescu bizarubi…
— Gura, femeieeee…
— Haaaa, huuuu…
— Scoate, scoate totul! Floare rară.

Substratum Campus 9

În poiană mai erau două mașini, un Aro și o dubă vișinie abandonată, fără cauciucuri. Renata a parcat între cele două mașini. Primul a coborât Bogdan, lovind cu portiera în aripa stângă a dubiței. Fetele din spate, Dorina și Livia au mai stat câteva minute, au continuat să povestească din inerție, până când Renata n-a strigat la ele înfuriată. Afară se întuneca, erau în întârziere, iar Renata părea mai mult decât îngrijorată. Au luat-o în șir indian pe o cărare aproape invizibilă, către casa ce se zărea la vreo două sute de metri de parcare. Era o casă cu două etaje, foarte veche, având o arhitectură asimetrică ce te ducea cu gândul la o miniatură a turnului Babel. Părea nefinisată, avea un acoperiș degradat, foarte înclinat și era înconjurată de tufișuri neîngrijite. Ajungând la poarta care era întredeschisă, Renata le-a făcut celorlalți semn să aștepte și a intrat în curte. La început a bătut la un geam, iar apoi s-a apropiat de ușa masivă, din lemn de stejar. Peste un minut, ușa s-a deschis și din casă a țâșnit un câine cenușiu. Renata a tresărit, și-a făcut semnul crucii… Apoi a apărut stăpâna casei, o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată intr-un halat lung, acoperit cu un fel de frescă bizantină uzată, sau mai degrabă o imitație foarte caldă. Renata a rupt liniștea:

— Doamne Dumnezeule, Lucia, de unde a apărut cățelul acesta? Era să-mi înghit limba! Nici măcar nu latră.

— Lasă-l, vai de capul lui… E mut săracu, a mușit anul trecut, când ne-au atacat lupii în pădure, noroc că

aveam arma de vânătoare, a fost o nebunie, la câte focuri am tras. Uite și tu, mi-am rupt toate unghiile tot scoțând cartușele dilatate, ce să mai… Măcar dacă era Vladimir, să…

Vocea femeii tremura, a dus mâna la gură. Câinele a făcut un cerc prin curte și s-a oprit la poartă. Renata a luat-o de mână pe Lucia.

— Liniștește-te draga mea, nu merită… Gata, gata…

— Mulțumesc Renata. Am crezut că nu mai vii, sincer. Ești singură?

— Nu chiar, am venit cu niște prieteni foarte buni. Stai o secundă. Bogdan! Fetelor!

Bogdan, Livia și Dorina au intrat în curte. Câinele alerga în jurul lor și sărea în sus ca un apucat. Respira sacadat, cu un fel de fluierături bolnăvicioase.

— De ce ai lăsat lumea la poartă? Renata, vai de mine… Poftiți, poftiți!

— Bogdan.

— Lucia, îmi pare foarte bine.

— Livia.

— Lucia, spuneți-mi Lu, e mai simplu…

— Dorina.

— Îmi pare bine, intrați.

Toată lumea a intrat în casă, mai bine zis într-un coridor îngust și întunecos, plin cu tot felul de cutii, lăzi goale și borcane murdare. Apoi au ajuns într-un hol spațios, după toate aparențele, o garderobă delăsată. Lucia își frământa mâinile, le-a ajutat pe fete să-și scoată paltoanele. Nimeni n-a scos o vorbă, au străbătut holul și au ajuns într-o sufragerie uriașă, Bogdan nu s-a abținut.

— Vai de mine, ce deschidere, parcă am căzut în brațele moașei…

Lucia a zâmbit descumpănită.

— Vă place, sau…

— Da cum să nu, îmi place foarte mult, vreau să zic… Doar în filme am mai văzut, sau nu, am simțit

uneori senzația asta, de… Cum să zic, așa o căldură, arhaică, ascunsă. De afară nu părea…

— Este veche, într-adevăr. Mi-a rămas de la soțul meu, poate va spus Renata. A fost a părinților lui, iar înainte, nu mai știu, au locuit aici două familii, niște oameni deosebiți, aș spune importanți la vremea lor. Păvălache și dacă nu mă-nșel, Mireanu, profesorul Mireanu, dacă ați auzit cumva…

— Nu, nu cred că… Oricum, se simte aici un aer ales, ieșit din comun, în contrast cu tunelul de acces. Iertați-mi comparația…

— Vai de mine, este mare zăpăceală în casa asta. De când am rămas singură, n-am reușit să fac față. A fost o perioadă când am angajat niște servitori, dar soțul meu a avut niște datorii, am încercat în fel și chip… În final, ce să zic, bine că n-am fost nevoită s-o vând, măcar atât. E singura mea mângâiere, această casă… Mai este și Hulpanu, acest câine mut.

— Chiar, Lucia, de unde îl ai? Data trecută nu era nici un câine pe aici, cum…

— Stai să vezi, Renata, e o istorie tare ciudată cu acest câine sărman. Luați loc aici, mai este și acolo un fotoliu, Bogdan, vă rog! Doriți un ceai, sau poate…

— Un ceai, da…

— Și noi.

— Minunat, numai o clipă… Nicoleta! Nicolaaaa!

De undeva dintr-o cameră alăturată s-a auzit un mormăit nemulțumit. Apoi, zgomot de pași greoi, s-a deschis o ușă și în sufragerie a intrat un bărbat în vârstă, nu prea înalt dar foarte solid, îmbrăcat într-o salopetă cenușie și prăfuită. Ținea în mâini o cană cu lapte, era palid la față, avea ochii triști și obosiți, iar gura strâmbă și întredeschisă, trăda un fel de alienare incurabilă. Lucia a tresărit.

— Ce faci, Serafim? Unde-i Nicola?

Bărbatul n-a reacționat. Părea înțepenit. Respira greoi și apăsat, se uita fix la musafiri, dar n-a scos nici un cuvânt. Lucia s-a apropiat de el și i-a șoptit ceva la ureche. Bărbatul a schițat un zâmbet grotesc și s-a întors în camera de unde a venit. Lucia l-a urmărit cu privirea, iar apoi a strigat ascuțit:

— Nicoleta! Am vorbit cu tine ceva! Unde ești?

Abia acum, Bogdan a remarcat profilul femeii… Avea gâtul lung și subțire, nasul ușor acvilin, urechile mici, buzele proeminente și senzuale. Totuși, părul de un roșu închis și strâns într-un coc la spate, trăda un fel de sobrietate bolnăvicioasă… De undeva dintr-un coridor s-au auzit pași grăbiți. Peste câteva secunde în sufrageria uriașă a intrat în grabă o fată de vreo 16 ani, foarte slabă, îmbrăcată într-un halat roșu. Avea părul negru și creț. Ochii cenușii, pătrunzători. Lucia a privit-o iscoditor, apoi a luat-o de mâini, a sărutat-o pe frunte și i-a spus:

— Unde ai dispărut draga mea, știi că nu-mi place să țip după tine…

— Am… Eram la…

— Lasă, avem musafiri, hai să faci cunoștință cu ei. Vino.

Fata s-a apropiat de Renata. Lucia își frământa mâinile, buzele îi tremurau.

— Faceți cunoștință, ea este Nicoleta, prietena mea de suflet…

Bogdan s-a ridicat încet. Nu reușea să se concentreze, ceva îl neliniștea. În momentul următor el a observat că fata nu avea degete la mâna stângă. Lucia a privit-o în ochii cenușii, a simțit un fior straniu, o căldură plăcută s-a prelins prin venele ei și ea și-a mușcat buzele. Nicoleta i-a întins mâna lui Bogdan. Mâna stângă. Pe moment, el a ezitat s-o atingă. S-a instalat o atmosferă stranie, ușor penibilă, dar Nicoleta a rupt liniștea:

— Eu mă bucur foarte mult… Pentru că voi ați venit la noi în vizită astăzi…

Renata a intervenit emoționată, risipind atmosfera apăsătoare:

— Ce surpriză, Lucia… Nu mă așteptam… Prietena ta de suflet… Oricum, mă bucur foarte mult, eu sunt Renata, îmi face mare plăcere să te cunosc. Ele sunt Dorina și Livia.

— Eu sunt Nicola… Îmi pare nespus de bine pentru că voi ați venit.

— Nicoleta sau Nicola? Cum rămâne?

Lucia a întrerupt-o pe Renata.

— Depinde, știi cum e… După o vreme îndelungată, cu cât mai tare te preocupă cine ești, de unde ești, lucrurile încep să alunece parcă, se destramă și…

— Poftim?

— Se destramă, nu mai poți alege, nu știi ce e mai prețios…

— Da, înțeleg.

Pentru câteva momente s-a instalat din nou acea neliniște stranie, dar Lucia a luat-o de mijloc pe Nicoleta, a mângâiat-o pe cap într-o tentativă stângace de a-i aranja părul ciufulit și i-a spus:

— Te rog din suflet floarea mea, lumea este de pe drum… Vreau să pregătești un ceai, suntem, unu, doi, trei… Suntem cinci, împreună cu tine șase. Ceai și biscuiți, știi unde… Hai puișor… Iar apoi, nu… Mai întâi ceaiul.

Nicoleta i-a aruncat o privire tremurătoare lui Bogdan, a surâs copilărește, apoi a plecat în grabă. Lucia a luat-o de mână pe Renata.

— Știu draga mea, știu… Am multe lucruri să-ți explic. Într-adevăr, a trecut ceva vreme de când n-ai mai fost pe la mine. Nimic nu rămâne la fel, Renata. Ți-am spus că sunt singură și într-adevăr, sunt singură. Vreau să zic, aici, în inimă. Tu te-ai schimbat atât de mult, ce s-a întâmplat cu tine? Eu te-am așteptat, dac-ai ști câte nopți te-am așteptat… Dar, ce mai contează. Nimic nu rămâne la fel, doar iubirea. Am fost ca niște surori…

— Lasă draga mea, să nu ne întristăm acum, nu-i cazul. Mai bine povestește-mi despre… Despre schimbările astea, despre Serafim, dacă i-am reținut bine numele, apoi Nicola. Ca să nu mai zic de câinele mut. Sunt bulversată, crede-mă…

— Păi, nici nu știu de unde să încep… Anul trecut l-am adus pe Vladimir de la Fomin, cunoști povestea. În fine, voi nu știți, Vladimir a fost soțul meu. Acum trei

ani, el a plecat la o mătușă de-a lui, în Norvegia. Urma să rezolve acolo niște probleme în legătură cu afacerea lui. De acolo, mi-a scris câteva scrisori. În prima scrisoare a insinuat că va mai sta o vreme în Norvegia, dar n-a precizat cât timp. Spunea ceva despre Kamceatka, dar n-am înțeles contextul. Următoarea scrisoare a fost prima din șirul de scrisori stranii, din ce în ce mai îngrijorătoare. A început să-mi povestească despre niște oameni pe care i-a cunoscut acolo, niște pescari, rude mai îndepărtate de-ale mătușii lui. Mi-a scris despre un oarecare Breder sau Brafer, un vânător care i-a propus o afacere frumoasă. Din păcate, Vladimir doar atât mi-a scris despre afacere, că este frumoasă, dar nu mi-a explicat mai mult nimic în legătură cu ea. În celelalte scrisori, mi-a sugerat că trebuie să mă implic mai adânc în combinațiile de aici. Asta suna foarte ciudat, mai ales că el niciodată n-a avut încredere în mine, din punct de vedere financiar. Asta mi-a sunat cât se poate de ciudat. Cu atât mai mult, el nu mi-a dat nici un fel de indicații concrete, de unde să încep, ce să fac. Eu știam foarte puține lucruri despre afacerea lui de aici, câteva terenuri, niște grajduri, carne, lapte, brânză, și o echipă de angajați. Doar atât. Apoi, n-a scris vreo două săptămâni, timp în care am fost vizitată de tot felul de oameni necunoscuți, din ce în ce mai dubioși, care tot întrebau de el. Ce puteam să le spun, le-am arătat scrisorile, iar într-o zi, a trecut pe la noi un om foarte… Cum să vă spun, era paranoic sau așa ceva, transpira bolnăvicios și se uita mereu prin părți. Nu i-am surprins niciodată privirea. M-a întrebat dacă n-am vreo veste de la Vladimir, m-a rugat să-i arăt ultima scrisoare. Sinceră să fiu, eram speriată, i-am arătat scrisoarea, iar el mi-a spus că nu este de la Vladimir, mi-a spus că este un scris identic, dar nu este de la soțul meu. M-a sfătuit să plec pentru două zile din localitate, dar nu mi-a dat nici un fel de explicații. Imaginați-vă în ce stare m-a lăsat, nu mai înțelegeam ce se-ntâmplă, am alergat din urma lui, l-am implorat să-mi dea măcar o explicație, dar el mi-a spus un singur lucru, după care a urcat într-o mașină fără numere și a dispărut. Mi-a spus că Vladimir nu este în Norvegia și a insistat să plec pentru două zile din localitate. M-am speriat la început, dar am decis să nu plec nicăieri, am hotărât să rămân, indiferent de

consecințe. Tot ce mai avea importanță pentru mine era să aflu adevărul, să aflu ce se petrecea de fapt. În ziua următoare am primit o altă scrisoare. Într-un fel m-am bucurat, am desfăcut-o, dar mi s-a tăiat răsuflarea. A fost un coșmar cumplit, cea mai sfâșietoare experiență. În plic se afla o bucată de piele uscată, era o pleoapă, mi-am dat seama după gene. Pe pleoapă era tatuat un simbol foarte dubios, o combinație dintre stea și svastică. În afară de asta am găsit în plic o poză cu niște coduri sau formule chimice, nu mai țin minte. În spatele pozei am găsit un număr de telefon. La început m-am speriat atât de tare, am vrut să sun la poliție, dar am ezitat. În primul rând nu știam a cui putea fi pleoapa. A soțului meu sau cine știe… Copii nu aveam, nu era specificat nimic, doar acel telefon și fotografia cu formule. Până la urmă, mi-am luat inima-n dinți și am sunat la numărul indicat. Mi-a răspuns o femeie, foarte liniștită, mi-a spus că aștepta telefonul meu, știa cum mă cheamă, dar eu n-o cunoșteam. M-a întrebat dacă am fost vizitată cumva de un individ paranoic, i-am spus că da, iar apoi m-a rugat s-o sun peste câteva ore. Am avut o criză de isterie, am început să țip la ea, am rugat-o să-mi dea niște explicații. Ea mi-a repetat foarte calmă s-o sun peste două ore, fiindcă trebuie să verifice niște date. Atunci i-am spus că voi anunța poliția și că nu mă interesează toată porcăria asta diabolică. Femeia, enervant de calmă, m-a avertizat că dacă voi suna undeva sau dacă voi apela la cineva, voi fi găsită oriunde și oricând, voi fi dusă la nu știu ce combinat, unde îmi vor smulge capul… Apoi a trântit receptorul. Am stat înmărmurită câteva minute, nu mă puteam concentra. Două ore au trecut ca două săptămâni de nebunie. Am sunat-o. Mi-a spus că are nevoie de fotografia cu formule, mi-a indicat un loc de întâlnire și mi-a promis că îmi va explica totul. Am avut răbdare, trebuia să mă întâlnesc cu ea a doua zi de dimineață, într-un loc izolat, în pădurea de lângă Capacu. Am plecat cu mașina, pe la patru dimineața. La cinci aveam întâlnirea. Am luat cu mine arma de vânătoare. Iertați-mă o clipă, mă duc să văd de ce întârzie Nicoleta. Numai puțin.

După ce Lucia a plecat, Bogdan a privit-o cu îngrijorare pe Renata și a întrebat:

— Tu chiar vrei să rămânem aici peste noapte?

Renata a zâmbit:

— Nu știu, Lucia mi-a fost colegă de facultate, eram puștoaice… Doamne Dumnezeule. Nu știu ce să-ți spun. Tu ce părere ai?

— Eu? Ce părere pot avea eu. O văd pentru prima dată, mi-a povestit până acum niște chestii, cum să-ți spun, n-am pregătirea necesară ca să mă pot simți relaxat, aici. Nu știu… Propun să ne cărăm.

— Hai că-i bună. Ce ai? Stai liniștit, dacă nu-ți place povestea ei, spune-i în față, schimbă subiectul, roag-o să-ți arate casa, știu și eu, povestește ceva mai plăcut, dă-te la ea, poate asta așteaptă, ce vrei de la mine?

— Ce vreau?

— Da, ce vrei? Ce nu-ți convine? Te-am rugat să vii cu mine, ai acceptat, le-am luat și pe fete, ce Dumnezeu…

— Dar mi-ai spus că locuiește singură!

— Era singură, n-am știut… Și mie mi se pare bizar, dar ce să fac, suntem aici… Acum ce să-i spun, că am uitat acasă ceva pe foc?

— Lasă poantele. Cred că vine…

— Ce faceți, am venit și noi, cu ceaiul. Stați puțin, așa… Să trecem cu toții la masa asta. E mai comod aici, e mai multă lumină. Nicoleta, sper că n-ai uitat de biscuiți. Sau poate… Îmi pare rău că n-am întrebat mai devreme, vă este foame? Bogdan?

— Nu nu, mulțumesc mult, mmmm…

— Ce? Spune, vrei să mănânci ceva, am o salată proaspătă, foarte gustoasă sau…

— Nu cred că… Nu-mi este foame.

— Dar ce aveți? Fetelor… De ce sunteți așa îngândurate? Nu vă simțiți bine? Renata?

— E în regulă, hai să bem ceai.

— Da, eu mai lipsesc două secunde, mă duc să aduc totuși salata. Bogdan văd că e nehotărât, numai o clipă…

Bogdan, a urmărit cum pleacă Lucia. Nicoleta era plecată după biscuiți.

— Ascultă-mă, Renata. Hai să bem ceaiul și să ne cărăm, hai undeva, poate…

— Ce ai, măi?

— Ce am? Cine era bărbatul ăla? Unde-i acum, ce face, nu l-ai văzut cum se uita la noi? Ce-i cu fata aia fără degete, ce pula mea e aici. Este unșpe imediat. Nici o muzică, nici un zgomot. Ție chiar îți place, vrei neapărat să primești și tu un plic cu o pleoapă tatuată?

— Gata, cred că vin… În sfârșit, Lucia, Nicoleta, nu vă mai agitați atâta, e suficient.

— Nu e nici o agitație, este plăcerea noastră, ne bucurăm că ați venit pe la noi. Nu-i așa Nicoleta?

— Da, într-adevăr, ne bucurăm foarte mult că ați venit pe la noi în vizită astăzi!

— Bogdan, uite, dacă vrei salata e acolo, servește cu siguranță, nu vreau să vă simțiți stânjeniți.

— Bine, mulțumesc.

— Nicoleta, stai acolo, așează-te. Serviți vă rog. Deci, unde ne-am oprit, unde…

— Lucia, nu te supăra, am vrut să, mmmm…

— Ce-i, văd că ești cam nehotărât. Bogdan este un nume foarte frumos, să știi ca prietenii Renatei sunt și prietenii mei. Nicoleta, dă-mi te rog zahărul. Ce spuneai Bogdan?

— Am vrut să te întreb de casă, eram curios, câte camere are?

— Mă bucur că ai întrebat. La acest etaj sunt patru camere, bucătăria și o baie. Sus mai sunt patru, două dormitoare, o altă baie, o bibliotecă și o cameră de audiții…

— De audiții?

— Da, camera mea preferată, am o colecție impresionantă de muzică, încă de la părinții soțului meu, o colecție specială.

— Sunt foarte curios, ce muzică?

— În primul rând, din colecția mea, am vreo zece discuri cu simfoniile lui Kommer, aproape totul. Foarte rare, le am de la un profesor din facultate. Mai am și cele două concerte fascinante ale lui Petruhin, sper că știi despre ce-i vorba…

— Nu sunt sigur.

— Cum, n-ai auzit de Mstislav Petruhin, marele compozitor bielorus? Este mai bun decât Kreuser și

chiar decât Berta Caroli! Nu se poate să nu fi auzit de ei.

— Sincer să fiu, n-am auzit, dar în ce zonă sunt, ce fel de, cum să…

— Înțeleg, trebuie să asculți, nu pot să-ți explic și cred că nu se poate explica obiectiv muzica unor maeștri precum Kommer sau Petruhin. Este dincolo de imaginație…

— Dar ce este, orgă, pian, orchestră simfonică, chitară clasică, clavecin, caval?

— De ce ești iritat?

— Nu sunt iritat, sunt curios. Și poate puțin frustrat, fiindcă sunt un mare admirator al muzicii, și nu doar clasice. Oricum, îmi place mult Brahms, Prokofiev, Stravinski… Chiar și Xenakis, dar n-am auzit de Kommer sau Berta Caroli.

— Nu-i o problemă asta, ți-am spus că este o colecție rară și nu sunt singurii autori admirabili pe care îi poți găsi în colecția mea. Mai sunt și alții, poate ai auzit de Stavridov, Briolla, Marten De Barr, Paramonoff, Demian Covalevski, Artur Zauss, Medvedev, Secenova, Mario Moma… Chiar n-ai ascultat nimic?

— Artur Zauss?

— Da, marele Artur Zauss, a fost deportat în 1948, iar apoi executat pentru convingerile sale politice. O mare eroare. O pierdere ireparabilă pentru umanitate, pentru muzica modernă! Ai ascultat cumva, știu că a circulat într-o vreme, concertul Nr. 9 sau 7.

— Nu mai țin minte, parcă am auzit ceva de Artur Zauss, dar nu sunt sigur.

— În fine, ai ocazia să asculți la mine. În afară de asta am și câteva casete video rare, concertul de la Serpenta cu Stavridov și Kommer, festivalul de la Statz, Renata știe, sunt convinsă.

— Da, un festival extraordinar, unic în felul său.

— Adică?

— Nu s-a mai repetat, Lucia știe mai bine…

— Da, nu s-a mai repetat, dar a fost o adevărată supernovă pentru muzica modernă, a devastat convențiile de până atunci. Carlson, Emma Cloud, Ermolaev și alții.

— Prima dată aud. Ce să zic, mă simt complexat.

— Stai liniștit, dacă rămâneți la noi pentru câteva zile veți avea ocazia să ascultați niște rarități. În afară de

asta am și o bibliotecă impresionantă, nu vreau să mă laud, oricum, a aparținut soțului meu. Am un Durmaher inedit, un manuscris de la 1654, niște caiete de-a lui Potapov, din 1802, de-a dreptul fascinante, ca să nu mai spun despre ultimele două tratate a lui Pagal Mermon… Îți pot oferi și un Lausher, dacă ai auzit despre „Stigmatikon" de la 1661. Îți spune ceva?

— Îmi pare rău, dar…

— Niciodată nu-i prea târziu… Să știi că nici eu n-am studiat decât o infimă parte a colecției. Sunt foarte multe, de la „Nekrocanon Lusionium" un material bizar aparținând lui Omer Cuhn, până la tratatul salvator „Lumaenorma". Iar despre „Supersomnium" nici nu mai vorbesc, trebuie neapărat să arunci o privire…

— Lucia, scuză-mă că te întrerup… M-ai făcut mai mult decât curios, dar mă frământă un lucru și nu mă pot concentra. Acel bărbat care a apărut la un moment dat, Serafim parcă… Cine este?

— Serafim? Este tatăl vitreg al Nicoletei. E sticlar. Cum vi s-a părut ceaiul? Fetelor, mai avem și înghețată. Nicoleta fii atât de drăguță. Dacă doriți, putem să trecem la etaj, acolo e o atmosferă mai plăcută, putem asculta muzică, putem discuta sau dacă sunteți obosiți, spuneți-mi…

Câteva clipe, Bogdan s-a uitat nedumerit la Renata, iar Livia s-a ridicat de la masă și a întrebat:

— Unde se află baia, dacă se poate…?

— Da, te conduc imediat. Vino după mine.

În timp ce Lucia și Livia erau plecate din sufragerie, iar Nicoleta aducea înghețata, Bogdan i-a spus Renatei:

— Ascultă-mă puțin, mie nu-mi place atmosfera asta, nu știu de ce… Am o presimțire nu tocmai bună. Încă nu-i foarte târziu, hai să ne cărăm.

— Măi frate, tu ești paranoic! Ce ți se pare așa de straniu, nu înțeleg. Ți s-a pus pata, nu-ți place femeia asta, ți-i frică de ceva?

— Nu mă face paranoic. Nu-mi place și gata!

— Dacă nu-ți place, poți să te cari! Hai, ce mai aștepți, salvează-te cât nu-i târziu. Îmi vine să râd, nu te mai recunosc Bogdan, ești mai fricos ca o muiere. Uite

la Dorina, e bine dispusă, ce zici Dorina, suntem în pericol?

— Hai, încetați… Ce aveți, Bogdan, liniștește-te! Totul e bine, Lucia e foarte drăguță cu noi. Nicoleta la fel, iar domnul acela, ce să zic… Nu știu, mai întreab-o pe Lucia.

— Am întrebat-o, n-ai văzut că nu vrea să…

Zgomotul de pași a întrerupt discuția lor. În sufragerie au apărut Lucia și Nicoleta.

— Ce mai faceți, am venit cu surprize. Cine poftește înghețată cu sirop de căpșune? Toată lumea poftește, fără îndoială… Sper că Livia va găsi drumul înapoi.

Nicoleta ducea într-o tavă cinci cupe cu înghețată. Lucia a ajutat-o, a pus tava pe masă. A împărțit cupele, a strâns ceștile goale, apoi a pus în fiecare cupă câte o linguriță. Bogdan a gustat din înghețată și a spus:

— Văd că cineva nu vrea înghețată, sunt doar cinci cupe…

Lucia a reproșat:

— Cum adică cineva nu vrea, toată lumea vrea, suntem cinci, nu?

— Suntem șase…

— Ah, iertați-mă, am uitat de Livia. Văd că se reține… Sper că nu s-a rătăcit, sunt niște coridoare mai întortocheate până acolo. Nicola, puișor, du-te și vezi dacă Livia nu cumva s-a rătăcit.

Bogdan a urmărit-o neliniștit pe Nicoleta, apoi s-a ridicat de la masă și s-a apropiat de o pictură pe care n-a observat-o până acum. Era deasupra unui dulap nu prea înalt, o pictură veche, un portret de femeie ce cânta la vioară, dar în loc de arcuș avea un fel de baston subțire din sticlă sau cristal. Avea ochii închiși. Numai după ce s-a apropiat, Bogdan a remarcat profunzimea picturii, nuanțele calde, un clar-obscur amintind de Franz von Stuck. O lumină vâscoasă, auriu-sângerie, de la un șemineu în planul doi. Femeia avea capul înclinat, iar pe obraz i se prelingea o lacrimă. Bogdan a simțit o căldură

plăcută care i-a învăluit trupul, iar apoi a auzit vocea Luciei, foarte aproape, în spatele său.

— Este caldă, nu-i așa? Simți? Este vie… Ții minte la Poe, Morella sau nu mai știu exact, Portretul oval, parcă…

— Da, știu, dar acolo punctul culminant erau ochii, lumina ochilor. Iar aici…

— Aici e lacrima. Plodul luminii ochilor, dorul…

Lucia l-a cuprins din urmă pe Bogdan, și-a lipit buzele de urechea lui și i-a șoptit:

— De ce tremuri, nu trebuie să-ți fie frică de nimic. Vreau să te simți bine, vreau să mă săruți, să mă dezmierzi, îmi plac mâinile tale, de când ai venit am vrut să…

Bogdan nu se putea mișca, era emoționat, a întors încet capul către masă. Renata și Dorina se sărutau. Lucia l-a mușcat ușor de buză pe Bogdan, iar el a cuprins-o de mijloc. Au început să se sărute cu respirația întretăiată. Lucia avea gust de căpșuni, îl strângea pe Bogdan în brațe și respira încet, voluptuos. Renata a început s-o dezbrace pe Dorina, între timp, din coridorul întunecat și-au făcut apariția Nicoleta și Livia. Fetele s-au oprit fascinate de priveliștea pe care au surprins-o. Renata o dezbrăca pe Dorina, sărutând-o pe gat și pe sâni, iar Lucia și Bogdan se sărutau într-un fotoliu, el îi sugea limba, ea suspina și tremura de plăcere în brațele lui. Nicoleta s-a apropiat încet de fotoliu, s-a lăsat în genunchi și a început să adulmece degetele Luciei. Liniștea din sufragerie era întretăiată din când de foșnete și suspine. Lucia s-a rupt din brațele lui Bogdan, avea ochii strălucitori, buzele îi ardeau ca un foc îndepărtat. S-a ridicat încet, cu părul desfăcut, foarte lung, de un roșu întunecat, pătrunzător.

— Dragii mei, să mergem sus. Vreau să facem baie împreună, să gustăm un vin ales, să ne îmbrăcăm în halate de satin albastre, iar apoi să ne descoperim ca niște lumi străine și să ne iubim, să ne iubim până la nesfârșit.

Vocea Nicoletei suna ca o melodie caldă, palidă, de undeva din altă parte. Bogdan s-a ridicat încet, vedea ca

prin ceață, imaginile se dizolvau în mintea lui, era atât de plăcut, era un fel de beție a minții pe care nu și-o putea explica. S-a apropiat încet de masă, zâmbea, avea ochii întredeschiși. Lucia l-a luat de mână, l-a tras încet spre ieșirea din sufragerie. Renata și Dorina s-au ridicat și ele, Nicoleta și Livia se sărutau în continuare, Renata le-a făcut semn. Toată lumea a ieșit din sufragerie. S-a făcut liniște.

Peste câteva minute, s-a deschis o altă ușă și în sufragerie a intrat Serafim. S-a apropiat încet de masă, a ridicat una dintre cupele în care mai era înghețată, a mirosit-o prelung, cu ochii închiși apoi a lins marginea ei. A pus cupa înapoi, a făcut un cerc prin sufragerie și s-a oprit în fața picturii. S-a uitat la ea câteva minute, nemișcat, iar apoi și-a acoperit fața cu palmele și a început să plângă. A plâns înfundat, în hohote… După ce s-a liniștit, și-a șters lacrimile cu mâneca, s-a uitat în jur precaut și s-a apropiat din nou de masă. A început să scotocească prin buzunare, apoi a deschis un sertar al mesei și a privit îndelung obiectele de-acolo. Erau 4 compartimente, unul gol, unul cu lumânări, unul cu niște tuburi subțiri de cristal și unul cu niște cutiuțe ovale din lemn. Serafim a numărat lumânările, erau 18. Apoi a luat din celălalt compartiment un tub de cristal, i-a studiat cu atenție capetele, iar apoi l-a frânt în două. Sunetul care s-a produs la frângerea tubului a fost ca un ecou subțire și prelung, părea că nu se mai sfârșește. S-a stins încet, timp de câteva minute. Serafim a stat nemișcat, cu tubul frânt între degete, până când s-a făcut liniște desăvârșită. Apoi bărbatul a mirosit unul dintre fragmente și s-a uitat din nou în jur. De undeva de sus s-au auzit râsete, zgomot de pași, plescăit de apă… Serafim n-a auzit nimic, era îngândurat. A mai scos din sertar un tub de cristal, i-a studiat ambele capete și l-a frânt în două. De data aceasta, sunetul produs a fost mai prelung și mai moale, ca un clinchet foarte subtil. Ecoul a durat mai mult, timp în care Serafim a stat cu ochii închiși și cu respirația întretăiată. Apoi a mai scos un tub, a procedat la fel, sunetul a fost și mai subtil, aproape imposibil de surprins, dar prelung și egal. S-a stins timp de jumătate de oră. Serafim a stat nemișcat, palid la față, cu gura întredeschisă și ochii închiși. Când și-a revenit, s-a uitat în sus, apoi a continuat să frângă tuburile subțiri. Peste

câteva ore, a înșirat toate fragmentele pe masă. Erau 9 tuburi frânte, adică 18 jumătăți. A studiat cu atenție fragmentele și l-a ales pe cel mai scurt. Apoi a scos din sertar o cutie ovală din lemn, a deschis-o, a pus în ea fragmentul de cristal, a închis-o și a băgat-o în buzunar. A adunat de pe masă celelalte fragmente și le-a pus în sertar, în compartimentul gol. A închis sertarul și a ieșit din sufragerie. Afară se lumina de ziuă. Câinele mut dormea lângă ușă.

Substratum Campus 10

Lăptăreasa s-a trezit pe la opt, s-a spălat, s-a pieptănat, și-a strâns părul în coc, a îmbrăcat halatul gri, a ieșit din casă, a traversat curtea, s-a oprit lângă poartă. S-a întors, a intrat în bucătărie, a dat covorul la o parte și a deschis un capac nu prea mare, de fier. A coborât câteva scări, a tras capacul, a coborât mai departe. A ajuns într-un coridor îngust, a aprins lumina, a traversat coridorul, a ajuns într-o cameră obscură, a verificat ventilatorul principal, a deschis un panou dreptunghiular, a răsucit un întrerupător masiv. S-a auzit un zumzet înfundat și monoton. Femeia s-a întors, a traversat coridorul îngust și a coborât în fântâna de selecție. Peste o jumătate de oră, ascensorul a ajuns la coridorul de procesare și lăptăreasa a părăsit cabina de fier. Coridorul de procesare era inundat în întuneric. Lăptăreasa a mers vreo douăzeci de metri de-a lungul peretelui, până când a ajuns la o despărțitură care indica ușa de acces. S-a oprit, a tras aer în piept și a strigat: „Hidrava Nerm Vuze Masplus.” Ușa blindată s-a deschis încet și lăptăreasa a intrat într-o încăpere albă, puternic luminată. O femeie în halat verde, cu o mască transparentă pe față, s-a apropiat de ea și a ridicat mâinile în părți. De undeva de sus s-a auzit un zgomot ritmic și femeia în halat a început să tremure. Pe halatul verde au apărut niște pete întunecate. Petele au început să se extindă tot mai mult și mai mult, iar lăptăreasa și-a dat seama că erau urme de sânge. Femeia în halat verde s-a prăbușit. A început să se zbată în convulsii. Lăptăreasa a traversat camera albă și s-a oprit în fața unui geam îngust, nu prea mare. Prin geam se vedeau

niște containere uriașe, undeva într-o cameră alăturată. Zgomotul ritmic s-a oprit brusc. Lăptăreasa a început să cânte și să studieze cu atenție podeaua. Dintr-o dată s-a aplecat și a ridicat de jos o felie îngustă de carne crudă. După ce a studiat-o cu atenție, a început să strige: „Te rog să cobori. Am nevoie de placa 309. Vreau un transfer acum! În sectorul 4!”

Încăperea a început să vibreze ușor și peretele cu geam îngust s-a ridicat în sus. Lăptăreasa a intrat într-un depozit uriaș. În fața ei se întindeau, cât cuprindeai cu vederea, câteva șiruri de containere uriașe. Containerele erau negre și erau plasate simetric, în patru rânduri, la o distanță de câțiva metri unul de celălalt. Lăptăreasa a mers pe coridorul dintre containere, până când a ajuns la o intersecție. A ciocănit într-un container și a strigat din răsputeri: „Te-am rugat să cobori! Am nevoie de cealaltă placă, aștept inducția și o variantă uniformă de alunecare. Acum!” Vocea ei răsuna ca într-o peșteră gigantică. Peste câteva clipe, de undeva de sus, dirijată de un fel de macara industrială, către lăptăreasă a coborât o cabină argintie cu geamuri blindate și un braț metalic atașat în față. Brațul metalic s-a desfăcut în câteva segmente și a coborât printre containere. Cabina portocalie a rămas la vreo cinci metri mai sus.

În vârful brațului era montat un fotoliu sofisticat, asemănător cu o instalație de tortură. Pe fotoliu era fixată o femeie moartă care avea picioarele larg desfăcute, fixate și străpunse în anumite locuri cu niște tije ascuțite. Femeia era într-o stare avansată de putrefacție, iar organele ei genitale erau acoperite cu un clopot transparent. Prin clopot se vedea un tub de metal care pătrundea în vaginul femeii. Fotoliul a coborât și s-a oprit în fața lăptăresei. Din gura femeii descompuse a ieșit un vierme roșu, cu cap de pește. Lăptăreasa a deschis gura, iar viermele s-a întins și a început să pătrundă în gâtlejul ei. După ce viermele a dispărut în gura ei, lăptăreasa s-a prăbușit și a început să tremure. Brațul metalic s-a retras. Cabina cu geamuri blindate la fel. Peste două ore, lăptăreasa s-a înverșit la față. Peste încă două ore, în depozitul uriaș s-a auzit un scurtcircuit infernal, lumina s-a stins, iar apoi s-a aprins o lumină roșie, pentru situațiile excepționale. Unul dintre

containerele uriașe s-a cutremurat și a început să coboare lent.

Lăptăreasa a deschis ochii și a început să strige: „Gata, gata! M-am transferat! Lăsați containerul aici. Conectați placa și transportați pacientul din sectorul Gama. Eu vin în patru minute.”

Containerul s-a oprit, iar lăptăreasa s-a îndreptat încet către ieșirea din depozit. În încăperea albă o aștepta Larion Miran. Era îmbrăcat într-un costum gri, ținea în mână o servietă albă de plastic. Lăptăreasa s-a apropiat de el și a spus: „Gata, nu mai am nevoie de pacient. Îți aparține.” Bărbatul stătea nemișcat. Lăptăreasa a început să-i studieze ridurile de pe față. S-a uitat câteva minute în ochii lui obosiți și a zâmbit. Larion Miran i-a întins servieta și a părăsit încăperea albă. După ce a traversat coridorul de procesare, lăptăreasa a intrat în lift și peste două ore a ajuns la fântâna de selecție. A urcat scara, a deschis capacul și a intrat în bucătărie. Afară era o seară posomorâtă. Lăptăreasa a ieșit din bucătărie, s-a apropiat de poartă, s-a uitat peste gard… Dincolo, pe teritoriul fabricii de zahăr nu se vedea nimeni. Lăptăreasa s-a întors. Din casă a ieșit Damian. S-a întins, a căscat, și-a aprins o țigară…

— Ai fost?

— Am fost.

— Ți-a transmis?

— Da, mânca-ți-aș, mi-a transmis totul.

— Să văd.

— E în casă, lângă frigider.

— Du-te și vezi ce face puștoaica.

— Ai răbdare, să iau niște aer.

— Da, n-ar strica, ești palidă, ai ochii înfundați.

— Tu cum ai crezut? N-am fost la munte, anul ăsta…

— Hai, rezolvă cu puștoaica aia. Trebuie să mă duc după saci…

— Bine că am rezolvat prima parte.

— Da, a ieșit. Acum trebuie să facem ceva cu sângele ăla.

— Vedem noi…

Lăptăreasa a intrat în bucătărie, a așternut covorul la loc, a traversat un coridor și a intrat în baie. S-a uitat în oglindă, și-a spălat mâinile, a ieșit din baie. În casă era liniște. De undeva dintr-o cameră s-a auzit un horcăit scurt, apoi un suspin… Lăptăreasa a traversat coridorul, a deschis o ușă roșie și a intrat într-o cameră mică. În mijlocul camerei se afla un sistem de perforare. Sub sistem, un fel de fotoliu ginecologic în care era imobilizată o femeie goală. Avea trupul slab și extenuat. Picioarele fetei erau larg desfăcute și fixate cu niște inele metalice. Lăptăreasa a conectat primul generator și sistemul de perforare a început să funcționeze. Un tub argintiu a intrat în vaginul fetei. Trupul slab s-a cutremurat, fata a început să horcăie. Avea gura larg deschisă, buzele sfâșiate, pleoapele cusute și însângerate. Lăptăreasa a închis ochii, s-a înclinat spre fată și a deschis gura. Viermele roșu cu cap de pește a ieșit, s-a întins și a început să intre în gura fetei. Lăptăreasa a început să tremure, a dat capul pe spate și a întins mâinile convulsiv. Și-a revenit peste câteva minute, a deconectat primul generator și sistemul de perforare s-a oprit. Tubul argintiu a ieșit din vaginul fetei. Plăcile metalice s-au ridicat și lăptăreasa a început să sărute trupul fetei, acoperit cu vânătăi și incizii minuscule. A sărutat-o încet, plângând și vorbind cu ea în șoaptă: „Lucia, floarea mea… Nu-ți mai fac rău! Dac-ai ști cât de tare te iubesc, măiculiță! Dar n-am încotro, trebuie să transfer Viința!”

Substratum Campus 11

Domnilor, am convocat această întrunire, pentru a găsi o soluție potrivită în cazul „Hidra”. Suntem bucuroși să-i avem printre noi și pe specialiștii de la Cubul Intern. Am apelat la ei în vederea soluționărilor periferice. După cum bine știți, clinica noastră se confruntă cu mari probleme cauzale, generate de adversarii noștri din cadrul Abatorului. Se duce o luptă crâncenă pentru salvarea Pacientului A, supranumit „Pruncul”. Pentru cei care nu sunt la curent cu ultimele complicații, îl vom ruga pe domnul Miran să ne explice situația.

Da, mulțumesc. În primul rând, îi salut pe specialiștii de la Cubul Intern. Eu sunt Larion Miran și conduc acest proiect. După cum știți, în cadrul proiectului „Hidra”, a fost introdusă pentru prima dată metoda „Egon-K”, pe care am propus-o anul acesta în forma sa inițială de Chirurgie Transcendentală și Izolatorie. Această metodă, presupune un blocaj senzorial definitiv, adică secționarea nervului optic, blocajul auditiv complet, intervenția pe măduvă și cortex pentru blocarea senzorială completă. Cu alte cuvinte se obține o estompare cataleptică sintetizată, cu efect transcendental întârziat, sau, în cel mai rău caz, colapsul catatonic. Blocajele sunt efectuate treptat. Pacientul nu trebuie contactat din exterior, pentru a nu forța mecanismul conflictual. După o selectare minuțioasă, ne-am oprit la Subiectul A. Este un tânăr de 32 de ani, se numește Andrei. L-am detectat după metoda Barwen Fithog, și am descoperit încă trei identități, Dancu, Bogdan și Iulian. Speram să oprim disocierea la 4, dar fluctuațiile sunt extrem de aleatorii. Aparent, subiectul suferă de SP, însă în urma studiilor efectuate de colaboratorul meu Paul Anton, am detectat niște fluctuații An-gen-E, având ca moment de desfășurare nivelul Basx. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o defazare a Intersecțiilor Albe, iar centrele Hn6 și Hn8 în stratul Omphen al lobului temporal sunt exfoliate până la 2f+aN4. După implozia de restabilire, și aplicarea drenajelor simetrice, a fost descoperit „Pruncul” potențial. Bineînțeles, într-un stadiu latent și neconfigurat. Acum, voi folosi momentul, aici, undeva la mijloc, e un loc ferit de atenția celor nerăbdători, probabil suntem pe la mijlocul cărții. Ce să vă spun, sunt o continuă implozie senzorială, mă prăbușesc în mine ca într-o fântână infinită, unde-i cauza, unde sunt, unde sunteți voi, sunteți acolo sau aici, îmi dau pumni în cap, să văd cum sună liniștea sau poate, ca să-mi deschidă cineva… Da, bineînțeles, pe la 3. Așa să fie, la combinat. Ce?

De unde să știu eu? Poate. Nu, nu… Vorbeam cu un prieten, îi spuneam că mă deprimă coerența, fă așa, fii așa, fute cam așa, mai încet mai repede, mergi în colo, stânga dreapta, nu vă supărați, ați putea, nu face nimic, e plăcerea mea, e bine, sigur că da, poate altă dată, cine

știe, fii tare, fii cuminte, fii bun, fii blând, bombardamentele necesare, stau, mă uit în gol, vreau să desfac miezul lucrurilor, apropo, să nu pierdeți firul povestiri, imediat voi relua, dar acum ar mai fi ceva de spus, ar fi o grămadă de spus, trebuie să le înghesui aici, unde puțini au acces, care-i utilitatea durerilor noastre, care-i sensul orânduirilor paradoxale care se bat cap în cap, se mutilează reciproc, încercând fiecare să înscăuneze dreptatea, eu sunt o intersecție, îmi urmăresc gândirea care se materializează în jurul meu, în timp real, spațiul infinit pe care îl realizez, se află în sine, își este propria margine, propriul interior, propriul exterior, fără fără, deconstrucția va urma, constructiv, căderea te va înălța, alunecarea îți va da stabilitate, pacea te va înfuria, liniștea îți va sparge timpanele, urletele te vor adormi, adevărul te va tâlhări, pruncii vor insinua putrefacția, și ce-i cu toate astea, mare scofală, nihilism înzorzonat, mai bine ai deconstipa convenția, orânduiala obligatorie, cumințenia gramaticală a obsedaților cărturari industriali, alergonemici, incapabilizați să percepeze altfel linguajul descompunerii lor inevitabile, mintea cumințea, ce cățea, colea stătea și putrezea, hai mai schimbă și tu macazul, mută ochiu' la orizont, nu te mai împiedica de tine că n-ai de cine, nu mai ești demult, te uiți în spate și mergi înainte, printre canalele înfundate cu idei de mâine ca un acum îngopăcit în grădina bulbului, să ne ferim și de asta, ce este, să lăsăm la o parte coerența și să revedem lucrurile în propria lor începere necondiționată de percepția matură a procesorului, cum și cuvintele aruncate la întâmplare, dar cu sfială, ne vor ajuta să înfăptuim liniștirea plăpândă, lăsându-ne, abandonând literele înțelepciunii industriale, etapele, formulele, ecuațiile, axiomele, conexiunile, ipotezele, literele, liretele, tilerele, riletele, tirelete, cuvintele, vutincele, luvintece, cum se va stârni înțelepciunea tăcerii, vei dezvăța noțiunile, vei constata necunoștințe ample, imposibilități de concentrare asupra inutilității, cuvinte necunoscute se vor strecura încet, vei revedea uitarea, vei zâmbi descumpănit dar împăcat în fața oglinții, vor dispărea obrectele, erori se vom strecurat, vei simsi tremurătoare la margini, cu mici deviații calde, încetunl, cum-vei, stala masă, fără să vrei să fii la tine, în tile, mare micro, beaoiun, lepădarea

raretina luie, nu tu ai inventen astele flourile, caopaci, merole, strogorule, uită de școala care te clasifice cum să faci ca să dreneze den teni vlaga sufletelei, stăpânii se vor așeza pe usamentele tule, scapa de tine se vertiginos la târzoi, cene uitati-mpurile folo-sește imeganusia, nu mei stapani, ce feci, nu prea te ține, dar de ce te uncardezi, să nu merg mei deperte ca e sufeceent pentre encepet. Să revanim ca bate la och. Ne? De? foarte lend, ca și corn nu s-a antemplat nimic, te mai doare capul, vezi ca n-a fost greu. Ei, după cum îți spuneam, vă spuneam, îmi cer iertare domnilor, să revenim. Nu veți crede, dar în data de 16.09, „Pruncul" a fost vizitat de un simulator Sigma Lenti, cu înfățișarea mea, generat în cadrul Abatorului, pentru a perturba activitatea clinicii. După cum știți, Abatorul, sau Sectorul Gn.4 este cel mai puternic generator negativ, care aparține Măcelarului Damian, cunoscut ca Orgmul D7. Acest organism a scăpat de sub controlul sectei Tuba Mirum, acum trei mii de ani. Noi știm că această urgie are peste nouă miliarde de configurații și o capacitate de replăsmuire uluitoare.

Orgmul D7 a interceptat intențiile noastre în legătură cu „Pruncul" și în data de 16.09 a executat un măcel în sectorul S.4.n368. Este vorba despre o femeie de 30 de ani, concubina „Pruncului". Din fericire, omorul este recuperabil, deoarece a fost înfăptuit într-un câmp temporal limitat la 4Ng și respectiv 8Ng. Asta ne arată că Măcelarul Damian (Orgmul D7) urmărește o ofensivă de tip Cerc Deschis. Deocamdată ne este foarte greu să interceptăm grila strategică a Măcelarului. De aceea am invitat specialiștii de la Cubul Intern. Din fericire, până acum am surprins patru coridoare simulative de acces prin care operează Orgmul D7.

Mai știm că Orgmul D7 colaborează cu așa numita Lăptăreasă, un organism imitativ necunoscut deocamdată, care are numele convențional Nicoleta. Acest organism este folosit, după părerea noastră, ca purtător al celei mai complexe bacterii halucinogene sintetice, capabile să modifice în întregime și definitiv conștiința, memoria și percepția senzorială a oricărei ființe cu care intră în contact. După părerea mea, este vorba despre o cotropire apocaliptică, un proces devastator, dacă îmi permiteți comparația.

În altă ordine de idei, înțelegem foarte bine sensul confruntării noastre cu Orgmul D7, acest sistem infernal, care la rândul lui a interceptat intențiile noastre de a străbate paravanul temporal și de a lansa conștiința dincolo de limitele cunoscute. Fără îndoială, este vorba de lupta pentru putere la cel mai înalt nivel, domnilor. Înainte de a da cuvântul colaboratorului meu Paul Anton, aș mai spune un singur lucru. Să ne dea Dumnezeu putere să înfruntăm Răul. Această Hidră cu care ne luptăm de câteva mii de ani. În amintirea cavalerilor invizibili de altă dată și a martirilor care și-au vărsat sângele pentru mai binele omenirii. Credință, răbdare și putere domnilor. Vă mulțumesc. Urmează instrucțiunile pentru specialiștii de la Cubul Intern.

Bună ziua domnilor. Eu sunt Paul Anton. În momentul de față ne axăm pe un principiu strategic microfuncțional. Vă rog să notați informațiile cu privire la detectarea și contactul Barwen Fithog. Odată ce am depășit secvențierea Lox-UM, am pătruns ultima fracțiune gwoll-hX (consecutivă), putem constata o vastă deteriorare cauzală în zona B6 (Hogg). Vom asista la două cadențe (Prercum Uterre), sau mai bine zis Aan\Apharm. Asta ne va permite executarea conversiei Melaine (atenție la canalele defazate). Fără îndoială, factorul Prercum Uterre nu folosește decât la extracția triplă. Singura soluție în acest caz, este executarea (tprm) temporenom. Mai avem două variante. Permutarea și „implozia suficientă”. Fluidul Cessel, sau Barwen este permutat ciclic, la 2,2 (Zh pe raza neutră). A doua sau a treia parte poate fi secționată până la declanșarea imploziei sau a distorsiunii câmpului senzorial. Bineînțeles, nu se poate declanșa astfel decât prima stizie atemporală, dar experimentul poate fi reluat după alunecarea cauzală a sectoarelor negative.

Acum, rog tehnicienii să noteze următoarele compartimente funcționale, pentru a obține contactul Barwen Fithog 4, sau Barwen F5.

Așadar, prima porțiune:

Con (M) Cabb XDF-2, Bg34976, NNKS-456 Lag 23.23, Brof-Caren-3, Brof-Caren5. (M) SDS-33, VF,VL (alagonol KR-alagonol G-BH) XDF-55>ongian Solga

BFX+PSF (M) BFX-45698476, 568639, r698, HXH-Kolgulinolycinothyl Paxfoosen 0,04.

Pentru ciclurile BGX sau BGB, ar fi de menționat un compartiment Phlaede B(h) sau două segma (impulsiuni) Phaeton Dellirium Nogg (Lematoxynn Phasfiroten). Următoarea etapa ar fi C (cader-canerian-craliran-FXD\3) și bineînțeles (cader-canerian\DF-345).

Aștept rezultatele mâine la 7.730 și 2.780. Următoarea întrunire se va anunța la secția Corp, între 2 și 4. Am discutat deja cu echipa EAS. Ei se vor ocupa de recuperarea „Pruncului”. Larion Miran va conduce echipele de tehnicieni. Vă mulțumesc domnilor.

Substratum Campus 12

— Dorina!

— Da, vin.

— M-am gândit…

— La ce?

— M-am gândit la o chestie… Uite, creierul…

— Da, mă doare.

— Nu, stai puțin. Creierul e în cutia craniană…

— Zece, la anatomie.

— Te plesnesc la cur!

— Hai…

— Stai, ascultă. Creierul e în cutia craniană, în întuneric. Într-un întuneric desăvârșit. Stă acolo, săracu, nici nu se mișcă, nici în colo, nici…

— Nu-i adevărat.

— Ei nu…

— Nu-i adevărat, creierul nu-i în întuneric. Activitatea lui electrică…

— Mai bine ai spune, activitatea electromagnetică și mecanismele hidraulice.

— Nu, ascultă-mă. Activitatea lui electrică, scântei, steluțe… Înțelegi?

— Mmmm, da… Și?

— Nu nu, acolo sunt o sumedenie de scântei, miriade, scurtcircuite, descărcări electrice microscopice, fulgerașe în cantități industriale.

— Fulgerașe?

— Fulgerașe!

— Adică e lumină, acolo…

— Da. E o pâlpâială albăstruie, fosforescentă.

— O labă fosforescentă… Nu-i adevărat.

— Ai verificat?

— Se poate verifica?

— Se poate deduce. Dacă deschizi cutia craniană, oricum nu se observă nimic. Intră lumina, iar descărcările, scânteile și steluțele sunt prea slabe ca să le poți vedea, într-o cameră luminoasă de exemplu… Daca ai deschide cutia craniană în întuneric, în timp ce subiectul s-ar gândi intens la sensul existenței, ai vedea pâlpâiala cu siguranță…

— Ooooo, ipoteze tari.

— Îți spun eu, ar fi o pâlpâială subtilă, un fel de aurora micro-boreală.

— De fapt…

— Ce, de fapt…

— Nu știu, nu știu…

— Lasă. Mă duc să fac un ceai.

— Aha… Mi-am amintit. Am visat o demență totală…

— Ce?

— Azi dimineață. Îmi amintesc, parțial… Am nimerit parcă, la o Petrecere, un fel de festival dubios, copii, steguleț, muzică de liceu…

— Muzică de liceu?

— Da, ceva incoerent, multă lume, necunoscuți… Apoi, am văzut-o pe mama. Era mai tânără, nu mă așteptam s-o văd acolo. Era așa, proaspătă… Culorile, să nu-ți mai spun, totul era perfect focalizat. Dar simțeam o tensiune, un fel de panică latentă. Pe lângă mine se perindau tot felul de oameni zâmbăreți, ridicoli, euforici, copii, șoimi ai patriei semischizofrenici. Un fel de circ… Și mama, singurul moment de aprofundare… Neliniște.

— Și?

— Da, și la un moment dat… Mă uit într-o parte și văd o chestie, un fel de sceptru cu medalion, știi? Așa colorat, cu niște panglici sus, ca un toiag lung, dar în loc de mâner avea un fel de medalion bombat, cu inscripție… Era sprijinit de perete, parcă îl uitase cineva acolo. Știi ce scria în medalion?

— Ce?

— Scria, „Mama te-a iubit…”

— Mama te-a iubit?

— Da. În vis, era pentru mine, sceptrul ăla… M-am blocat când l-am văzut. Neliniștea a crescut brusc… Am început să-mi dau seama că sunt în vis, cam greu de suportat visul, am făcut un efort, conștient oarecum… Și m-am trezit. Parcă m-am deconectat de la un adevăr crud. Într-un fel…

— Mama te-a iubit… Unele vise, pe cuvânt, sunt ca niște simboluri, ca niște premoniții…

— Dar, se spune că visele și vedeniile, toate, sunt niște false încercări… Dacă începi să te încrezi în ele, te-ai rătăcit. E ca și cum ți-ai construi propriile coșmaruri, propriile bucurii, undeva într-o lume imaginară, ești ca un drogat într-un labirint al senzațiilor. Iar superstițiile, de fapt… Se autogenerează. În momentul în care pui botu’, ți-se-ntâmplă. De ce ți-i frică, de aia nu scapi.

— Dacă văd o pisică neagră, care îmi taie calea?

— Da, să zicem, ai văzut-o, te-ai tulburat, te uiți prin părți, ești confuzionat, ți-ai pierdut calmul, poate nu mai ești atent, hop, te-ai împiedicat, ai căzut cu mâna într-un ciob de sticlă și ți-ai tăiat venele. E foarte posibil. Și bineînțeles, vei spune că pisica e de vină. Când trebuie să dai o explicație, o cauți pe cea mai comodă, nu? Varianta mai primitivă, că e mai simplă, mai accesibilă. Pisica e de vină. E caracteristic pentru oameni să dea vina pe ceva, pe altceva…

— Și dacă visezi că îți cad dinții sau îi scoți, însângerați… Iar apoi, afli despre o nenorocire, o rudă, părinții… În așa caz, nu sunt unele vise niște premoniții?

— Păi stai, dacă te încrezi în vise, în halucinații, în viziuni, în semne, chiar tu generezi deznodământul, o nenorocire spre exemplu… Să zicem că am visat dinți putregăiți. M-am trezit, mi-am amintit… Am început să mă neliniștesc, mă simt confuzionat, indiferent dacă am auzit de la cineva că dinții putregăiți înseamnă moartea unui apropiat. Oricum, visul e urât, m-a dezechilibrat, nu? Ei, tocmai neliniștea și dezechilibrul, dacă le lași să te copleșească, pot genera un accident, pot avea niște efecte imprevizibile și nocive asupra evenimentelor…

— Mă rog, destul de speculativ.

— Nu e deloc speculativ. Totul se influențează reciproc, orice stare, cât de subtilă n-ar fi, poate

descătușa forțe teribile, fiecare clipă depinde de cea premergătoare. Mă rog, nu pot spune că se poate verifica, dar oricum, nu eu am inventat aceste noțiuni… Eu cred în interdependența lucrurilor și a evenimentelor. Spre exemplu, te-ai gândit vreodată la un profet… Ce e un profet? Este ca un maestru de șah, doar că la o scară mai mare, mult mai mare… Exact așa, cum reușita unui șahist depinde de capacitatea lui de a prevedea cât mai multe mișcări, de a anticipa cât mai multe posibilități de rezolvare a jocului, undeva într-un viitor apropiat, ca și cum ar juca două jocuri în paralel, unul în timp real, la vedere, iar celălalt într-o realitate abstractă, în mintea sa. La fel și profetul, cu cât poate prevedea mai multe mișcări sociale, stările vremii, diverse influențe energetice, calamități… Iar apoi, găsește rădăcina pătrată, ca să-i spun așa… Dar să ne întoarcem la șahist. Cine face jocul? Șahistul desfășoară jocul sau jocul îl desfășoară pe șahist?

— Greu de zis. La prima vedere, șahistul…

— La fel și profetul. El face jocul, el generează mișcările… Puterea lui de influență este nebănuită. Se întâmplă cam așa. De exemplu, apare unul care spune: peste zece ani va începe un război… Războaiele, oricum, au loc continuu. Profetul prevede o oarecare ritmicitate, se poate întâmpla precum a spus el. Apoi, crește autoritatea profetului, devine credibil, devine…

— Iar dacă războiul pe care l-a prezis nu are loc…

— În primul rând, în privința războaielor, calamităților și bolilor, sunt prea multe posibilități în favoarea profeților. Iar dacă nu se întâmplă, are de suferit autoritatea profetului, deci, pierde jocul. Iar dacă se întâmplă după cum a prezis, crește autoritatea lui, iar în paralel, forța lui de convingere, manipulare… Deci, la următoarea profeție, nu va mai fi un simplu șahist, ci unul care manevrează informațiile la mai multe nivele. Dacă a dat o știre negativă, masele vor intra în alertă, se vor dezechilibra, se vor panica. Destabilizarea va duce la ceea ce a prezis maestrul. Dacă însă va profeți ceva bun, încrederea oamenilor în el îi va face mai buni, mai liniștiți și până la urmă se va întâmpla după cum a spus el. Cine știe, poate că profeții care prezic răul sunt niște răufăcători.

— Apropo, ți s-a întâmplat să întâlnești pe cineva care să…

— A fost ceva… Acum patru sau cinci ani, mă întorceam de la o beție, eram rupt… Aproape de casă, am observat o femeie, oricum, vedeam triplu, nu sunt sigur că a fost adevărat…

— Și?

— Era o femeie bătrână care s-a apropiat de mine pe neașteptate și mi-a spus: „Îți vei măcelări iubita, o vei ciopârți!” Ceva de genul ăsta. Apoi s-a întors brusc și a plecat. Era o dementă nenorocită, n-avea dinți în gură. Am urlat în urma ei, am înjurat-o urât. Eram varză, abia mă țineam pe picioare, ce să mai…

— Tu vorbești serios?

— Cât se poate… Dar sincer, nu sunt sigur că a fost reală treaba asta, eram prea varză, putea fi o halucinație, pizda mă-sii… Nu știu, parcă au trecut de atunci o sută de ani.

— Mi-a dat fiori… De unde, până unde…

— Lasă. Dă-o-n morții mă-sii de babă nebună! Hai să nu punem botu’ la căcaturi din astea.

— Ușor de zis.

— Mai bine nu-ți povesteam.

Substratum Campus 13

Atrofiatu a ciocănit de patru ori în ușa metalică. Ecoul s-a răspândit neașteptat în coridoarele de beton, patru lovituri înfundate, de undeva de sus, apoi încă patru și mai înfundate, de pretutindeni. Peste două minute, ușa grea s-a deschis fără nici un sunet și Atrofiatu a intrat într-o cameră pătrată, nu prea mare, cu tavanul foarte jos. Acolo se afla Zaharia, cel care i-a deschis. Zaharia stătea aplecat, cu mâinile sprijinite în genunchi, din cauza tavanului. Atrofiatu era mic de statură, el ținea doar bărbia în jos, ca să nu atingă betonul cu părul rar și cărunt. Zaharia a închis ușa metalică și a tras zăvorul murdar de ulei. Și-a șters degetele de pantalonii largi și i-a întins mâna lui Atrofiatu. Acesta s-a aplecat și a sărutat prelung degetele butucănoase. Zaharia a deschis o altă ușă și a intrat într-un coridor cu tavanul la fel de jos. De-a lungul pereților

șerpuiau cabluri negre, coridorul era foarte îngust și nu permitea decât unui singur om să se deplaseze.

— Lasă ușa deschisă, a spus Zaharia, iar Atrofiatu a tresărit și a spus bâlbâindu-se:

— Da, dda… Sig… ggur, sigur, o las așa… Sss… Să se mmai aeris… aerisească aici.

Zaharia, încovoiat, a luat-o înainte, iar Atrofiatu, cu pași mărunți, din urma lui. Au mers vreo zece minute prin coridorul interminabil, în timp ce aerul devenea tot mai îmbâcsit. Peste încă două minute, Atrofiatu a simțit mirosul de cadavru și a zâmbit cu gura strâmbă. Mâinile îi tremurau mărunt, inima îi bătea mai repede și el s-a oprit pentru câteva secunde. A închis ochii, a deschis gura și a tras aer în piept cât a putut. De undeva din față s-a auzit vocea răgușită a lui Zaharia:

— Hai în pizda mă-tii, lasă laba! Perversu' pulii mele!

Atrofiatu a luat-o brusc din loc și l-a ajuns din urmă pe Zaharia. Au ajuns la o altă ușă metalică, Zaharia a scos din buzunar o legătură masivă de chei, a căutat și a probat cheile vreo cinci minute, înjurând de mama focului. L-a surprins pe Atrofiatu lingându-și buzele și i-a dat o palmă peste față. Atrofiatu a icnit, și-a astupat fața cu mâinile, s-a lăsat pe vine, a dat capul pe spate și a rânjit cu ochii închiși. Nasul îi sângera abundent. Zaharia a găsit cheia potrivită și a deschis. Au intrat într-o cameră spațioasă, cu tavanul foarte înalt, iluminată slab de un bec galben. Totul în jur părea galben. Zaharia s-a întins, răsuflând greoi, iar Atrofiatu a tresărit, auzind trosnetul vertebrelor lui. Camera avea podeaua ușor înclinată spre mijloc, ca o pâlnie, culminând cu un grătar de scurgere masiv și ruginit. Lângă scurgere se înălța un stâlp de metal care avea în vârf un fel de scripete. Pe stâlp era agățată o femeie goală, spânzurată de mâini cu o funie murdară de sânge. Avea trupul vânăt de la bătăile îndelungate, capul lăsat în față prea tare, din cauza gâtului frânt. Părul negru și năclăit îi acoperea fața. Era moartă de câteva zile. Strâmbând din nas, Zaharia s-a apropiat de ea, a luat-o de păr și i-a ridicat capul, descoperind fața mutilată. Orbitele goale, buzele

retezate. I-a dat drumul, și-a șters mâinile de pantaloni și a strigat:

— Ce pula mea s-a întâmplat aici? Băăăi labagiilor… Unde sunteți?

În partea opusă a camerei s-a deschis o ușă metalică și spre marea uimire a celor doi, și-a făcut apariția Bratu Chilibran. Atrofiatu a căzut în genunchi, iar Zaharia, palid la față, a făcut câțiva pași înapoi și a spus cu o voce stinsă de frică:

— Bratu… Brbratu. Nu mă așteptam… Iertare Bratu! Am crezut…

— Gura blea!

Vocea lui Bratu era seacă și rece. Avea lacrimi în ochi, s-a apropiat încet de Zaharia și a întins mâna. Zaharia a îngenunchiat smerit, a închis ochii, și-a reținut răsuflarea și a sărutat mâna lui Bratu. În cealaltă mână, Bratu Chilibran avea o sabie îngustă, cu mânerul lung, acoperit cu blană albă. Bratu era un ins la vreo cincizeci de ani, înalt și uscățiv, cu umerii slabi, gâtul foarte lung, capul mic cu fruntea îngustă, pomeții foarte proeminenți, iar părul cărunt, foarte scurt. Avea ochii mici, prea depărtați, nasul gros și turtit, gura nu prea mare cu buze subțiri, aproape inexistente, și bărbia greoaie. El era dezbrăcat până la brâu, iar pe pieptul slab, în dreptul inimii, avea tatuat un cerc negru, cu șase dreptunghiuri albe în interior, suprapuse vertical. De la fiecare mâna îi lipseau câte patru unghii. Doar degetele arătătoare aveau niște unghii late și vinete, de parcă erau proaspăt strânse în ușă. În spatele lui Zaharia, lângă un dulap de metal cu instrumente de tortură, tremura Atrofiatu, în genunchi, cu ochii închiși. Lacrimile îi șiroiau și el bolborosea un fel de rugăciune:

Tuba corporaga
Temora timpaa carba
Congana
Fab spas cudra
Fab spas cudra
Faab spas cudra
Faaaab spas…

Nasul îi sângera în continuare. Bratu Chilibran s-a apropiat încet de el, Zaharia s-a dat la o parte, se uita în jos și bolborosea ceva neînțeles. Bratu l-a mângâiat pe Atrofiatu pe cap, l-a luat de ureche și l-a tras în sus. Acesta s-a ridicat tremurând și mai tare, sângele îi curgea șiroaie din nasul zdrobit. Stătea în fața lui Bratu, cu capul în jos, plângea înfundat și dădea din cap ca un bătrân senil. Avea fața contorsionată și roșie, plescăia din buze și repeta bolnăvicios:

Fab spas cudra
Fab spas cudra
Fab spas cudra

Bratu i-a pus degetul arătător pe buze și Atrofiatu a tăcut. Apoi, Bratu a întrerupt liniștea:

— Gata dragostea mea, nu mai plânge. Cine te-a lovit? Zaharia?

— Nu, nu… Am căzut în coridor.

— Să mori tu, ai căzut în coridor…

— Să mor, Bratu, m-am împiedicat.

— Înțeleg, înțeleg. Îmi place când ții la colegii de meserie. Ce zici Zaharia, nu-i bun de turnător, căcănaru' ăsta? Oricum, eu îl iubesc fiindcă știe să sugă pula ca o curvă bătrână. Futu-i mama lui de spiriduș…

Zaharia a ridicat capul, și-a frecat gâtul transpirat.

— Eu i-am dat o palmă. E de căcat pulălău', canibalu' dracului!

— Vai de mine, Zaharia, nu te recunosc, erai un torționar cuviincios și atent. Ce-i cu violența asta excesivă? Atrofiatu e sensibil, nu trebuia să-l lovești, puiu mamii.

— Iartă-mă Bratu, mi-am ieșit din fire.

— Ți-ai ieșit din fire?

— Da Bratu, iertare! Te rog!

— Te iert bucuria mea, te iert. Nu te căca pe tine. Dar nu înțeleg una. Am vorbit cu tine, ți-am spus clar, nu forța. Ți-am spus?

— Da Bratu, mi-ai spus, dar…

— Dar ce?

— Am încredințat-o consilierilor, le-am spus s-o trateze fin, iar ei…

— Știu, puiu mamii, i-am dat la porci pe consilieri, le-am scos mațele, le-am dat și muie. Mi-au supt pulanu în agonie. Eu ți-am încredințat o anchetă, iar tu? Asta nu-i treabă Zaharia, asta-i perversitate și lipsa de responsabilitate…

— Iertare Bratu! Să mor eu dacă…

— Gata, nu vă mai cufuriți pe voi! Terminați bădrăgania asta!

Bratu s-a întors cu spatele la ei, a făcut un pas, s-a răsucit brusc, sabia lui a descris un semicerc scânteietor și scoțând un fluierat scurt a secționat gâtul lui Atrofiatu. Capul a rămas încă pe umeri, iar Bratu, cât ai clipi din ochi l-a apucat de la ceafă și l-a strâns într-un sărut gură la gură, prelung și apăsat. Trupul lui Atrofiatu ș-a prăbușit, iar capul a rămas în strânsoarea pătimașă a lui Chilibran.

Ochii lui Atrofiatu erau întredeschiși și împânziți cu o membrană sângerie. Bratu a mai stat cu el gură-n gură câteva clipe, apoi a retras brusc mâna și a lăsat capul să cadă. S-a apropiat de Zaharia, a șters sabia de pantalonii lui și l-a apucat de umăr. Zaharia a ridicat privirea încet, inima îi sărea din piept, privirile celor doi s-au întâlnit. Bratu avea ochii scăldați în lacrimi și Zaharia și-a întors privirea în altă parte, simțind fiori reci străbătându-i trupul. Bratu a spart liniștea.

— Eu am ținut la femeia asta. Înțelegi? Ea a avut acces acolo unde tu, nici dacă ți-ai întoarce pula pe dos și te-ai transforma într-o vacă aurie sau într-o meduză primordială. Nici dacă ți-ai băga mâna în cur și ți-ai scoate mațele, porc de căcat ce ești! Norocul tău, uită-te la mine scroafă proastă, norocul tău că mortăciunile de consilieri au aflat unde stă Pruncul. Nu trebuia omorâtă femeia, băi pulă! Dar ce să vă fac, așa sunteți voi, cei mai de căcat oameni din univers. Așa sunt măruntaiele, organele interne. Sunteți măruntaie, la voi trag viermii cel mai tare, voi putreziți în primul rând. Hai, pregătește vagoneta aia, văgăuneta cu sloboz, futu-te în gât de organ intern ce ești! Hai, gata! Trebuie s-o întindem la Abator. Urmează o discuție nucleară, Damian ne așteaptă. Dacă te las pe tine să-i explici, îți bea măduva, porcăciune ce ești! Tot eu trebuie să te scot. Hoitu’ pulii mele!

Bratu' s-a apropiat de un interfon cu buton portocaliu, care se afla pe perete, în dreapta dulapului cu instrumente de tortură. A apăsat butonul și a strigat:

— Hai, la treabă, necroforilor!

Apoi, l-a îmbrâncit pe Zaharia și împreună, au părăsit camera galbenă. Peste câteva minute, în cameră a intrat un bărbat gras, îmbrăcat într-o salopetă verde, cauciucată și murdară de var. A scuipat în direcția femeii spânzurate, s-a apropiat de dulapul metalic și a lovit în el cu cizma de cauciuc. S-a auzit o scrijelitură, niște bolborosiri depărtate, apoi liniște. Bărbatul a mai scuipat odată și a strigat cu o voce roasă:

— Băi Petcule, hai în morții mă'tii să scoatem blajinu… Sau blajina, cine-o mai fi. Hai odată! Lasă vulpea în pace!

De undeva din camera vecină s-a auzit o tuse bolnăvicioasă. În cameră a intrat un bărbat scund, îmbrăcat la fel ca primul, doar că avea mănuși negre de cauciuc, până la coate. A trecut pe lângă cadavrul lui Atrofiatu, atingând cu piciorul capul secționat. A tresărit. Capul s-a rostogolit de două ori și s-a oprit cu gura în sus.

— Ce pula mea e aici, sunt împrăștiați pe jos?

— De unde să știu eu pe unde sunt… Trebuie să adunăm și gata. Noroc că avem nasurile răsfutute, sunt sigur că pute de rupe…

— Mda, noroc și de ochi. N-am nici un chef de imagini apocaliptice.

— Auzi la el, de când ești tu așa de alergic la nenorociri, intelectualu' pulii mele.

— Ce ai, te-a mușcat porcu' de coaie?

— Dă-te-n sloboz, hai să terminăm aici.

— Stai să pipăi… Aoleu să mă trăsnească!

— Ce-i?

— Aici pe stâlp e ditamai muieroiu'.

— Stai să pun mâna. Mmmm, cam lăsată.

— Ușurel, eu primu' dau la buci…

— Nu mai dai la buci, dă-te-n pula mea de nebun. Dac-ar fi după mintea ta, ai sta toată ziua cu pula-n

putregai, debilu' dracului! Hai să adunăm. Adu odată furtunu' ăla.

— Ai și tu puțină răbdare, nu te mai lua de mine… Fii atent, aici e capu' unui lăbar. Treaba lui Chilibran, sută la sută. Are limba mușcată. N-are nici ochi, l-a pupat cârtița.

— Care cârtiță?

— E o cârtiță aici, se ascunde sub dulap, are o vizuină undeva, acolo, nu știu…

— Tu ești tâmpit, care vizuină, aici betonul are un metru!

— Și ce dacă, îți spun eu. Am auzit-o, e o cârtiță care suge ochii la morți.

— Asta-i poantă de speriat curvele, ca să te strângă de pulă mai tare.

— Da, mânca-ți-aș, suge ochii la morți și cântă, am auzit cu urechile mele. Chiar și Zaharia mi-a povestit despre o privighetoare diavolească.

— Lasă-mă în pula mea cu poveștile astea. Te-ai tâmpit de la formol, ai mâncat prea mult ficat de student…

— Ascultă ce-ți spun! Să-mi sece sufletul dacă te mint!

— Tu și sufletul…

— Băi necredinciosule, Atrofiatu a văzut-o. Era o cârtiță slăbănoagă, care suge ochii la morți, apoi își schimbă culoarea pielii. El mi-a povestit, era în schimbul de noapte, păzea călugărița moartă.

— Care călugăriță, ca n-a fost doar una.

— Aia pe care am spânzurat-o cu capul în jos și i-am zmuls limba cu cleștele de aur.

— Aha, îmi amintesc… Era nebună fata, n-a vrut să se lase de Dumnezeu. Cum pula mea să nu te lași? În situația ei… Era nebună, dar… Sincer să fiu, m-a pus pe gânduri, n-am dormit vreo două nopți.

— Două? Ce record, ești sufletist, taica Terez… Mare bunătate crește în inima ta putregăită de remușcări.

— Dă-te-n morții mă'tii, ce știi tu…

— Stai să termin. Era în schimbul de noapte. Răsfoia o carte, când a văzut-o. A ieșit de sub dulap, era slabă și lungă, n-avea blană și era albă ca laptele.

— De unde știi că era cârtiță.

— Era oarbă, n-avea nici urmă de ochi.

— Și?

— S-a apropiat de călugăriță, s-a ridicat în două labe și i-a supt ochii din orbite. Apoi a început să-și schimbe culoarea.

— Poate a visat Atrofiatu, de la mirosul de cadavru.

— N-a visat nimic, ascultă la mine, a început să-și schimbe culoarea, din albă a devenit aurie și semitransparentă. Atrofiatu mi-a spus că se citea sub pielea ei un păienjeniș de linii întunecate, întretăiate de niște semne albastre, în mai multe straturi.

— Ce fel de semne?

— De unde să știu, niște semne ciudate care își schimbau continuu poziția, ca un labirint fluid. Cele din straturile mai adânci se prelingeau parcă la suprafață, imediat sub piele, celelalte se retrăgeau în adâncul cârtiței. Apoi, tot așa, în două labe, a ridicat botul însângerat și a scos cică un zumzet înfundat, un fel de bolboroseală care s-a transformat încet într-un cântec dement, parcă era orga dezacordată a satanei. Atrofiatu a aruncat după ea cu cartea, dar n-a nimerit-o. A fugit sub dulap.

— Și?

— A căutat-o, dar n-a găsit nimic. Nici un fel de cuib sau gaură.

— Căcat. Vedenii de-a lui Atrofiatu, îl știu eu.

— Oricum, sunt curios cum sună orga dezacordată. Oare ce cânta lighioana aia?

— Îți spun eu, după un litru de sânge stătut, lui Atrofiatu îi cântă în cap nu numai o lighioană. Iar tu, ce să mai zic, de când ți-au scos nervu' din cur, tare mai apreciezi muzica.

— Și ce? Norocu' nostru, nu ne mai pasă. Eu am dat patru salarii pentru intervenția asta. Acum e trăsnet, rezist la zece ore de futai industrial, nu mă deranjează nici lacrima cu sânge. Asta e, mă doare-n cur. Mă fut în remușcarea universală!

— Că bine zici, turbăciune deșteaptă, îmi place cum formulezi.

— Da de muzică nu zi, nu zi… Tranșatu' pe Brahms, decapitările pe Wagner…

— Mă rog, mai degrabă pe Bruckner.

— Decapitările?

— Aha.

— Dă-te-n pula mea! Poate dezmembrările mai merg pe Bruckner. Nu și decapitările.

— Nu mai spune. Snobeală pe față, dezmembrările numai pe Bach, lasă modestia.

— Care modestie băi pulică, dă-te-n sloboz că ești prost. Auzi la el, Bach. Asta nu-i snobeală?

— Decât cu jumătăți de măsură… Jupoaie tu pe Stravinski, poftim… Mare modă.

— Ce să zic, la tine fără pompă nu se poate. Ai uitat cum dezmembrai înainte pe Vivaldi și dizolvai pe Chopin.

— Nu pe Chopin, băi fraiere. Pe Strauss. Hai, gata, adu odată pungile alea.

— Pe Strauss, minunat… Bine că nu pe Ravel.

— Gata, să-mi bag pula dacă nu-ți dau o palmă. Stăm aici de juma' de oră. Mai bine o futeam pe blajina, decât să futem capu' ca fraierii. Gata, dezleagă muierea. Nu mai avem timp s-o dezmembrăm, dă-o-n morții mă'sii.

— Chiar așa, s-o scoată Codrea la plimbare.

— Dacă află Bratu, am belit pula. Ne mută la rece.

— Stai liniștit. Bratu vine din paști în paști.

— Sper să nu ne iasă pe gât. Ai dezlegat-o?

— Mă chinui. Securiștii de la „Ochiu' și timpanu'" au făcut un nod de-mi vine să-mi rod coaiele de fericire, cum pizda mă-sii, faci un nod și te doare-n cur că mai trebuie și dezlegat. Bine că i-a dat Bratu la porci pe căcănari. Zaharia în schimb face noduri pozitive, se poate lucra cu băiatu'.

— Da, Zaharia e sufletist. Mai ții minte când au spânzurat studentul ăla, cum îi spunea?

— Inimioară?

— Da da, Inimioară. Iar Zaharia avea treabă cu bucile fiicei ministrului și i-a lăsat pe consilieri să-i taie gușa lu' Inimioară. Se ținea tare preotu', ții minte cum urla tatăl nostru carele ești acolo…?

— Mda, hai apuc-o. E grea putoarea.

— Ei, atunci consilierii au făcut un nod și mai al dracului decât ăsta. M-am enervat și am tăiat funia, ții minte?

— Da, să-mi bag pula, a venit Bratu atunci.

— Ții minte cum a făcut?

— Da, te-ai căcat pe tine. Cum ți-a spus?

— A zis: „Ce-ai făcut maică, te-ai săturat de căldură? Te-ai băgat cu briciu' la funie, te crezi moașă? Ăla-i ombilicu' nostru bă, funia de bază!" Mi-a înghețat măduva, să mor dacă te mint. Noroc de Zaharia, i-a spus lu' Bratu că mă rezolvă el. Mi-a salvat pielea. Am scăpat cu doi pumni în gură, un futai în cur ca la război, un supt de coaie la ministru și o injecție în cap. Mare noroc am avut.

— Da, ai scăpat ca prin urechile acului.

Substratum Campus 14

Mama lui Iulian a fost găsită dimineața, nu departe de fabrica de zahăr, într-o cisternă ruginită, plină cu apă de ploaie. Au găsit-o niște copii, s-au speriat, au chemat lumea. Au recunoscut-o după cele două degete lipsă de la mâna stângă. Nu s-a făcut mare caz din asta, femeia era o biată nebună din zonă, avea și o poreclă, „Doamna Muci". Nu suferea oamenii, se ascundea prin boscheți, se plimba mai mult prin locurile abandonate a zonei industriale. Se hrănea la gunoiștea de la periferie, împreună cu câinii, singurii ei prieteni. Era bătrână și aproape oarbă. Iulian avea treizeci de ani, a încercat de mai multe ori s-o ajute, dar femeia, de cum îl vedea, începea să urle și să facă spume la gură, până când se învinețea și cădea ca secerată. Dar nu era agresivă, și nici nu deranja lumea. Iulian era foarte amărât, o ducea prost, locuia singur și nu se prea înțelegea cu vecinii. Mai cerșea, mai ajuta pe unii pe alții, mai scotea un ban, dar până la urmă avea și el niște crize, moștenite probabil, începea să strige la oameni, îi înjura urât de tot, scuipa în toate părțile și plângea zile-n șir. Apoi urmau perioadele de euforie, dar oamenii nu-l agreau, niște inși l-au bătut de câteva ori, a fost târât prin subsoluri, dezbrăcat, batjocorit…

Iulian a aflat vestea de la un puști care fugea pe stradă și urla în gura mare: „Doamna Muci, a dat papucii!" Sărmanul a înțeles totul, a strigat la copil să înceteze, copilul a început să urle și mai tare.

Iulian nu s-a dus s-o vadă pe maică-sa. A plecat de-acasă, a luat un autobuz până în comuna Barca. De acolo a mers pe jos până la Cheile Volcu. A ajuns pe la amiază.

Era o zonă împădurită, destul de izolată, cărările rare, iar la orizont, cât cuprindeai cu ochii se întindea un lanț muntos, învăluit în ceață. Iulian a stat câteva minute și a contemplat împrejurimile, înainte de a hotărî încotro s-o apuce. În sfârșit, a ales o cărare abia vizibilă care se pierdea în desiș. La început, cărarea ducea în vale, Iulian a ajuns într-un loc inundat în umbră, aerul era proaspăt și rece. În paralel cu cărarea, la câțiva pași curgea un râuleț îngust și parcă muribund. De-o parte și de alta a cărării se înălța pădurea greoaie, de nepătruns. Soarele arunca cioburi de lumină printre crengi… Nici urmă de oameni, doar undeva departe, cine știe unde, lătra un câine.

Iulian a ajuns la o răspântie, un loc mai bătătorit, unde se întrezăreau câteva cărări noi, în direcții diferite. Cărarea lui se pierdea undeva în față, coborând în desiș. O altă cărare o lua undeva în stânga, într-o fundătură, iar o a treia cărare urca în dreapta, șerpuind în deal, printre copacii tăcuți.

Iulian s-a uitat în urmă, a stat câteva minute pe gânduri și în cele din urmă a hotărât să meargă în dreapta. A început să urce încet, străbătând tufișuri dese și agățându-și cămașa în spinii salcâmilor tineri. A mers vreo zece minute, s-a oprit să-și mai ia răsuflarea, undeva sus, pe un platou minuscul. Nu era obișnuit cu escaladările, nici măcar cu cele simple. Cărarea era prea înclinată, șerpuia în sus și se pierdea ba în dreapta ba în stânga. S-a uitat înapoi, peste umăr. Nu se mai înțelegea de unde a venit. A continuat să urce, iar peste câteva minute a mai făcut un popas. A simțit un val de căldură, o ușoară amețeală, iar în burtă, mai jos de stomac, o amorțeală stranie. Nu era plăcut, dar în același timp, părea excitant, ca o adiere sau ca o pană care îi gâdila măruntaiele. A continuat să urce, simțind din când în când palpitații în inimă și înțepături ușoare.

Puțin mai târziu, undeva în față, Iulian a deslușit capătul cărării. Acolo se ghicea vârful dealului, sau poate un platou. Iulian s-a lăsat într-un genunchi, s-a sprijinit cu degetele în pământul jilav. A simțit un alt val, mai intens, o căldură tremurătoare în tâmple și amorțeala excitantă, jos, în burtă. Testiculele i s-au strâns încet, era plăcut. S-a ridicat, se simțea mai odihnit, dar amețeala îi îngreuna mersul. De câteva ori s-a dezechilibrat,

agățându-se de rădăcinile care îl înconjurau, dar a urcat până la capăt și a ieșit din desiș.

Era un platou drept ca în palmă. Să fi avut vreo sută de metri pătrați, un loc minunat, acoperit cu iarbă înaltă, un spațiu virgin, cel puțin așa părea, fără copaci, doar undeva în mijloc se zărea un trunchi de copac retezat. Iulian s-a uitat în jur, în spate cărarea abruptă, înfața platoul… Inima îi palpita mai tare, avea niște senzații ciudate, un fel de lacune, pierderi de sine, fracțiuni de secundă în care își pierdea răsuflarea, dar nu apuca să cadă. Un val intens, al treilea… S-a lăsat încet în genunchi, s-a culcat pe-o parte, și-a băgat mâna în pantaloni, fermoarul s-a rupt, îl frigea în burtă, avea gura larg deschisă, și-a amintit de mama, avea în cap un fel de bolboroseală, niște sunete estompate care veneau de undeva de departe, amestec de voci neînțelese, lătrat de câine, tot felul de scrijelituri și ecouri, apoi niște voci suprapuse care urlau undeva departe încercând parcă să-l prevină, să-i comunice ceva, un șir de expresii nearticulate care se cristalizau încetul cu încetul…

„…Dmaaaanna, maaannnaaaaaaaaa, ciuumuuuuu, ciuuuuuuuuuuu, danma, manaaa, adaaapa, puuudnaa, madnoada, cium, ciuuuudna, mdoana, ciu dapa dapuuudoa, mnaaa muuu ciaada papuuuu, ciuuudoa, mnamuuci, adatpapuuuu, ciiidoamnamuuu, adatpapuuuciiiiii, doooamna muuucia daaat papuci, doaaamnaa muuuci a daaaat papucii, doamna muci a dat papucii, doamna muci a dat papucii…”

Urletul copilului parcă îi secționa mintea în mii de felii și fragmente care se răsuceau și se schimbau cu locurile între ele. Iulian a început să se lovească cu capul de pământ. Urletul s-a destrămat în capul lui, s-a transformat într-un bocet înfundat, un fel de scâncet tânguios. Iulian a început să plângă. Era el, plângea cu fața în iarbă, cu buzele murdare de pământ. A făcut un efort, s-a ridicat încet, și-a șters fața cu palma, vedea ca prin ceață, culorile pastelate, spre galben… Inima îl durea, a făcut câțiva pași, se clătina, a mers încet până la trunchiul uscat, s-a oprit, a netezit secțiunea cu degetele, a simțit cum i se usucă în gură, fața a început să-i amorțească încet, o presimțire întunecată a început să-i pătrundă în minte, a început să-și scoată hainele, s-a

dezbrăcat în pielea goală, nu-și mai simțea limba, în câmpul de vedere au început să-i apăra niște lacune distorsionate, niște locuri unde percepea altceva, altundeva, nedefinit… S-a întins, a început să se masturbeze, îi ardea tot corpul, a simțit valul fierbinte și tremurător, tot mai adânc, spre inimă, sfredelitor și atât de plăcut, nu-și mai dădea seama ce face, se masturba fără să-și mai simtă corpul, doar miezul, era el… A tresărit convulsiv și a început să ejaculeze sânge. Nu mai vedea nimic, un ecou straniu, o învălmășeală de sunete, șoapte neînțelese au început să se apropie de el, ca o mulțime de fragmente organice, pe care le percepea tot mai adânc și mai adânc. Ejacula sânge, convulsiv… A început să-și taie limba cu dinții, horcăind și urlând în agonie, ca un animal muribund, fără să-și mai audă vocea, fără să mai știe cine e…

Sângele izvora din el, se aduna într-o baltă vâscoasă, lângă copacul tăiat. A simțit un miros plăpând, un amestec de aluat, frunze și mucegai. A deschis gura, fără să știe. A început să vorbească cu cineva… Erau mulți, se uitau la el, nemișcați, aveau buzele galbene, strălucitoare, unul dintre ei s-a urnit, totul în jurul lui s-a distorsionat, ceilalți au început să se întunece, pătrunzând fiecare într-un fel de cuibar de ceață neagră. Un copil s-a apropiat de el, i-a făcut semn să tacă, a început să-i studieze trupul cu atenție. A găsit cele șase linii, semnul celorlalți. A executat prima exfoliere, a dat la o parte membrana coagulată, a pătruns în cavitatea galbenă și a eliberat viermele. A plecat încet. Ceilalți copii au reapărut din cuiburile întunecate, s-au apropiat de Iulian și au început să-l devoreze încetul cu încetul. Unul dintre copii l-a sărutat pe gură și oasele lui Iulian au început să se dizolve. Altul l-a sărutat pe frunte. Copiii au început să vorbească:

— Unde vine parcă e unul mai aproape.

— Este în cineva, poate nu vei spune tu, dar la ultima e loc.

— Și dacă nu vine mai aproape?

— Vine. Eu am fost chiar acum.

— Altele au fost mult mai aproape, țin minte.

— Mai ales ultimele, sunt acolo, așa cred.

— Și dacă uită ce are de văzut?

— Dacă nu mai vine, mai mult nu mai are nici unul.

— Eu știu ce vine peste asta, nu-i lua.

Copiii s-au ridicat, au strâns conurile de înlocuire, au sigilat plastinele argintii și au deconectat arterele de la tulpina simetrică, pătrunzând fiecare în cuibul lui. Peste două ore s-a lăsat noapte, s-a auzit un zgomot ritmic, un fel de ciocănit, apoi liniște. Din nou, zgomot de pași, niște voci în surdină, ușa grea s-a deschis încet, lumina violetă a pătruns prin crăpătură și Andrei s-a trezit. Un bărbat necunoscut stătea lângă el. Andrei a simțit o furnicătură la buza de sus, a încercat să facă o mișcare, dar n-a reușit, era imobilizat într-un pat, a simțit un miros slab de spermă, era transpirat, nu-și aducea aminte nimic, absolut nimic. Bărbatul i-a zâmbit, i-a atins fruntea cu degetele și s-a așezat pe marginea patului, lângă el.

— M-am gândit să nu aprind aici lumina, să nu te deranjez. Cum te simți?

Substratum Campus 15

Zaharia a ațipit în vagoneta de transport, care aluneca încet prin tunelul de acces. Visa. Era undeva în câmp, la marginea unei păduri. Viola o fetiță de șapte ani pe capota unui tractor cu șenile. Afară era vară, o mulțime de fluturi zburau în jurul tractorului galben, iar Zaharia futea nervos din cauza erecției proaste. Fetița părea indiferentă, se uita undeva în sus, către fluturii colorați, iar Zaharia o plesnea din când în când peste față și-i spunea printre dinți:

— Ce faci vacă, unde te uiți? Lasă fluturii ăia de căcat, uită-te la mine, curvă proastă!

Fetița se uita în continuare după fluturi, parcă nici nu-l auzea. Zaharia nu mai înțelegea ce se-ntâmplă. De undeva de departe s-a auzit un strigăt de femeie disperată. Ilincaaaa, Iliiiincaaaaaaaaaaaa! Zaharia futea mai departe, dar nu mai simțea excitație ci furie. A plesnit-o pe fetiță din răsputeri, a sărit de pe tractor și a urlat la ea:

— Morții mă-tii de curvă, te uiți la dracu… Unde te uiți?

În sfârșit, fetița și-a întors ochii înlăcrimați către el, i-a zâmbit și i-a spus cu o voce plăpândă:

— Mă uit după sufletele celor pe care i-ai nenorocit.

Zaharia a început să turbeze de mânie, a scos din teaca pe care o purta la brâu un cuțit cu lama îngustă și lungă. A sărit înapoi pe capota tractorului, a ridicat mâna și scoțând un urlet neomenesc a implântat cuțitul în pieptul fetiței. L-a scos și l-a implântat din nou. Și iarăși, lovitură după lovitură, până când s-a oprit istovit. Fetița se uita la el în continuare, cu un zâmbet trist pe buze. S-a ridicat încet, a întins mâna și a început să-l mângâie pe obraz.

— Gata dragul meu, liniștește-te. Nu așa omori un om, e prea scurtă lama. Ai nevoie de un ac de aur, lung și subțire, ca să poți străpunge cu el păsările, albinele și fluturii. Dacă vei reuși să înțepi inimile tuturor păsărilor, acul se va întinde. Dacă vei reuși să înțepi inimile tuturor albinelor, acul se va întinde mai mult, iar dacă vei străpunge inimile tuturor fluturilor, acul se va întinde până la talpa lui Dumnezeu! Dacă vei scoate măcar o picătură de sânge din talpa lui Dumnezeu, acul se va întinde și mai sus, până la inima lui Dumnezeu. Iar atunci când vei străpunge inima lui Dumnezeu, mă vei omorî pe mine.

Zaharia s-a uitat la cuțitul din mână, apoi la fluturii din jur, s-a întins în sus și a început să sară ca un descreierat, încercând să nimerească măcar unul. Apoi, a simțit o lovitură la ceafă și s-a trezit buimăcit. Vagoneta a început să vibreze, a încetinit și s-a oprit lângă o ușă pe care era scris „ACZS.AB.8” Bratu l-a îmbrâncit pe Zaharia și a coborât din vagonetă.

— Gata, lasă fluturii! Mai ai de scărpinat curu’ la porci, până vei ajunge la talpa aia… Hai, mișcă trupu’, dobitocule!

Zaharia, mut de uimire, a coborât din vagonetă. Bratu a ciocănit în ușă. Cineva a deschis, era

semiîntuneric, miros greu de râncezeală, și motorină. Au intrat într-o cameră cu pereții strălucitori. Pe tavan se vedea un fel de capac metalic, dreptunghiular. De acolo se auzea un zgomot înfundat, aparent ventilația. Bratu s-a oprit, s-a uitat în sus și a întins mâna… S-a auzit un scurtcircuit, apoi ceva a sclipit în semiîntuneric. Zaharia a deslușit într-un colț figura femeii care a deschis ușa. Era scundă și îndesată. Bratu a remarcat curiozitatea lui Zaharia.

— Nu te uita ca boul, fă un pas spre fericire, poate fuți și tu ceva în seara asta. Fă cunoștință cu Dihania.

— Dihania?

— Da da. Nu face pe timidul, curvaru' moșului. Nici nu știi ce pierzi, e sora lăptăresei. Draga mea, ai grijă de purcelușu' nostru timid. A avut o săptămână grea, sărmănelu' puliman. Hai maică, nu mai flirtați că mi se scoală.

Zaharia s-a apropiat puțin de femeie, dar s-a oprit, simțind o senzație stranie în stomac. Femeia n-avea față. Era mutilată în întregime, avea orbitele acoperite cu niște membrane semitransparente după care tresăreau niște pete întunecate, ca niște inimi albastre minuscule. N-avea gură, și nici nas. Respira zgomotos, printr-o tăietură adâncă, la gât. De fapt, doar silueta ființei te ducea cu gândul la o femeie. Zaharia, a întors privirea în altă parte, dar în momentul următor, femeia a scos un fel de fluierat subțire și Zaharia a simțit o căldură tremurătoare care a început să-i crească în burtă. Înainte de a înțelege ce se întâmplă, Zaharia a tresărit, a căscat gura surprins și a simțit cum i se taie răsuflarea. Schimonosit la față, a închis ochii, s-a dezechilibrat sprijinindu-se de perete, iar în momentul următor a suspinat copleșit de un orgasm puternic. A simțit sămânța caldă, prelingându-se în pantaloni. Peste câteva secunde s-a liniștit, dar avea o față mai mult decât surprinsă. A încercat să zică ceva, dar valul electric l-a cuprins din nou și el s-a lăsat în genunchi. A mai ejaculat odată, suspinând istovit. Bratu a început să râdă:

— Ho ho… Vai de capu' tău! Lasă-l draga mea, dă-i pace labagiului. Ce zici pulimane? Asta da femeie, ți-a supt-o cu mintea, ai priceput? Dacă vrea fătuca, te

stoarce de sânge în zece secunde, îți scoate măduva pe nas cât ai zice pește. Sau poate vrei să-ți oprească inima?

— Ammm, nuuu… Bratu, te implor, nu mai rezist!

— Mie-mi spui? Vorbește cu fata, ea te place, nu eu.

— Dihania, te rog! Nu mă chinui!

Fluieratul Dihaniei s-a transformat într-un fel de clipocit sonor, apoi a încetat. Bratu s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe frunte. Apoi s-a apropiat de Zaharia, care stătea în genunchi și se ținea de inimă.

— Dihania mi-a dat de înțeles că nu trebuia să te uiți în altă parte când ai văzut-o. Ai procedat ca un poponar nesimțit, ai jignit copila. Mi-a dat de înțeles că te iartă, dacă îi faci un serviciu. Altfel, scoate din tine toată sperma, tot sângele, toată vlaga. Te usucă chiar aici, nu mai apuci dimineața pulimane. Ai priceput?

— Ce serviciu, cce ssserviciu?

— Trebuie să-ți bagi o mână în gură, iar alta în cur, să le împreunezi într-un salut bărbătesc, în mijlocul stomacului și să spui de nouă ori: „O mână caldă din partea organelor interne!”

— Bratu, iertare!

— De câte ori ai străpuns-o pe fetița din vis? De nouă?

— Bratuuu…!

— Gura blea! Nu mai înțeleg vibrațiile Dihaniei. Așa, așa… Cum? Nu, nu… Doar prima variantă. Lasă-l în sloboz draga mea, trebuie să ajungem la Damian. Ce? Cum să nu, floarea mea. Da maică, da. Hai, pornește transformatorul. Iar tu, pulimane, nu te mai neliniști. Ai alifie?

— Nu.

— Nenumărate sunt căile spre sufletul torționarului. Fă o labă și pregătește-ți mâinile pentru împreunarea lăuntrică.

În timp ce Zaharia s-a apucat să îndeplinească cerințele Dihaniei, Bratu și-a studiat cu atenție palma și a întins mâna dreaptă cu degetele răsfirate. O scânteie minusculă s-a desprins de undeva de sus, atingând vârful degetelor lui. Capacul s-a dat la o parte și din tavan a coborât un tub subțire de metal, care avea la vârf o bilă

strălucitoare, cât un măr, cu cinci orificii în partea de jos. Bratu a băgat degetele în orificii. Sistemul sofisticat din interiorul bilei i-a smuls încet unghia de la degetul arătător, ultima unghie de la mână… Bratu a scrâșnit din dinți, a închis ochii și a spus:

„Unghiuța mamei mele!”

Apoi a retras mâna însângerată, iar dispozitivul a dispărut în tavan. S-a auzit zgomotul unui difuzor deteriorat:

„Zzzss…ccc…oooppilașii au tânjit, drrragul meu Ccchlibran… Ccce păcat zzsss, ultimile unghii îmi amintesc de pensionare, iar tu szzz…”

Bratu n-a mai așteptat deznodământul și a urlat cât a putut:

„Lasă-mă în pula mea cu porcăriile astea! Sistem de căcat! Deschide odată poarta, mortăciune ce ești!”

Zgomotul a încetat și peste câteva minute, unul dintre pereții camerei a început să alunece într-o parte. S-a deschis un coridor învăluit într-o lumină slabă. O altă vagonetă îi aștepta… În spatele lui Bratu, pe podeaua de beton, într-o poziție mai mult decât imposibilă, horcăia Zaharia, încercând „împreunarea lăuntrică” a mâinilor. Cu o mână în gură până la cot, cu ochii bulbucați de suferință, cu voma gălbuie prelingându-se pe podea, cu cealaltă mână în cur, el semăna cu simbolul infinit al conflictului interior. Mai degrabă din nas decât din gură, se auzea ceva de genul:

„……o…..m…na…..c……caa……oooo..d….a…
c…chhh……rraaa……h..c……oo…d……
aaaaa……secu…..rrrr…s……hh……aaa……
h……cc….daa…….chhaaaa……d……a……
m……o..aaaaa……ooo..c……d……”

Bratu l-a îmbrâncit cu piciorul:

„Asta ce vrea să însemne, dobitocule? Așa dai tu noroc din partea organelor, porcu’ dracului. De nouă ori, de nouă. Hai mai repede că Damian ne așteaptă. Hai, gata, scoate… Hai în pizda mă’tii că faci inundație!”

Substratum Campus 16

— M-am gândit să nu aprind aici lumina, să nu te deranjez. Cum te simți?

— Ce?

— Te simți bine?

— Cine sunteți?

— Te rog mult, stai liniștit și ascultă-mă cu atenție.

— Nu înțeleg. Unde sunt?

— Andrei, te rog să mă asculți. Te afli în clinica domnului Larion Miran. Ții minte ceva despre Larion Miran?

— Nu știu… Nu țin minte nimic.

— Ascultă-mă. Trebuie să ai răbdare, te afli într-o situație foarte complicată.

— Mulțumesc, m-ați liniștit. Ce mi se-ntâmplă, am luat-o razna?

— Calmează-te. Asta nu-i o clinică de psihiatrie. Este un centru de cercetare, dacă vrei…

— Dacă vreau? Cum adică dacă vreau?

— Dacă vrei să te liniștești…

— Dar nu suntem de la egal la egal, sunt legat. Cum să mă liniștesc?

— Bine, îți promit că te voi dezlega. Dacă mă vei asculta liniștit. Dacă nu, mă rog, trebuie să accepți. Ți-am promis că te voi dezlega.

— Bine, sunt numai ochi și urechi… Oricum, n-am de ales.

— Foarte bine. Eu sunt Anton Paul. Sunt medic și fac parte dintr-o societate ascunsă. Aceasta este clinica noastră, un centru de cercetare care are mai multe sfere de activitate. Protecția infrastructurilor energetice de bază, repararea erorilor de manipulare în masă, recuperarea sistemelor existențiale deteriorate, desfacerea ierarhiilor distructive și în primul rând studiul transcendental atemporal, până la intervențiile cauzale.

— Nu pot spune că am înțeles…

— Fiindcă nu ești atent. Să știi că nu avem foarte mult timp la dispoziție.

— Sunt convins că nu avem, nimeni n-are.

— Foarte bine… Cât ar părea de imposibil pentru tine, noi suntem deasupra structurilor guvernamentale, deasupra armatei, a sferelor oculte și a bisericii.

— Deasupra bisericii, asta-i bună de tot, sunteți tari, ce să zic… Aici îmi miroase urât, ce insinuați cu asta, deasupra bisericii?

— Nu te agăța de partea convențională, biserica e biserică, teatrul e teatru, circul e circ, politica e politică, dacă-ți convine…

— Nu știu, deocamdată nu pot spune că m-am relaxat.

— Ascultă-mă fără să mă întrerupi și poate vei înțelege mai bine. Dacă nu vrei să mă asculți, treaba ta, dar nu cred că vrei să rămâi legat în continuare, până la sfârșit…

— Foarte liniștitor șantajul ăsta, n-am ce zice. Oricum, eu vă ascult.

— Minunat. După cum ți-am spus, noi avem o poziție mai mult decât importantă și evident, responsabilitățile cele mai serioase. În afară de noi, în lume mai există două centre cu care suntem în strânsă colaborare. Cu alte cuvinte, lumea se ține pe trei balene. Dar și la acest nivel ne confruntăm cu o mulțime de probleme. Ne aflăm într-un război, de mai bine de două mii de ani, cu un centru distructiv, o sectă invizibilă care se numește Tuba Mirum. Această sectă operează uneori mai rapid decât noi și are o mulțime de configurații. Într-un limbaj mai banal, este vorba despre o activitate diabolică, dar asta mai mult sau mai puțin speculativ. În primul rând, este vorba despre putere. Lupta pentru putere la cel mai înalt nivel, acolo unde guvernul, biserica, armata, savanții, medicii, muncitorii, șomerii și cerșetorii sunt niște marionete în sensul adevărat al cuvântului. Tuba Mirum urmărește puterea supremă, manipulând în mare parte politicieni, savanți, medici, oameni ai bisericii, cadre didactice, ziariști… Celebritățile, bogătașii sau persoanele certate cu legea, nu fac excepție. Bineînțeles, anumite zone opun o mare rezistență, biserica spre exemplu, anumite societăți mai mici, anumite personalități, oameni religioși, inițiați, savanți, filosofi, asceți și unii, aparent alienați, închiși prin ospicii. Această echipă de rezistență, prietenii noștri, sunt foarte puțini, comparativ cu masele manipulate. Din păcate, și la nivelul nostru ne împiedicăm de cea mai mare contradicție, „Lupta pentru bine”. Probabil, avem ceva în comun cu imaginea unui

alienat care strigă undeva într-o piață: „Ce faceți oameni buni, de ce vă rostogoliți de bună voie în gura Diavolului!?” Doar că noi percepem lucrurile nu doar la nivelul intuitiv, ci suntem capabili să rezolvăm o mulțime de probleme la nivel psihologic, energetic, biologic, fiziologic și nu numai. Ne ocupăm în principiu de formarea unui coridor spiritual, încercând să-l protejăm și să-l îndreptăm în direcția necesară.

— Direcția necesară? Asta e bună de titlu de carte, direcția necesară.

— Lasă ironia pentru altă dată. Noi folosim mai multe limbaje, comunicăm prin coduri strecurate în anumite cărți, ziare sau reviste. Avem întrunirile noastre, uneori, fără să ne întâlnim personal. Avem mai multe identități, avem cu toții posibilități nelimitate de manipulare, am putea să ne îmbogățim de o mie de ori într-o viață, dar nu urmărim asta. Mai există un aspect, noi activăm sub mai multe identități. Spre exemplu, sunt medic, iar în același timp sunt și preot… Am și câteva activități de acoperire, niște cursuri de filosofie spre exemplu, la facultatea cutare, sau, de ce nu, sunt mecanic șef, undeva… La fel și clinica, are mai multe configurații. Pentru noi, este casa noastră, pentru ceilalți, poate fi o bibliotecă, o școală, undeva într-o comună, sau în cadrul unui depozit imposibil de localizat. Înțelegi?

— Da, în mare. Dar ce înseamnă mai multe identități în același timp? Sunteți aici, cu mine, dar mai sunteți și altundeva?

— Mă bucur că ai înțeles mesajul. Cam așa este, dar asta ținând cont de câteva straturi cauzale la care avem acces. Am nevoie de o ipostază de protecție, de acoperire. Dacă mai exist undeva, în momentul acesta, nu am neapărat același aspect și poate nici nu sunt conștient de asta tot timpul. Dar, am nevoie de anumite perioade de reevaluare, când sunt nevoit să renunț la ipostaza aceasta. Noi suntem nevoiți să oscilăm între mai multe identități, la mai multe nivele, asigurându-ne astfel câteva cuiburi de rezervă a identității de bază. Poate că sunt și profesor de chimie, microbiolog sau bucătar. Sunt o mulțime de posibilități, dar nu prea afișate, fără apariții în public, fără mișcări financiare și

scandaluri. Trebuie să ne păstrăm echilibrul, undeva la mijloc, feriți de fluctuațiile haotice…

— Pare ieșit din comun… Iar secta aceea, Tuba Mirum, mi-ați spus că ei operează uneori mai repede și au o mulțime de configurații. De unde să știu în acest caz, dacă nu mă aflu chiar acum în mâinile lor? De unde să știu cine sunteți voi cu adevărat?

— Este vorba despre încrederea ta. Depinde de tine. Aș putea spune că totul e aici, în inimă. Tu ce simți?

— Ăsta poate fi un vicleșug sofisticat, de unde să știu eu?

— Nu trebuie să știi, trebuie să simți. Avem nevoie unii de alții, încrederea e momentul gravitațional, ne poate uni, la urma urmei este lupta interioară a fiecăruia dintre noi, pulsiunea existențială… Ei bine, acum aș vrea să-ți povestesc despre Larion Miran, pe care îl cunoști chiar dacă nu-ți amintești de asta. El este pilonul aici, în clinică, și nu numai… El poate hotărî cât de repede să bată inima președintelui sau când să se împiedice un copil ca să nu fie lovit de o mașină… Dar Larion Miran nu le hotărăște pe toate. Grupul nostru e împărțit, fiecare cu domeniul său, plasat ierarhic, dar fără privilegiați. Între noi nu există lupta pentru poziție, ambiția e un cuvânt străin aici, fiecare are locul lui stabilit, foarte important. Iar Larion Miran, dincolo de faptul că ne este prieten, este prezent în toate manifestările noastre, el sincronizează și finalizează activitățile grupului, are o mulțime de identități paralele, capacități de reconfigurare temporală și cauzală, este mai mult decât inițiat. Doar cei de la Tuba Mirum se pot lăuda cu puteri asemănătoare, dacă nu mai vaste… Tuba Mirum este o hidră aproape invincibilă și are o strategie înfiorătoare. Ne este foarte greu uneori, ne costă multe nopți nedormite, există multe nivele, orice pas corect, orice viață salvată, orice măcel sau accident preîntâmpinat este important pentru noi. Toate sunt legate într-un lanț cauzal, chiar și un câine omorât poate declanșa undeva un viol, spre exemplu… Asta este hidra, are milioane de capete, se regenerează continuu… Lupta este crâncenă, iar efectele aproape imprevizibile. Au fost perioade în care societățile noastre au fost pe pragul de a pierde fronturi importante… Evul mediu,

războaiele, lagărele de concentrare, deportările în masă, epidemiile. Au fost perioadele de glorie a celor de la Tuba Mirum. Dar nici acum ei nu stau prost la capitolul întunecat. Tot ce știi tu, structurile totalitare, sistemele de înrobire, cotropire, exterminare, fascismul, comunismul, capitalismul, una mai perversă decât cealaltă, toate au o singură față: Tuba Mirum. E greu să trăiești, conștient fiind de toate crimele, nedreptățile, josniciile care se întâmplă chiar și acum, cât vorbim noi. Chiar acum, în momentul în care rostesc cuvântul „crimă", are loc o crimă. Fiecare cuvânt pe care îl rostim, se materializează undeva, capătă consistență. Este foarte greu să previi nenorocirile. Și mai greu este să le ai pe conștiință. Când știi că n-ai depus efortul suficient pentru a preveni un dezastru, e greu să nu te învinovățești. Știind că ceva a depins de tine, greșind undeva din cauza neatenției, lipsei de inspirație, fiindcă e vorba de inspirație aici, de răbdare, dăruire, har… Totuși, este inutil să te învinovățești, atâta timp cât faci tot ce îți stă în putere, chiar și cu prețul vieții. Este important să te dăruiești oamenilor, să-i iubești și să-i ajuți cu adevărat, nu doar să-i compătimești, să faci o mutră tristă când auzi de nenorocirea cuiva ca să-ți alimentezi ego-ul cu o măruntă și perversă satisfacție. Atunci când ai un puternic sentiment de compasiune, plus o mie de responsabilități, ești ca o furnică, nu-ți pui întrebări de genul: „Da eu de ce trag mai mult decât celălalt?" Așadar, despre Larion Miran ți-am spus ce era mai important, el are cea mai complexă activitate în sferă lucrează la douăzeci, treizeci de cazuri în paralel. Apoi urmează tehnicienii noștri. În mare parte, ei sunt oameni pe care Tuba Mirum a încercat de nenumărate ori să-i racoleze, iar în ultima instanță, să-i distrugă prin accidente, crime, boală… Nu i-a ales întâmplător, mulți dintre ei, înainte de a fi detectați și eliberați de către Larion Miran, aveau deja un demers spiritual impresionant, dar și o situație de conflict interior, la marginea disperării sau nebuniei. Alți tehnicieni au fost aleși după alte principii. Matematicieni, fizicieni, biologi sau filosofi și nu în ultimul rând oameni religioși, care au acceptat mai greu colaborarea cu noi. Mulți au ajuns aici, având capacități extrasenzoriale nebănuite, mai

mult sau mai puțin dezvoltate. Unii, chiar și cu prețul unor complicații mentale…

— Adică?

— Avem prieteni, colaboratori și personalități importante, spitalizate la psihiatrie spre exemplu, dar și cadre medicale în sfera menționată, psihiatrie, neurologie, apoi specialiști în determinism, cauzalitate și reactivitate umană.

— Aici mă cam depășește…

— Nu voi intra în detaliu, dar mai sunt câteva lucruri despre care trebuie să știi. Larion Miran a trecut prin clipe mai mult decât negre, i-au fost omorâte rudele, soția, copiii… A fost deportat, torturat și batjocorit, apoi a fost internat într-un ospiciu. Undeva departe. Totuși el, un om profund religios, a reușit să reziste, atingând un nivel de împăcare și echilibru, imposibil de explicat, iar în paralel, reușind o detașare profundă, o stare de contemplație revelativă a ființării. Dincolo de asta, a cunoscut experiența morții. Fără experiența morții, cât de mult n-am aprofunda lucrurile, în cel mai bun caz vom rămâne buni teoreticieni.

— Trebuie neapărat să mor, ca să înțeleg ceva?

— Odată mort, fii convins că ești cu un pas în față. Dar să nu pierd ideea. Trecând prin purgatoriul experiențelor infernale, Larion Miran a supraviețuit, și-a păstrat integritatea spirituală, iar în paralel și-a descoperit niște capacități inexplicabile la acel moment. A ieșit dintr-un ospiciu cu regim sigilat, fără să-l atingă nimeni. Dintr-o pușcărie ar fi mai ușor de scăpat, decât dintr-o instituție sigilată, crede-mă. Dumnezeu i-a dat putere, așa spune el. Noi, colaboratorii, suntem mai puțin avansați, ca să zic… Sunt și atei printre noi, unii sunt mai înfricoșați, alții mai rătăciți sau dezechilibrați. Dar Larion Miran nu a ales pe nimeni la întâmplare, el operează intuitiv, dincolo de logică, dincolo de raționamente strategice convenționale. Are principiile lui, prea complicate pentru a fi expuse acum. Cât privește situația ta, fiindcă asta te frământă cel mai mult, îți pot da câteva explicații. Din punct de vedere medical ai o problemă cât se poate de îngrijorătoare, clasificată ca schizofrenie paranoidă, plus epilepsia atipică, supranumită de noi „Scurtcircuit închis” E cât se poate

de tristă situația, deoarece afecțiunile astea ți-au fost induse.

— Poftim?

— Calmează-te. La origine, dumneata ai fost un copil echilibrat, dar mai târziu, la vârsta de douăzeci și nouă de ani, cei de la Tuba Mirum te-au detectat ca pe un potențial Prunc. O să-ți explic mai târziu ce înseamnă asta. În același timp, te-a găsit și Larion Miran. Atunci, a început o adevărată bătălie. Când cei de la Tuba Mirum au simțit ca Larion Miran câștigă teren și e pe cale să te aducă la clinică, au hotărât să te distrugă. Ți-au indus afecțiunile despre care am vorbit, ca să-ți risipească integritatea și să te desființeze psihic.

— De ce nu m-au omorât, dacă tot sunt tari și au hotărât să mă distrugă?

— Ai uitat de noi. Nici nu vreau să-ți spun de unde te-am adunat și cum. N-ai vrea să știi. E vorba despre o hidră, această sectă care te vânează și acum, dar aici, deocamdată ești la adăpost. Cel puțin pentru o vreme, cine știe, nimic nu e sigur și nicăieri…

— Dar… Cum mi-a fost indusă demența asta? Cum e cu putință așa ceva?

— E prea complicat, sunt foarte multe combinații, începând cu o subtilă influență ondulatorie, vibrații neuropsihice direcționale, radiații subsonice, hipnoza latentă, telepatie aleatorie, manevrarea intuitivă a câmpurilor cauzale… Vârful posibilităților fiind extracțiile temporale și secționarea senzorială indusă. Toate astea implică și un studiu aprofundat al interferențelor care deschid progresiv și alte coridoare de influență. Dacă te interesează aspectele tehnice, vei afla mai multe, în timp, dar acum trebuie să te lămuresc. Ție ți-a fost aplicată un fel de exfoliere multiplă, în paralel cu inducția unor lacune extrem de pronunțate, pentru a te fragmenta, iar apoi izola până la nivel catatonic. Dar asta îți permite, fără să știi, să te afli în mai multe locuri concomitent. Asta face parte din strategiile celor de la Tuba Mirum. Ei nu urmăresc să te omoare, ci să te îndepărteze de tine, apoi de noi, iar în final să te racoleze pentru misiunea de bază.

— Misiunea de bază?

— Da, ți-am spus, tu ai fost detectat de ambele societăți ca fiind un potențial Prunc. În legătură cu asta,

ai puțină răbdare, nu vei pierde nimic, îți promit. Acum însă, trebuie să-ți dezvălui o parte și mai întunecată a lucrurilor. Este necesar să știi asta. Vezi dumneata, noi n-am reușit să prevenim un lucru cumplit. Tuba Mirum ți-a indus un dezechilibru înfiorător și te-a făcut să-ți măcelărești soția. Îmi pare foarte rău, dar…

— Ce?

— Da. Ei ți-au modificat conștiința, au forțat puternic limitele, ca să te ascundă de noi, să-ți bruieze identitatea. Te-au făcut să comiți omorul pentru a pune pe urmele tale organele în cauză, ca să te înfunde, iar acolo, fie teritoriul lor, să ajungă la tine fără probleme. Totuși, au existat câteva scăpări din partea lor, pe care Larion Miran le-a folosit ca să se apropie de tine. Apoi te-a pierdut din nou, iar echipa noastră te-a găsit cu ajutorul specialiștilor de la Cubul Intern, un alt centru important. În final te-am găsit într-o ipostază deplasată din punct de vedere temporal.

— Nu înțeleg.

— Tuba Mirum a făcut o mișcare strategică amplă. Fiziologic vorbind, ți-a schimbat complet identitatea. Ei au ales un bărbat sărman, îndoliat de moartea mamei lui. L-au atras în munți, într-o zonă foarte izolată, apoi l-au vizitat și i-au transferat identitatea ta. Nu l-au ales întâmplător, el fiind instabil psihic și prin urmare, influențabil. De altfel, mama lui a fost omorâtă din cauza unor informații, la care nu trebuia să ajungem noi. În afară de schimbul de identitate, ei te-au ascuns și din punct de vedere temporal. Cât n-ar părea de fantastic, se pot face mișcări din astea, regresii temporale sau incursiuni progresive… Există niște maeștri, un fel de mutanți autiști, care au acces la mai multe dimensiuni, și care au funcții extrem de complexe, legate de temporalitate, probabilitate și cauzalitate. Aparent, sunt oameni ca toți oamenii, dar genialitatea lor și capacitățile extrasenzoriale întrec orice imaginație. Ierarhia puterilor nu se limitează nici pe departe la vârfurile cunoscute de noi. Există puteri nebănuite, în locuri nebănuite și în momente nebănuite. Să nu uiți asta.

— Mi se pare incredibil. Totul îmi apare ca un război strategic, ocult, foarte complex, dar în același timp…

— Ocult este un termen convențional, pentru a satisface curiozitățile diletanților. În realitate, lucrurile își au rădăcina dincolo de convențiile recunoscute și acceptate de noi. Aș putea vorbi despre Cabală, spre exemplu, dar și asta este o convenție exterioară… În esență, Cabala este o știință interioară, menită să păstreze și să transmită în timp niște noțiuni primordiale nealterate. Ceea ce nu reușesc alte domenii. Dar și Cabala este o parte din mulțimea științelor inițiatice, a doctrinelor și artelor care alcătuiesc Marea Taină. Există interdependența lucrurilor, fără de care n-ar fi posibilă nici o sinteză și prin urmare n-ar fi posibil demersul cunoașterii. Și totuși, deasupra tuturor științelor inițiatice sau exacte, deasupra doctrinelor alchimiste, esoteriste sau hermetice, deasupra marilor filosofii, religii, deasupra înțelepciunii umane, se află Divinitatea, cea de necuprins cu mintea, ci doar cu inima. Dumnezeu e aici, acolo și dincolo, iar îndoiala înseamnă rătăcire, nebunie și moarte. Aici nu mai depinde de cuget. Autenticitatea Divinității se află dincolo de înțelepciune, dincolo de cunoaștere, experiență e dincolo de comunicare. Domeniul inimii este un câmp deschis, unde orizontul este accesibil vederii interioare, iar domeniul minții este un labirint, în care orizontul este ceva abstract, inaccesibil în majoritatea cazurilor. Noi lucrăm în acest labirint, suportând toate consecințele. Sunt o mulțime de capcane, o sumedenie de izvoare false, menite să ne sustragă atenția. Tuba Mirum comunică strâns cu societățile care se află sub aripa lor, folosind o paletă largă de mesaje subliminale, plus anumite posturi de radio, televiziune, telefonie… Limbajul lor este aproape indescifrabil pentru noi, un amalgam de coduri vizuale, combinații de sunete și vibrații, unele transmise chiar și cu ajutorul animalelor… În fine, o gamă interminabilă de fluctuații cu efect imediat sau întârziat, pe care nu le interceptăm în totalitate. În cele din urmă ajungem la momentul crucial, continuitatea lor sau continuitatea noastră. La fiecare nouă sute de ani, noi, precum și ei, avem nevoie de un transfer progresiv al substanței inițiale. Văd întrebarea din ochii tăi. Substanța inițială, principiul Anima Mundi, sau… Nu știu dacă pot să-ți explic în cuvinte. Este vorba despre Logos, despre elementul primordial, cel care le conține pe toate și le

continuă, le propagă. Acest element poate fi influențat într-un anumit fel, extrem de subtil, dar e nevoie de o percepție contemplativă atemporală. Aici nu cred că merită să ne adâncim. Tu ai fost detectat ca potențial Prunc, deci ai capacitățile necesare. Bineînțeles, prețul este imens, riscul și efectele secundare, crizele și dezechilibrul indus de Tuba Mirum…

— Nici nu știu ce să cred. Am un sentiment de incertitudine și frică.

— Te înțeleg, dar trebuie să fii tare, să ai încredere în noi. Și mai ales în Larion Miran. El te va ajuta să-ți recapeți echilibrul, să scapi de durere, frică, violență, halucinații și viziuni morbide. Acum, cel mai important lucru este siguranța ta. Atâta timp cât ești aici, este mai bine, fiindcă noi avem un câmp de protecție foarte complex. Dar oricum, Tuba Mirum zgârâie la ușa noastră. Trebuie să te păzim și să te pregătim pentru transferul esențial. Asta presupune și o intervenție neurologică foarte complicată.

— Doamne Dumnezeule, de unde să găsesc puterea de încredere, cum?

— Trebuie. Dincolo de toate, este vorba de speranță, un lucru pe cât de banal la rostire, pe atât de esențial în trăire… N-avem încotro, trebuie să ne împăcăm cu noi, ca să ajungem la împăcarea cu cei din jur. Trebuie să ne eliberăm de fricile distructive ca să căpătăm încredere.

— Încredere în ce, în intervențiile chirurgicale?

— Înțeleg ironia ta, într-adevăr, medicina nu inspiră încredere, dar soluționează multe probleme, mai ales când este vorba despre medicina multidimensională, o instituție de sinteză universală, care cuprinde o arie foarte largă de științe asimilate. Numai o sinteză profundă, o detașare și o credință nemărginită poate aduce la rezultatul multașteptat. Dar toate la rândul lor, înainte de a-ți lua zborul, îți faci avânt cu picioarele. Noi trebuie să facem ce trebuie… Tu la fel.

— De unde să știu eu ce trebuie?

— Un nou-născut nu știe ce trebuie, dar nu e lăsat de unul singur, spre pierzanie…

— Sunt cumva nou-născut?

— Sau poate nenăscut?

— Poftim?

— Hai să lăsăm la o parte jocul de cuvinte, este suficient pentru astăzi.

— Și acum, ce urmează?

— Mâine în cadrul Cubului Intern, îți vom aplica o Deschidere. Stai liniștit, nu este vorba despre o intervenție chirurgicală, deocamdată. Deschiderea se face în baza unei scanări a cortexului, o ședință de hipnoză, o analiză subtilă a câmpurilor deteriorate, decodificări, calcule, deducții… Este un proces premergător tratamentului propriu-zis, pentru a reface lacunele, pentru a reconstitui memoria și pentru a forma un câmp de protecție, în cazul în care Tuba Mirum va răzbate din nou la tine. Apoi, va urma intervenția lui Larion Miran, adică finalizarea.

— Și dacă intervenția va eșua?

— Noi nu pornim de la faptul că vom eșua. Avem mai multe alternative temporale, iar asta ne permite, în ultima instanță, s-o luăm de la capăt… Dar și aceste posibilități sunt limitate. Să văd ce mi-a scăpat. Acum tehnicienii lucrează la refacerea unor erori, restabilirea unor sisteme existențiale deconectate. Și prietena ta intră în acest program. Dacă vom reuși să preîntâmpinăm moartea ei, vom crea un câmp de protecție mai sigur, pentru cazul în care situația va scăpa de sub control și vom fi nevoiți s-o luăm de la bun început. Sper că ne-am înțeles.

— În mare parte, dar cu detenția asta, cum rămâne?

— Te voi dezlega imediat, ți-am promis. Vei fi supravegheat foarte strict. Vei face baie, vei mânca și atât pentru astăzi. Îmi pare foarte rău că trebuie să te ținem legat, sper să înțelegi, trupurile noastre, aceste mașini incontrolabile…

— Mă veți lega din nou?

— Andrei, trebuie să mă înțelegi. Nimeni nu-ți vrea răul. Te vei odihni, iar mâine ne vom întâlni la Cubul Intern. Ne-am înțeles?

— Da.

— Mă bucur. Te simți mai bine?

— Nu știu, mă doare capul și mirosul ăsta, cam…

— Imediat voi chema surioara. Orice întrebare, orice problemă, eu sunt în preajmă.

— Am o întrebare.

— Te rog să nu mă reții prea mult. Spune.

— Cum să procedez cu fiica asta, cu incertitudinea?

— Imaginează-ți că ai murit. Noi nu folosim sedative.

— Am murit?

— Cu toții am murit. Nu?

— Se poate spune, de undeva din viitor…

— Nu există viitor, doar senzația, acum-ul glisant, punctul de-a lungul căruia ne perindăm. Cuvinte de-ale tale, parcă… Nu că ai fi inventat roata. Suntem și morți și nou-născuți, și vii și pleci… Ne vedem mai târziu.

Substratum Campus 17

— Ce să-ți fac, prin futai se întărește mațu'. Pulă bleagă ce ești! Ascultă la mine, aventura ta cu Dihania, a fost o inițiere intestinală, examenul tău de admitere. Ai ajuns și tu, după zece ani, la Abator. E ceva. Unii n-au acces nici după treizeci de ani de colaborare. În fine, ai avansat, covrigarule. Să vezi acum… Dincolo ai cam frecat-o, glumițe, figuri… La Abator nu mai merge cu figuri. Acolo sufletul intră în putrefacție, se descompune și dezgolește puterea coaielor. Fără coaie devii colector de muie, tomberon, pungă ieftină. Acolo contează coaiele, comisaru' lu' tata. Ți-ai revenit?

— Mm, mă dddoare, măaa…

— Te cred. Curu' se dă cu timpul, mai greu dar se dă. La abator futaiu' va fi mai aspru, mai vârtos. Trebuie să știi să te relaxezi la momentul potrivit. Acolo e mai pronunțată ierarhia, gândacii jos, apoi șobolanii, porcii, câinii, apoi noi, apoi cei de sus, apoi viermele mic, apoi Damian, apoi viermele de bază, apoi… Îți voi explica pe parcurs. Cei de sus nici nu vorbesc, sunt transparenți. Până la nivelul acela, ce să zic de tine, eu mai am patru mii de ani, pe puțin. Iar tu, cine știe, dacă vei rămâne atât de tâmpit, te vei învârti în jurul cozii, până la reciclare. Ai prins?

— Aha…

— Bravo. Cam încet se mișcă vagoneta asta, ca să nu mai zic de miros… Dar ajungem în curând, ai răbdare. În afară de asta, la Abator există niște reguli de bază. În primul rând ți se modifică felul. Te dedublezi, triplezi, în dependență de activitate. Funcționezi în

paralel, sub câteva identități. Ești monitorizat de sus. O eroare și îți borăști mațele. Simplu și clar. Nimeni nu-ți dă cu bâta. Eu te mai fut, îți dau o muie… Acolo nu. Ai pășit strâmb, ai luat o muie invizibilă, o vibrație Gom și ți s-a desprins carnea de pe oase. Cei de sus operează cu vibrații Gom. Și nu numai… Se comunică la alt nivel, coduri, metafore subterane. În afară de asta există câteva trepte de inițiere. La nivelul meu, dacă vei ajunge, vei învăța să te găzduiești în trupuri străine, ca să poți da lovituri de grație în locuri imprevizibile și fără a fi interceptat. Spre exemplu, avem un porc, în partidul cutare… Are o vecină bună. Te infiltrezi în putoare, te dai la porc și îi scoți limbricu'. Apoi îți tai venele și te reîntorci în stârvu' tău. Ai prins?

— Da.

— Bun. Sau, avem o familie fericită, dar care nu e pe drumul cel bun. Te dai la creieru' mezinului, bei un kil de motorină, borăști pe o brichetă aprinsă și ai rezolvat familia. Calm, fără complicații, fără dureri de cap… Ai prins?

— Aha.

— Minunat. Iar acum să ne oprim la metafora subterană și codurile simple. Mai avem vreo douăzeci de minute. Trebuie să te concentrezi. Clar?

— Da.

— Există un templu al convulsiei, alimentat de șapte implozii concomitente, odată la șapte zile. Măduva e coridorul vertical sau fântâna de conexiune a imploziilor desincronizate. Coloana vertebrală, este structura externă de rezistență a fântânii. Fiecare vertebră este o etapă de inițiere. Există patru lifturi în interiorul măduvei. Liftul concav, liftul convex, liftul oval și liftul futaiului aritmic. Liftul oval duce la sectorul de bază, liftul convex duce la traseul cârpelor, liftul concav duce la grădinile sigilate, iar liftul futaiului aritmic nu duce nicăieri. Ai prins?

— Da.

— Bine. Mai departe. Știi cât costă un metru cub de bine?

— Cât?

— O tonă de sânge. Dar un metru cub de adevăr?

— Cât?

— Două tone de sânge. Dar un metru cub de iubire?

— Cât?

— Nu costă nimic. Acum, imaginează-ți că în lume nu există decât o singură unitate monetară. Să zicem că se numește „Odral”, de la ochiul dracului. Dacă te-ar întreba cineva cât costă ochiul dracului, n-ai putea da un răspuns obiectiv. Dacă însă te-ar întreba cât costă o pâine, ai putea răspunde, un „Odral” sau doi… Cu alte cuvinte, ai putea spune că ochiul dracului costă o pâine.

— Mda…

— Iar acum, imaginează-ți că ar exista altă unitate monetară care s-ar numi „Iuber”, de la iubire. E altceva, crede-mă. Toate ar costa un Iuber, absolut totul, o sticlă de votcă - un Iuber, un kilogram de roșii - un Iuber, o mașină de spălat - un Iuber, un apartament, un Iuber… Știi de ce?

— De ce?

— Pentru că un „Iuber” n-ar avea preț și s-ar numi Unitatea Fluidă. Noi vom instala această unitate în curând. Și încă ceva. Având un singur Iuber, ai putea cumpăra cu el la nesfârșit, fiindcă această Unitate Fluidă, banul viitorului, se va injecta direct în bulbul rahidian. Laboratorul nostru a obținut deja o mostră. Am experimentat Iuber-ul pe o scroafă vărgată de la Pavlodar. Am trimis-o apoi la supermarket și s-a întors cu punga plină, fără probleme. A cumpărat pâine, juma’ de kil de parizer, o varză, doua beri, un pachet de unt și alte chestii, cafea, ciocolată, stafide, făină, lapte, migdale, muștar… Apoi am trimis în oraș un cimpanzeu injectat cu Iuber. S-a întors într-o piesă decapotabilă, un Carlsson Roadmaster argintiu și două putori cu implant de față, care-i sugeau paru’ de-i sărea basca de catifea albă. Ei vezi, asta le-a scăpat comuniștilor, Unitatea Fluidă. Și încă ceva? Fiindcă mai avem câteva minute… Tu ce hotărăști?

— Eu?

— Tu, mânca-ți-aș creieru’.

— Nu știu?

— Ei vezi, tocmai mi-ai răspuns la întrebare. Tu hotărăști că nu știi.

— Amm…

— Să hotărăști că nu știi, e deja un pas înainte. Asta înseamnă cadre grele, cadre serioase… Futu-ți partizanu' lu' mamaia. Prostia are o latură, două puncte cardinale și trei coridoare de salvare, gura, curul și gaura de la glontele final. Știai?

— Nu.

— Bravo, ești de-al nostru. Acum că mi-ai spus ce hotărăști tu, să-ți spun ce hotărăsc eu, la nivelul meu. Vrei să știi, bulibașe?

— Vreau.

— Eu hotărăsc cine, când, unde și cum va fi luat pe la spate. Cei luați pot alege una din două, să strângă din buci sau să se relaxeze, spre binele lor. Problema e că sunt mulți, iar alifie e puțină. Din aceste considerente, futaiul se produce mai mult pe uscat.

— Oricum, a fost dintotdeauna pe uscat…

— Lasă. A fost mai pe uscat, până când au apărut mucii de veveriță, iar acum e și mai bine, s-au înmulțit fabricile de alifie. Avem o mie de bucăți „Hrană la repezeală", o mie de bucăți „Filme bune", o mie de bucăți, „Târfe la greu", o mie de bucăți „Viitor minunat", o mie de bucăți „Libertate la pachet, filtru cvadruplu, cancer ultrafin", o mie de bucăți „Pornache la prunci", și încă zece mii de pachete roșii cu număr de cod ZG3434. Cu cât mai multe sunt fabricile de alifie, cu atât mai bine pentru tine, frățioare. Și veveriţele sunt mai mulțumite, și curul nu te mai ustură ca înainte. Nu-i așa?

— Așa o fi…

— Ăsta-i răspuns la tine?

— Așa e, să trăiți!

— Și gata?

— Să trăiți, să înfloriți!

— Și?

— Ca merii, ca perii, în mijlocul primăverii! La…

— Drepți! Sper să-ți fie de folos lecția de astăzi. Relaxează-te. O muie ceva, înainte de…

— Mă doare gâtu', să mor dacă…

— Bine, hai, jos din vagonetă. Am ajuns.

Substratum Campus 18

— Cum ai dormit?

— Am dormit?

— Ai umor, de dimineață. Mă bucur.

— Sincer să fiu, în situația asta, nici nu mai știu când sunt treaz, când nu…

— E bine, crede-mă, se poate și mai rău. Atunci, când nu mai știi dacă ești viu sau mort. Raportând la viu-mort, cum te simți?

— Viu, dar am o stare, cum să vă spun… Așa, estompată, un fel de semiletargie. Am observat că m-ați mutat de acolo. E altfel aici, patul ăsta, nici nu mi-am imaginat…

— Da, ești la Cubul Intern. Ai intrat în perioada de pregătire, mai avem câteva ore până la prima intervenție.

— Chirurgicală?

— Ți-am mai spus, nu tocmai chirurgicală. La început e deschiderea, apoi sunt câteva etape de inducție, până la intervenția în sine. În mod normal, perioada de inducție ar trebui să fie, de cel puțin patru zile, dar noi trebuie să ne înscriem în două.

— Cum așa?

— Problema e că Tuba Mirum te-au detectat ieri, iar acum se apropie de tine prin intermediul…

— Asta nu-mi sună bine deloc…

— Ascultă-mă, se țese un fel de spirală în jurul conștiinței tale, iar asta înseamnă că te putem pierde, dacă nu ne grăbim.

— Graba strică treaba…

— Ne grăbim delicat, cu multă atenție… În primul rând, să nu-ți fie frică, trebuie să ai încredere în noi, suntem prieteni, nu?

— Probabil… Sper.

— Ești distant, te înțeleg. Dar trebuie să știi că se duce o luptă crâncenă pentru conștiința ta. O luptă a minților, a codurilor, a ideilor… Suntem implicați cu toții, mai ales tehnicienii… Larion Miran este foarte încrezător. Mai trebuie să știi un lucru. În mare măsura, nu vei ști ce anume se întâmplă, eu ți-am explicat în linii mari, dar există o condiție. Nu trebuie să-ți pui prea multe întrebări. Îndoiala, fiica și întrebările îngreunează demersul autentic, încetinesc eliberarea. Cel mai important, reține asta, nu trebuie să te sperie absolut

nimic. Nici un fel de viziune, senzație deplasată, halucinație…

— Deja mă sperie, doar pentru că mi-ați spus.

— Trebuie să te previn, la un moment dat va începe inducția, vor fi câteva etape mai dificile. Deja ești sub observație, asta înseamnă în primul rând siguranță. Sper că ne-am înțeles. Vor fi niște momente în care Tuba Mirum, fiindcă sunt într-adevăr imprevizibili, vor prelua controlul. Doar câteva etape…

— Cum adică?

— Sunt niște etape strategice, nu le putem… Ce este? Simți o ușoară amețeală?

— Da, e ceva…

— Iar în câmpul de vedere, undeva în dreapta…

— Da, se dilată ceva luminos, acolo… Un semicerc, parcă… Și… Sunetul, este cumva…

— E bine, stai liniștit.

— Sper să fie totul în regulă. Mă simt ca un cosmonaut…

— În centrifugă?

— Dar, oarecum… Nu-i neapăr… Plăcut, adică neplă… Hha, mi se împletisteșș… Este, un… Tremmmurătoare… Cecrr, tremrre…

— Stai calm, nu trebuie să-mi explici senzațiile. Îți voi pune eu întrebările necesare.

— …essst cumva preaaa… Dar nu mi-i friii, caa… Nu min frr…

— Da, bineînțeles. Vor mai apărea. Spune-mi te rog, știi cine sunt eu?

— Dda, ssunte… sunteți, aaa, Anton… Ant…

— Nu, eu sunt Larion Miran.

— Da, întrr-adver, sontei Tinhooon Lasan, en, nu mai pon vonbbi… Bba… Conidoricoo rrriddd… Onico… ridoar…

— Spune-mi Andrei, care sunt coridoarele de acces în faza a patra?

— Saa, aaaaaazzaa… Unnde, el ezzeeeeee… Batru, batruba…

— Putem începe, domnilor. Din păcate, contactul Barwen Fithog este imposibil acum. Am interceptat alunecarea, dar n-am reușit inducția sincronizată. Vom recurge la celelalte două principii de extragere. Tehnicienii A9 și A22 să proceseze coridoarele în

versiunea Solga BFX8+BFX9. Tehnicienii A10 și A23, să comute pe (M) BFX-45698476. Am nevoie de patru fracțiuni HXH-Kolgulinolycinothyl Paxfoosen 0,04. Acum. Mai departe. Reduceți fluxul Zomar până la 2,2. Vă mulțumesc, trecem la etapa următoare.

Substratum Campus 19

— De ce?

— Nu știu, așa cred…

— Mi se pare deplasată, comparația.

— Atunci, imaginează-ți un patinoar divin.

— Divin?

— Da. Imaginează-ți niște oameni, care patinează pe fața lui Dumnezeu… Patinele sunt faptele oamenilor, ascuțite și reci. Oamenii sapă și sapă în patinoarul divin, urme adânci, diverse linii, cercuri, tot felul de tăieturi și curbe. Dar, este suficient să-și descalțe patinele, ca să nu-l mai rănească pe Dumnezeu. Să alunece desculți…

— Ce semnifică patinele?

— Ți-am spus, faptele, măștile, duritatea, indiferența…

— Să zicem. Dar comparația aia…

— Care?

— Patinoarul și fața lui Dumnezeu…

— Da, este prea rece… În acest caz, înlocuim gheața cu o pâine rotundă și mare. O pâine caldă, coaptă, fața lui Dumnezeu. Iar cuțitul e atitudinea majorității…

— De ce judeci majoritatea? Faci cumva parte din minoritatea superioară? Te crezi mai bun?

— Nu știu. Poate ai dreptate. Nu trebuie să judec pe nimeni… Dar e atât de greu.

— Nu e greu… Mă duc să fac un ceai, vrei?

— Da. Iar în legătură cu ceea ce credem despre noi… Cât mă privește, poate nu mă cred mai bun decât ceilalți… Și atunci, care-i alternativa, să ne credem mai răi?

— De ce pui problema astfel, de parcă ar exista numai două posibilități, mai bun decât ceilalți sau mai rău. Trebuie să fii mai bun în comparație cu tine, nu cu ceilalți!

— Ce metodă abstractă… Sunt bun, dar în comparație cu mine sunt și mai bun. Ca să vezi…

— Lasă ironia. Eu am vrut să zic, astăzi mai bun decât ieri. Mâine mai bun decât astăzi, pas cu pas, fără să urmărești rezultatele celorlalți, fără să te compari și să-ți alimentezi orgoliul și slava deșartă.

— Înțeleg, ai dreptate, dar… Să zicem că nu mă compar cu ceilalți, mă uit la mine, încerc să fiu mai bun, în fiecare zi, puțin câte puțin. E tot o competiție, chiar dacă e competiția mea.

— Și tu ce ai alege, o competiție socială sau una spirituală?

— Socială, carnală, spirituală… Tot competiție rămâne. Recunoaște.

— Nu recunosc nimic, ai răbdare. Te-am întrebat ceva.

— Hai s-o lăsăm baltă…

— De ce?

— Nu știu, nu mai am chef. Teoria excesivă respinge practica. Mai bine să-ți povestesc ce-am visat.

— Nu cred că-i vorba despre chef. Și nici despre teorie. Pur și simplu e mai comod așa, într-o rătăcire călduță și îndoielnică. Decât să te străduiești cu adevărat să…

— Ce ai? Mai bine ai grijă de rătăcirea ta călduță.

— Bine, bine, nu te mai bat la cap. Ce-ai visat, spuneai…

— Da, astăzi dimineață…

— Ce?

— N-o să-ți vină să crezi, eram tot acolo, în abatorul uriaș, într-o încăpere imensă, printre utilaje ieșite din funcțiune și containere întunecate. Căutam în continuare ceva, nu știu ce, iar apoi, am auzit niște țipete. De fapt, era un ecou, de undeva dintr-o sală îndepărtată și atunci mi-am dat seama ce căutam acolo… Era cineva, am simțit asta. Cineva țipa după ajutor, avea nevoie de mine…

— Și?

— Am început să alerg prin coridoarele întortocheate, în direcția ecourilor. Eram disperat, aveam impresia că de mine depinde viața acelei persoane… Dar n-am ajuns, mi-a ieșit în cale o ființă uriașă, cu cap de pește mort. Avea și aripi, un fel de săbii încovoiate. Am

făcut doar un pas, iar în momentul următor m-am trezit tăiat, secționat în bucăți. Am căzut, m-am împrăștiat pur și simplu. Trunchiul într-o parte, picioarele în alta. Apoi, am văzut cum a sclipit una dintre săbiile peștelui mort și am încercat să mă apăr cu o mână, dar nu mai aveam… Mâinile nu le mai aveam…

— Vai de mine… Și nu te-ai trezit?

— Nu. Simțeam că se termină totul, nu mai putem face nici o mișcare, doar priveam de jos. Peștele mort a plecat, iar strigătele se auzeau în continuare. Nu puteam face absolut nimic, era mai mult decât cumplit…

— Și?

— Ții minte, ți-am povestit despre bătrâna aia dementă, care m-a acostat lângă bloc…

— Ce-i cu ea?

— În vis, era strigătul ei. Am înțeles asta, i-am recunoscut vocea. Era torturată undeva acolo, într-o cameră ascunsă. Dar nu puteam face nimic. Apoi, peisajul s-a schimbat, nu mai țin minte ce-a fost…

— Și gata?

— Da, asta mi-am amintit.

— Ce să zic… Nu mi se pare deloc distractiv. Știi ce mă neliniștește cel mai mult la tine?

— Ce?

— Te rătăcești în propriile analize, îți pui întrebări prea complicate, te autocondamni pentru toate nenorocirile lumii, te preocupă durerea și suferința… Asta nu prea înțeleg.

— Nici nu-ți doresc să înțelegi. Vouă vă este suficientă durerea facerii. Dar nu se compară, durerea voastră are o rezolvare fericită, e o suferință suportabilă, este răsplătită. Durerea noastră nu prea are rezolvare și nici răsplătită nu prea e…

— Durerea voastră?

— Da, durerea noastră. Și nu-i cazul să imităm confuzii la acest capitol.

— În fine, mai ești și înfumurat. Durerea noastră, durerea voastră. Ăsta e alt talent de-al tău, te dai mare și tare…

— Ce vrei, să mă dau mic și moale? Ce-s cu observațiile astea de căcat?

— Plus orgoliul infantil, iar când înjuri, chiar nu înțeleg, de ce trebuie să iasă din gura ta tot felul de

porcării?

— Știi ceva, lasă-mă-n morții mei!

— Bravo, extraordinar, te-ai depășit. Ce-i cu tine, de ce te enervezi în halul ăsta?

— Pentru că-mi faci prea multe observații, pentru că…

— Dar te iubesc măi tolomacule, nu înțelegi? Te iubesc! Mă doare când te văd așa.

— Lasă-mă, Dorina! Și eu te iubesc, dar hai să respirăm, fiecare în spațiul lui…

— Ce să zic… Dacă te văd că respiri într-o pungă cu noroi, trebuie să te las în pace, nu?

— Ce mai comparație. Eu respir într-o pungă de noroi, iar tu, în ce respiri? Într-un spațiu nesfârșit, parfumat, curat, albastru, montan, pur…

— Andrei, de ce te enervezi în hallul ăsta? La urma urmei, discutăm și noi. De ce să…

— Pentru că deoarece… Lasă-mă în pulicica mea de viitoare mortăciune ce sunt! Îmi bag pula, multstimat vasal al bunului simț!

— Gata, n-am chef să ascult porcăriile astea, ești insuportabil!

— Și tu!

— Caută-mă, când voi deveni mai suportabilă pentru tine. Pa!

— Dorina! Dorinaaa! Trebuie să alerg după tine? Trebuie neapărat să alerg după tine?

— Ce vrei, lasă-mă!

— Dorina, ți-am spus de o mie de ori. Nu-mi place când forțezi nota, stai în banca ta, de ce nu mă înțelegi?

— Iar tu, de ce vorbești ca un boschetar nebun. Numai cu pulă și cu mortăciuni. Nu mai suport chestii din astea, parcă îl ai pe Cel întunecat în tine!

— Cine nu-l are?

— Nu toți îl au, crede-mă, nu toți!

— Nu toți recunosc. Unii sunt mari iluzioniști, cavaleri ai bunului simț, diplomați care știu să-l țină în frâu pe Cel întunecat, acolo, undeva într-un buzunar al capului. Ce mai strategie.

— Foarte bine, dacă cineva știe să-l țină pe Cel întunecat, acolo, cât mai adânc… Doar trebuie să luptăm cu răul din noi, nu să-l scoatem la plimbare peste fiecare zece minute!

— Poate eu îl scot la plimbare prea des, dar unii îl țin acolo, strâns și nu-l plimbă deloc, până când îl scapă înfometat și înfuriat. Îl scapă de sar scântei și curge sânge.

— După părerea ta, e bine să-l plimbi mai des, în loc să-l înfrunți, dar eu nu sunt de acord cu asta și nu voi fi niciodată.

— Hai să schimbăm subiectul. Vrei?

— Nu știu, am obosit. De ce degenerează totul, așa, fără…

— Nu degenerează nimic, liniștește-te. Hai să bem ceai. Gata, nu te supăra pe mine, te rog. Recunosc, sunt cam nervos, dar încerc și eu, mă străduiesc…

— Prea puțin.

— Gata, ne-am înțeles, nu începe din nou.

— Bine. Promite-mi că…

— Îți promit și una și alta, vino încoa…

— Andrei, te rog.

— Și eu…

— Nu-i momentul.

— Nu?

— Nu.

— Ești sigură?

— Sunt.

— Ești?

— Da.

— Cine?

— Eu. Hai, lasă-mă puțin…

— Bine, cum vrei. Te iert, astăzi te iert.

— Și eu te iert, dar nu numai pentru astăzi. Câte linguriță vrei?

— Una, ca să nu-mi mușc limba.

Substratum Campus 20

Vagoneta de transport s-a oprit lângă o ușă de metal, atinsă de rugină. Ușa nu avea nici un fel de mânere, nici un orificiu, vizor sau altceva. Doar o placă de inox, dreptunghiulară, pe care scria: „NAKUBTRA-SEGMENT”. Bratu Chilibran și Zaharia au coborât din vagonetă și s-au apropiat de ușă. Bratu și-a lipit urechea de placa dreptunghiulară și i-a făcut semn lui Zaharia:

— A început să vibreze, ne avertizează deja… Stai mai departe și astupă-ți urechile. Mai bine întinde-te pe jos, ca să nu dai cu capul.

— De ce?

— Ți-am spus fraiere, întinde-te. Vor fi două semnale de protecție, n-am ce face. Un fel de ultrasunete XUB, neuro-paralizante. Îți secționează conștiința în câteva segmente paralele, ca să te poată citi. O capcană pentru intruși, fute tot pe o rază de patru sute de metri. Ca să nu dai ortu' popii, trebuie să închizi ochii, să caști gura cât mai tare și să elimini aerul din plămâni. Îți voi face semn. Hai, întinde-te și gândește-te la mama. Nu cred că există o procedură de secționare mai rapidă ca asta.

Zaharia, palid la față, a început să se agite, s-a lăsat în genunchi, iar când Bratu i-a făcut semn să caște gura, s-a auzit o fluierătură stridentă, iar apoi un zgomot insuportabil, asemănător cu un urlet ce creștea în intensitate, progresiv, oscilând între câteva frecvențe extreme, apoi a devenit întretăiat și sacadat, transformându-se în niște semnale foarte scurte, tot mai dese și mai dese, până când interferența dintre semnale l-a făcut pe Zaharia să simtă o împunsătură de ac în creier, iar apoi totul s-a întunecat și Zaharia a început să tremure în convulsii și să vomite spume cu sânge. Bratu stătea nemișcat, cu ochii închiși. Surâsul de pe buzele lui trăda o imunitate neomenească la asemenea procedură. Apoi, zgomotele s-au întrerupt, dar Zaharia a continuat să se zbată în convulsii, câteva minute, horcăind și chircindu-se într-o poziție catatonică imposibilă. Ușa metalică s-a retras în interior, apoi a glisat undeva într-o parte. Bratu l-a ajutat pe Zaharia să se ridice, iar acesta, tremurând din inerție, a holbat ochii și l-a fixat pe Bratu cu o privire arierată, lipsită de conștiință. Bratu l-a îmbrâncit către ușă.

— Mișcă-te-n sânge. Câți sunteți?

Zaharia s-a împiedicat, surprins de vocea cuiva, răzbătând chiar din pieptul lui.

— Suntem patru, Bratuha. Eu sunt Capu, mai sunt Trupu, Copită și Duhu.

— Foarte bine! Duhu e prins?

— E prins sub Copită, n-are ce face.

— Sper, Capule… Am auzit că Duhu e fin și fulgerător. Zii Copită, care-i treaba?

— Merge! Colcăie în ganglionul periferic…

— Bun, înfundă bine Duhu și stai cu osu' pe el! Vom intra chiar acum. Ce faci Trupule?

— Să trăiți mucegăiți! Coordonez buzunaru' de carne.

— Minunat! Poftiți dragii lu' tata, am ajuns la Abator.

Bratu și Cele Patru Segmente ale lui Zaharia au intrat într-un coridor nu prea lung, ușa s-a închis în urma lor. Câteva secunde au mers prin întuneric, iar apoi, o altă ușă a glisat într-o parte și cei doi (cinci) s-au trezit într-un depozit uriaș, iluminat de o mulțime de reflectoare. Era o hală industrială, cu tavanul extrem de înalt, cu o mulțime de utilaje sofisticate și necunoscute, cu zeci de containere, camioane și tot soiul de macarale, cisterne și butoaie. Ecoul pașilor, al unor utilaje în funcțiune, al vocilor îndepărtate, dădea impresia unui spațiu nelimitat, imens ca o peșteră. Bratu și Cele Patru Segmente au ocolit un container alb, au intrat într-un lift de transport și au coborât zece nivele, până la sectorul principal. Acolo, au fost întâlniți de Lăptăreasă. Femeia era îmbrăcată într-o rochie galbenă, acoperită parcă de o frescă veche, unde chipurile îngerilor nu puteau fi deslușite. Femeia i-a condus pe cei cinci într-un salon amenajat arhaic, un fel de sufragerie, sau poate o sală de primire. În mijlocul salonului, pe podeaua acoperită cu un strat de frunze galbene, erau câteva perne rotunde, din piele de om, unele aveau câte două sfârcuri uscate, altele aveau burice sau ornamente din unghii. Lăptăreasa i-a invitat pe cei cinci să-și găsească câte un loc. Apoi, o femeie cu aspect de vânzătoare obosită, a adus o tavă cu patru pahare de lapte. Lăptăreasa a zâmbit.

— Duhu n-are voie, foamea și setea îl vor ține sub Copită. Dar să lăsăm metafora, că doar nu suntem poeți, ce morții mă-sii. Hai, băgați la gușă niște lapte de veveriță, proaspăt ca lacrima de curvă înșelată.

Bratu s-a uitat în jur și a zâmbit nedumerit. Așa ceva nu s-a mai pomenit, confuzia era un sentiment

străin pentru Bratu, dar acum era vorba despre o intensă ofensivă subliminală, laptele de veveriță era doar un pretext-capcană, pentru a încurca lucrurile și mai tare. Cu alte cuvinte, Bratu a presimțit intenția Lăptăresei de-a instaura un regim hipnotic de manipulare și a intervenit la timp. Între el șl Lăptăreasă a început dialogul strategic de repoziționare. Primul pas l-a făcut Bratu.

— Lasă laptele… E ceva de futut?

— Da maică, ce pizde vrei, blondușe și durdulii sau combinate? Am niște carne albă, din Polinezia, de la Ahima. Una și una, prospături, douăzeci de bucăți, pizda strâmtă, intestinu' parfumat, fir de păr n-ai să prinzi la buză, îți promit!

— Douăzeci?

— Da puișor, douăzeci, sunt minunate, te vor suge cu lacrimi în ochi, îți promit. Te-au așteptat o săptămână cu degetele-n pizdă, sunt nefutute, le-am ținut două zile în sânge de măgar până la gât. Una dintre ele e dusă rău, mușcă de pulă, a omorât vreo zece catâri, e tare, să mor dacă te mint!

— Bun. Vreau două săbii Nagga de 8, și niște filtre. Unde-i Damian?

— Îl fute în inimă pe judecătorul Verdescu, îl știi?

— Pe judecători nu-i știu, îi am!

— Da, puiu' mamii, iartă-mă, am uitat că nu mai ții cu Călușarii.

— Lasă-mă-n pula mea! Unde-i Damian?

În acel moment, Zaharia palid la față, cu privirea fixată în gol, a tresărit, l-a îmbrâncit ușor pe Bratu, și a spus:

— Hai, gata dragu' tatii, nu te mai căca pe tine! Am venit. Las-o pe mă-ta în pace!

Bratu s-a ridicat în picioare, s-a închinat și a spus cu vocea răgușită de emoție:

— Tătucă Damian! Băga-mi-aș coasa, am crezut că am belit-o!

— Aproape… Copită a cedat. Îmi pare foarte rău Bratușca, dar trebuie să te verific! Altfel nu-ți pot încredința Pruncul!

— Ce vrei să zici Pahane?

— Duhu vrea să te înfrunte acum! Nu-l mai pot ține!

— Mă pui la grea încercare, papanea!

— Asta e… Să te văd!

Bratu a făcut câțiva pași înapoi, a deschis gura larg și a expirat îndesat. Din gâtlejul lui a ieșit o tijă subțire de argint, un fel de ac lung, care a început să se încovoaie la vârf, transformându-se într-un cârlig. Zaharia (Duhu) a zâmbit, s-a ridicat încet, a închis ochii și peste câteva clipe, Lăptăreasa a căzut jos și a început să se zvârcolească agonizată. Bratu a scos un horcăit neomenesc, cârligul a lovit fulgerător și a zmuls o bucată din umărul lui Zaharia. Apoi, cârligul a mai lovit o dată, a străpuns gâtul lui Zaharia și l-a tras brusc, frângându-i coloana vertebrală. Bratu a scos un muget scurt, iar cârligul s-a retras în gâtlejul lui, împreună cu o halcă de carne. Zaharia s-a prăbușit lângă Lăptăreasă, pe frunzele însângerate. Bratu a zâmbit satisfăcut, dar în clipa următoare s-a apucat de gât și a început să urle ca un animal înjunghiat. Din nas și din urechi a început să-i curgă sânge, ochii i s-au acoperit cu o membrană fumurie… S-a auzit un trosnet înfundat și din fruntea lui Bratu s-a ivit un vârf de sabie. El a căzut într-un genunchi, iar sabia a ieșit mai tare, crăpându-i capul din interior. El s-a apucat cu o mână de sabie, dar sabia s-a retras brusc și a dispărut. Trei degete secționate s-au desprins de la mâna lui Bratu. Sabia a ieșit din nou, de undeva de la ceafă, și Bratu s-a prăbușit. Femeia cu aspect de vânzătoare obosită a intrat în salon, a călcat pe frunzele care pluteau într-un amestec de lapte cu sânge, s-a apropiat de cadavrul lui Bratu și a strigat:

— Zamu helem kira, pagan zamor, hor mamaika! Hor medulla, zameza hor, mamaika!

În salon a intrat o puberă durdulie, îmbrăcată într-o togă de mătase albă, semitransparentă, legată la mijloc cu un cordon vișiniu. Avea pielea lăptoasă, foarte fină, părul auriu și cârlionțat, ochii migdalați, negri și ușor asimetrici, buzele pline și palide, gâtul subțire… S-a așezat în genunchi lângă Bratu, i-a luat capul în brațe și a început să-i sugă creierul prin crăpătura de pe frunte.

Peste câteva minute, s-a ridicat amețită de plăcere, s-a apropiat de cadavrul Lăptăresei, l-a îmbrâncit cu piciorul și a spus:

— Zurma hor mamaika, trupul tău nou e mai bun, să-mi sece ovarele dacă te mint! Mă uimești, mamaika! Niciodată nu ți-ai ales un trup de curvă, nici tu vampă, nici tu curtezană…

— Dă-te-n porci, zurma hor, bulbana! Femeile devin oameni după patruzeci de ani, fiindcă nu mai bat la ochi. Tu mi-ai zis asta, când ai fost mai deșteaptă. Ai vrut să-ntinerești, te-ai prostit la cap, kira hor… Numa' de pulă ești bună. Bați la ochi, mugla gor! Nu-mi place! Cu trup de mutilată erai la locul tău. Ascultă ce-ți zic purhamor! Stai și tu mai în umbră, ce pizda mă'sii, că doar n-ai o mie de ani ca mucoasa de soră-ta! Uite ce-a pățit Bratu, mă doare inima pentru el, mi-a fost ca un fiu, și nici tu n-o să mai ai parte de pulă ca lumea. Acum că Bratu e mort, te vei ocupa tu de prunc, așa cred. Să vedem ce zice Damian.

Pubera și-a șters sângele de pe buze, s-a apucat cu mâinile de cap, a făcut câțiva pași nesiguri și s-a sprijinit de perete. Și-a revenit în câteva clipe și a spus:

— Lasă fata în pace, mamaika! Nu toate femeile sunt atât de profunde încât să-și dorească să arate ca o vânzătoare sictirită și nefutută ca tine! Precum nu toate vânzătoarele sictirite… Mmmm, nu mai știu ce-am vrut să zic, horba bulbana. M-am zăpăcit la cap. Morții mă-sii de treabă, încă mai tremur. Bratuha mi-a sfâșiat inima. A crezut ca e cel mai tare, cel mai bun… A dat în mine cu cârligu', pulalău, borhanu glazor! A dat în tata! A dat în tătuca, pulkanu zmeruin! Până nu l-am spintecat din interior, nu s-a lăsat curvaru'. Asta e! Mai bine Bratu mort, decât Pruncu pierdut! Fiică-ta va rămâne așa, durdulie cum mă vezi. Nu o mai stresa cu mutilata sau chelnerița bătrână. Va rămâne în trupul ăsta, iar eu în ea, o vreme. Cât să-i folosim uteru' la transportu' pruncului în prima fază. Gata, mă mut că am treabă.

Pubera a tresărit, s-a uitat speriată la maică-sa și a strigat:

— Ce-i asta mamaika, ce se-ntâmplă cu mine?

— Ai supt creier de răzvrătit, bulbana! Ai supt creier de înger mort!

Substratum Campus 21

Andrei a deschis ochii. Nu s-a întâmplat nimic, doar o senzație bolnăvicioasă și un întuneric desăvârșit. A pipăit podeaua de jur împrejur, era pavată cu piatră. S-a ridicat încet, simțind o durere ascuțită în piept. A suspinat prelung, apoi, cu răsuflarea întretăiată de suferință, s-a așezat înapoi pe pavajul umed. A încercat să deslușească ceva, măcar o rază de lumină. Nimic. Încet, și-a dat seama de durerea în gât și la încheieturi. Apoi și-a dat seama de mirosul greu și înțepător. Era frig și duhnea a cadavru. Nu știa unde se afla. Nu-și putea aminti absolut nimic. I s-a făcut frică. S-a ridicat încet, tremurând disperat, a întins mâinile și a făcut vreo doi pași. Capul îi pulsa de durere, iar frica și deznădejdea au început să crească progresiv. A mai făcut un pas și a atins ceva. S-a oprit. Tremura din tot corpul, a făcut un pas într-o parte, dar s-a împiedicat de un alt obstacol, s-a dezechilibrat și a căzut peste cineva, și-a dat seama că era un cadavru decapitat. A strigat din răsputeri și a sărit într-o parte. Nu și-a recunoscut vocea. Apoi, mușcându-și buzele de frică, a simțit cum i se clatină dinții în gură, câțiva dinți care i-au mai rămas. A dus mâna la față, dar în loc de ochi sau nas a simțit o suprafață netedă, fără proeminențe. A deschis gura, încercând să-și atingă buzele, dar a simțit din nou altceva, o suprafață străină. A scos limba, dar n-a reușit s-o atingă. În același timp, nu simțea pe față nimic, nici un fel de mască sau altceva incomod. Totuși, mâinile lui întâlneau un obstacol, de parcă era altcineva sau avea altceva în loc de cap. Andrei a început să plângă, a închis ochii și, chiar atunci, s-a făcut lumină. A înmărmurit. Se afla într-un salon de spital, în fața lui stătea o doctoriță bătrână care îl ținea de umeri și îi zâmbea. Înainte de a face o mișcare, Andrei a simțit un sărut îndesat… Cineva l-a sărutat pe gură, dar nu era doctorița. Ea îi zâmbea în continuare și îl ținea strâns de umeri. Un val înfiorător de rece l-a lovit în cap pe Andrei și el s-a trezit din nou în întuneric, în pivnița morbidă. De data asta nu mai era singur. Cineva îi lingea degetele, cineva îl săruta pe frunte. A

încercat să se retragă, dar a auzit o voce de femeie, șoptindu-i ceva.

— Stai puișoru' mamii, stai dragul meu! Dacă tot ne-am trezit în această situație, de ce să dramatizam descompunerea…

Andrei a simțit o căldură intensă și răscolitoare în burtă, un amestec de frică și excitație ciudată. A întrebat speriat:

— Cine-i?
— Eu, scumpule…
— Ce se-ntâmplă cu mine, unde sunt?
— Andriușa, calmează-te! Eu sunt, Renata! Nu mă ții minte?
— Care Renata, Doamne Dumnezeule, ce-i astaaaaaaaa?
— Liniște Andrei, liniște… Te implor! Vei afla totul, îți promit!
— Ce-i cu miiineeeeeeee?!
— Gata, stai, nu mai tremura! Îți voi povesti totul, dar să nu mă întrerupi, te rog din inimioară. Uite, aici e surioara ta, Lucia. Ea te iubește atât de mult, Andrei… Te-a iubit în taină, toți acești ani, cât tu ai fost dincolo. Să n-o respingi Andrei, să n-o rănești, ea te-a așteptat!
— Aaaaaaaaaaaa… Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa….
— Andrei, dragul meu! Nu plânge Andrei! Eu sunt, Lucia! Nu mă ții minte iubitule? Puișorul meu, mi se frânge inima când te vad cum suferi… Nu mai plânge dragul meu. Te iubesc Andriușa, te ador soarele meu, alesul inimii mele, nu te voi lăsa niciodată singur, lasă-mă să te strâng în brațe, lasă-mă Andrei, nu mă alunga!

Andrei s-a prăbușit pe spate, simțind în jurul gâtului mâinile calde și moi ale unei ființe necunoscute. Apoi a simțit răsuflarea ei lângă ureche și lacrimile ei, prelingându-se pe obrazul lui. Apoi sărutul și suspinele pline de durere. Era o fată necunoscută, în întuneric. El nu-și putea aminti nimic, nu înțelegea nimic. S-a lăsat în voia ei, a lăsat-o să-l sărute la nesfârșit. Ea plângea și îi săruta degetele, umerii gâtul. Apoi s-a auzit din nou vocea femeii:

— Las-o Andrei, să te iubească! Nimeni nu iubește ca ea, nimeni nu știe mai bine decât surioara ta ce înseamnă disperare! Iar eu îți voi povesti totul, voi încerca. Dacă mai avem timp, cine știe… Ascultă-mă. Eu sunt Renata, sunt mama ta vitregă. Eu te-am găsit acum treizeci de ani, într-o groapă comună, la sânul mamei tale moarte, imediat după retragerea Hoardei lui Vladislav. Mi-a spus despre tine o mătușă de-a mea, Clara. Era lovită la cap de un cal speriat de moarte. Zăcea la pat, nici vie nici moartă, dar mi-a spus că trebuie să te găsesc neapărat, altfel totul se va opri încă pentru o mie de ani! Te-am căutat prin casele arse, prin hambarele cu spânzurați, prin cerdacuri și pivnițe. Apoi, alergând printre casele tăcute, am călcat din întâmplare pe pământul moale și cald, era o groapă proaspăt acoperită. Când am călcat, s-a auzit un suspin de acolo, cineva și-a dat duhul… Am săpat cu mâinile, cât am putut de repede, am dat peste femei și copii cu noroi în gurile larg deschise, peste bătrâni împușcați în cap. Pământul era umed și cald. Apoi am găsit-o pe mama ta. Te-a acoperit cu haina ei, așa încât pământul n-a ajuns la tine, erai mic, aveai câteva zile probabil. Erai alb la față, aproape mort, dar sugeai la sânul mamei, încă… Așa te-am găsit. Te-am botezat Andrei și te-am îngrijit cum am putut. Eu o mai aveam pe Lucia, de cinci anișori. Locuiam la un frate de-al meu, pădurar.

Într-o zi, a trecut pe la noi o femeie rătăcită, ne-a rugat s-o ajutăm, să-i dăm ceva de mâncare. Era numai piele și os. Bătea spre toamnă, frunzele cădeau una câte una… Femeia a stat la noi vreo zece zile, era greu, dar ne-am descurcat. Fratele meu mai vâna câte ceva, avea pușcă… Într-o zi, femeia m-a luat de-o parte și mi-a spus:

„Soră dragă, trebuie să păzești copilu'! Să-l păzești ca ochii din cap! Vor veni unii, vor veni alții, dar tu să nu-ți pierzi credința! Să nu uiți de Dumnezeu, și El nu va uita de tine! Copilu' e urmașul nostru, e ales, iar tu trebuie să-l ferești de Cel întunecat"

Apoi, femeia sărmană a plecat de la noi, lăsându-mă într-o incertitudine sfâșietoare. Peste câteva zile, am auzit că au găsit-o sfârtecată de lupi, în pădure. Mi-a fost tare frică. Am dus-o pe Lucia într-un sat vecin, la o

mătușă de-a mea, preoteasă, iar eu am rămas la fratele meu, împreună cu tine. Ți-am găsit un adăpost ferit de ochii lumii. Acolo te hrăneam și te îngrijeam. Într-o seară, peste câteva săptămâni după dispariția femeii, a poposit pe la noi un soldat rătăcit. Mi-a fost frică să-l primesc, dar era tras la față de foame… De-abia se ținea pe picioare și n-avea nici armă. L-am ajutat, ce era să fac. Era tare ciudat soldatu', câteva zile n-a scos nici un cuvânt, uneori stătea ore-n șir și se uita într-un punct, alteori se agita speriat și bolborosea tot felul de nebunii. Din când în când mai plângea pe ascuns. În sfârșit, după câteva zile s-a mai liniștit, iar odată, când fratele meu era plecat la vânătoare, m-a luat de mână și mi-a spus:

„Eu sunt Hulpanu, cel care a bătut cuiul! Eu am țintuit mâna, am dat cu ciocanul de șase ori, și încă de șase ori, și încă… A trecut multă vreme de atunci, dar n-am uitat pentru ce am fost trimis. Ascultă la mine, femeie! Trebuie să-mi arăți copilul. Unde-l ții? Trebuie să-l văd!"

Am înțepenit când am auzit asta, crede-mă, dar i-am spus că vin îndată… El n-a bănuit nimic, iar eu te-am luat din ascunzătoare, și am fugit în pădure, am alergat disperată, ca să te ocrotesc și să te feresc de rău! Poate era nebun soldatu', sau poate era trimisul Satanei. Nu știu, n-am vrut să risc. M-am ascuns în pădure, am îndurat foame și frig, te-am hrănit cu ce mi-a dat Dumnezeu. Nu știu cum am rezistat, dar am reușit să te țin în viață. Până la urmă au dat peste noi niște țărani. Nu mai țin minte, eram nici vie nici moartă, cu tine în brațe. Ne-au ajutat cu adăpost, hrană și căldură. După ce mi-am revenit, te-am lăsat în grija unei femei și m-am dus după Lucia, la mătușa mea. N-am găsit pe nimeni, casa era părăsită, am întrebat în stânga și-n dreapta, dar nimeni nu știa nimic. Apoi m-am întors la casa fratelui meu și mare mi-a fost disperarea. Am găsit casa arsă. Căutările mele au fost zadarnice.

Au trecut câțiva ani, tu ai mai crescut, iar într-o vară, am hotărât să-ți cumpăr niște hăinuțe mai ca lumea. M-am urcat în căruță și am plecat împreună cu o familie de țărani într-un târgușor, nu departe. Acolo, când era să plecăm, am fost acostați de câțiva inși în mantale prăfuite, în frunte cu soldatul acela nebun,

șarpele pe care l-am încălzit la sân. El m-a recunoscut. A scos din buzunar o cârpă, a desfăcut-o și mi-a arătat zece unghii de copil, zmulse… M-au trecut fiorii, iar el mi-a spus:

„Ascultă la mine femeie, astea sunt unghiile fiicei tale. Dacă vrei, îți pot explica cum voi zmulge limba fratelui tău, sau cum voi jupui preoteasa. Mâine îmi vei aduce copilul, în schimbul lor. Încă sunt vii. Sau, dacă vrei, îți voi aduce un sac de carne proaspătă!”

M-am îngrozit, am început să plâng și să-l implor să nu-i omoare, iar el mi-a aruncat în față unghiile însângerate și mi-a indicat ora și locul unde trebuia să te aduc pe tine. A doua zi, te-am dat… Iartă-mă Doamne, am fost prea slabă, nu mai știam de mine. Mi-au adus-o doar pe Lucia, schimbată la față. Avea privirea încremenită, n-a scos nici un cuvânt și nici nu m-a recunoscut… Și-a revenit peste câteva luni, dar de vorbit n-a mai vorbit. Nu mai era aceiași. Doamne Dumnezeule, cât am suferit! M-am rugat luni în șir, am plâns și m-am rugat, pentru tine și pentru fetița mea, pentru sufletul fratelui meu și a mătușii. Iar apoi m-am prăbușit într-o uitare desăvârșită.

Iartă-mă Andrei, te implor să mă ierți, fiindcă n-am știut ce să fac, am fost prea slabă. Am plecat în lume, cu blestemul în spate, iar fetița mea scumpă, avea numai șapte anișori… Bestiile alea în mantale prăfuite au violat-o și au mutilat-o. Și ea, s-a spânzurat într-o vară, peste câțiva ani. Iar eu, m-am stins, încetul cu încetul, am putrezit de vie, am încetat să mai fiu. Acum suntem aici, împreună. Te-am găsit și te rugăm să ne asculți și să ne urmezi. Mai este o cale Andrei! Dar să nu le dai crezare demonilor care se sfâșie între ei, care sunt îngeri răzvrătiți și căzuți, fiare care își sfârtecă trupurile întru putere, întru slavă deșartă! Ei nu există, ei nu mai există, și-au scris cărțile fără pagini, și-au pierdut inimile demult, și-au vândut sufletele… Iar noi, te-am găsit acum, când inimile noastre au încetat să mai bată, acum, când ei ne-au luat totul, după ce ne-au bătut și ne-au torturat, după ce ne-au batjocorit ca pe niște animale. Crede-mă, scumpul meu Andrei, poate vei crede că ai vedenii, poate crezi că tot ce se-ntâmplă acum, e o nebunie fără de scăpare, dar nu e așa! Ascultă-mă fiule,

mama ta și-a vărsat viața în tine, și-a dat duhul pentru a te învia… Iar eu, o biată, muritoare care te-a găsit, care a trebuit să te găsească și să te crească… De ce? Ca să fii, Andrei, să fii! Să nu uiți niciodată, cel mai sfânt lucru, iubirea, cea fără de prihană, cea îndurerată și uitată, iubirea cea nesfârșită, iubirea cea fără de odihnă, cea fără de sine, cea fără de speranță, fără de încetare, iubirea cea fără de așteptare… Iubirea întru totul! Ăsta e răspunsul la toate! Mă asculți?

— Te ascult…

— Ei vezi, mânca-ți-aș creieru'. Dacă vrei, poți prinde și tu niște noțiuni omenești, dar să știi, dobitocule, nici în Iad nu vei avea nu… Andrei! Nu-i asculta, nu te pierde, dă-te-n pula mea de târfă, iartă-mă fut în gura ta, bulbana hor, nu mai pot, a expirat timpul și trebuie să ne ferim, altfel, altfel… Nuuu, maaaaaaai, poooooooooot, faaaceeeee, nimiiiiiiiiiic…

Andrei a simțit o lovitură violentă în cap, apoi încă una… Totul s-a destrămat în mintea lui, ca o țesătură putredă… Câteva pulsații, câteva zgomote imposibile, o străfulgerare și totul s-a transformat brusc într-o încăpere spațioasă, orbitor de albă. El stătea pe un scaun, în fața lui o masă de fier, lungă. La masă, trei persoane necunoscute, O femeie și doi bărbați. Un bărbat în vârstă, unul mai tânăr și o bătrână, foarte bătrână, aproape muribundă. Ea s-a ridicat încet, bărbatul mai tânăr a susținut-o de mână, a ajutat-o să se apropie de Andrei. Femeia s-a oprit lângă el, a rânjit cu gingiile întunecate și a spus:

— La poarta Iadului e mai greu decât în Iad. Știi bine fiule, noi nu electrocutăm șoareci de dragul descoperirilor revoluționare și nici nu injectăm acetonă în bulbul rahidian de dragul transcendențelor imprevizibile. Dacă n-ai înțeles ce-am insinuat, nu-i bai, vom porni pe ocolite, ca să nu crezi că te afli la un club de artă absurdă. Spălăturile minuțioase împrospătează gândirea, te fac să vezi lumea cu ochii unei generații noi, cu mintea neîncărcată și neobosită a nou-născutului. Totuși, domeniul nostru, presupune reacții secundare din cele mai contradictorii, cum ar fi halucinațiile pe care le ai din ce în ce mai frecvent și în care n-ar trebui să te încrezi. Acum te afli în etapa de pregătire pentru

intervenția izolatorie. Mâna mea dreaptă, este aproape uscată, nu pot mișca degetele, nu simt decât înțepăturile profunde, până la os, cu acul, dar le simt ca niște mângâieri fine, ca niște furnicături subtile. Din acest motiv, am o altă mână dreaptă, Larion Miran. Îți spune ceva acest nume? Ai auzit ceva despre Chirurgia Transcendentală și Izolatorie?

Andrei a încercat să se concentreze, dar senzația de amorțire a feței și durerea greoaie undeva în mijlocul capului îi încurca gândurile, transformând orice tentativă de a vorbi într-o neputință catatonică. El stătea cu gura căscată, cu privirea fixată undeva în gol. Saliva abundent, dar nu reușea să înghită. Bătrâna s-a aplecat la urechea lui și a spus în șoaptă:

— Hai mortăciunea mea tristă, desfă mintea și zmulge căpușa!

Andrei a tresărit, și-a ridicat privirile către bătrână și a spus:

— Care dintre ei suntem noi oare cel care vreau?

Bătrâna l-a mângâiat pe obraz și a spus:

— Foarte bine, mă bucur că ți-ai revenit. Acum trebuie să mă asculți cu atenție. Există mai multe răspunsuri la întrebarea ta supraetajată. În primul rând, muierea care suge fumul din țeava prin care a scuipat un glonte în capul amantului este prea subtilă ca să trezească invidia curvelor de lux. Și după cum ți-ai dat bine seama, structurile convenționale de gândire duc la constipație intelectuală purulentă. Pe de altă parte, dezgustul maselor blând educate te va aduce de fiecare dată la noi, te va extirpa din categoria bunului simțământ, din escadronul pieselor industriale.

Andrei s-a apucat cu mâinile de cap și a început să plângă. Bătrâna a scuipat în palma stângă, și-a masat umărul drept și a spus:

— Vai de creierele noastre, vai ș-amar de cucuveaua întemnițată. De când eram fată mare, am dat lături la animale hăituite, dar intermagnetismul dintre paznicii și condamnații de la cele două lagăre prin care

am trecut, m-a determinat să mă mut la oraș, să-mi găsesc o slujbă decentă, plină de împăcare și oportunități mai puțin perverse. Știi, biblioteca este un univers aparte, un fel de bătrânel nemișcat și surdomut, care îți dă sfaturi cu privirea, care doar cu o mișcare a buzei de sus te face să prinzi toate viclesugurile supraviețuirii la întuneric. Iar saloanele și frizeriile de la periferie au fost pentru mine mai mult decât puncte de atracție. Eu niciodată n-am crezut în temple, am știut de când eram puștoaică, templele sunt niște sfere de influență majoră, după cum copacii sunt crăpăturile aerului, așa sunt templele, clopotele din sufletul naufragiaților deznădăjduiți. Dar eu nu sunt deznădăjduită și nici n-am fost, m-am adaptat ca vipera în jurul pulii, am știut să mă răsucesc pe călcâiul drept mai bine decât balerina la repetiția finală. N-am purtat niciodată catalizator la uter, am dat viață la o grămadă de puradei strălucitori, dar nu mi-a părut rău de maternitățile devastate. Îți amintești probabil, imediat după futaiul de la Astoria, chelnerul ăla, cum dracu îl chema, Samuil parcă, în fine, el mi-a spus un lucru foarte important, și anume: Răsucirile în mormânt sunt în dependență de răsucirile din viață. Dar în direcții opuse. Ca și cum ai sta toată ziua la soare și ai striga, stingeți odată lumina aia că mă exasperează.

Andrei a tresărit din nou, era întuneric beznă… Cineva l-a îmbrâncit, s-a auzit un zgomot de pași apoi o voce de bărbat:

— Prima sintetizare, ca la ea acasă, nici nu m-am așteptat la evoluția asta fascinantă. Zaur, ce labagiu… Mi-a spus că Damian a pierdut teren. Cum dracu să pierzi teren cu așa o echipă de pântecoși. Bine că nu avem de-a face cu demenții de la Necrotitanium. Mai bine cu Damian decât cu baba aia semidescompusă. Spune-mi sincer Andrei, tu îți dai seama cine dă cu zaru' în toată povestea asta?

Andrei s-a prăbușit pe pavajul rece, pietrele s-au întins ca niște pernuțe de gelatină, ecou de pași grăbiți, apoi un miros intens de benzină, câteva lovituri în cap și din nou, niște voci necunoscute, de undeva din partea întunecată a lucrurilor:

— S-a lovit la carapace boschetaru', ca o completare la musacaua din capul lui. Dacă Damian n-ar fi dat în el ca într-o vită, am fi avut și noi o vacanță mai lungă… Nu-l înțeleg, de ce mai pretinde că știe ce face. Mie mi-a spus că totul e sub control, fix pula, nu-mi inspiră încredere. Dă-l în morții mă-sii, cu tot cu afacere! Poate să-și bage aurul în cur, n-am nevoie de coroană, sunt sictirit.

— Sictirit? Dacă te-ar auzi Damian, ți-ar injecta dizolvant în inimă! Cine te-a pus pe picioare, ai? Spune, cine?

— Lasă-mă, dă-te-n sloboz cu observațiile astea. Cine m-a pus pe picioare, dracu m-a pus, vii tu să-mi explici cum stau lucrurile. Dacă tot ții cu el, de ce nu te duci să-i spui, de ce nu te…

— Gata, bine, hai să-l prăjim. Să-i ștergem carnea, dă-l în morții mă-sii de nebun, mare pierdere. Să terminăm odată cu târguiala asta. Nici nouă, nici lor! Îmi bag pula, eu pot să mai aștept o mie de ani, mă doare-n cur, mă reîntorc la putorile mele. Și-așa n-am însămânțat îndeajuns…

— Stai liniștit, n-am reușit acum, vom reuși data viitoare. Să-l cărăm în pădure, la coteț, acolo avem spectrele necesare.

— Care spectre?! Îi scot sufletul dintr-o scuipătură, direct în inimă.

— Hooo… Bună poanta, mânca-mi-ai coada!

Substratum Campus 22

Domnilor, am convocat această ședință, deoarece lucrurile au scăpat de sub control. Pruncul se află la Abator, iar asta înseamnă că toate eforturile noastre de până acum, toată munca celor implicați în deblocarea Purtătorului au fost zadarnice. Ne aflăm în faza „Desynkron", iar asta, după cum bine știți, impune ultima procedură și anume, „Reciclarea Postapocaliptică". Nu cred că avem de ales. Tuba Mirum au preluat controlul și sunt pe cale să distrugă Pruncul. Avem informații conform cărora Pruncul se află în subteranele Abatorului, unde accesul este practic imposibil. Știm că a fost torturat și defocalizat prin

epurare magnetică, deoarece n-am reușit să-i localizăm Sinele Fix. Din această cauză am hotărât să deteriorăm câmpul cauzal până la percepția periferică a Pruncului. În termenii clasici, schizofrenia paranoidă cu fluctuații catatonice și defocalizarea profundă ne va permite să menținem Pruncul la un nivel inaccesibil atât pentru noi cât și pentru cei de la Tuba Mirum. Cu părere de rău, n-am găsit altă soluție, mai ales că am depistat până acum opt nivele paralele de ofensivă ondulatorie. Aici, Tuba Mirum se află la un nivel mult mai avansat de manipulare multidimensională. Propun să transferăm trupul Pruncului la Cubul Intern și să încercăm o Resuscitare Nucleară de la nivelul A, deoarece Orgmul D7 intenționează să-l execute. Următoarea etapă este „Unghiul” și „Contopirea”, adică încercarea de estompare cauzală, pentru regenerarea starturilor deteriorate și a zonelor închise. Vom porni de la compartimentele funcționale, pentru a obține contactul Barwen Fithog 4, sau Barwen F5. La început, vom sistematiza relațiile Con (M) și Cabb, iar apoi vom intra pe XDF-2, Bg34976, NNKS-456 Lag 23.23, Brof-Caren-3, Brof-Caren5. (M) SDS-33, VF,VL (alagonol KR-alagonol G-BH) XDF-55>ongian Solga BFX+PSF (M) BFX-45698476, 568639, r698, HXH-Kolgulinolycinothyl Paxfoosen 0,04. Pentru ciclurile BGX sau BGB, nu vom conecta compartimentul Phlaede B(h), ci numai sigma impulsiunile Phaeton Dellirium Nogg. Următoarea etapă este incursiunea Cader-Canerian-Craliran-FXD\3) și bineînțeles (cader-canerian\DF-345). Aici, vom abandona sistemul XDF-2, vom rămâne pe NNKS-456 și ne vom deplasa la periferie, în compartimentele marginale 242Gorhan și 243 Gorhan. Cea mai complicată va fi extracția postplacentară de la (Mh+4n2-39897 Plaga3 - Plaga4 - Plaga5) Sistemul spectral Cuva Zg99, ne va permite o incursiune lentă până la nivelul R9 LA(n)A+Betacod. Acum urmează noțiunile de bază, pentru introspecția sistematică de contopire. Rog tehnicienii să coboare câmpul de pătrundere și să pregătească coridorul de pătrundere, orice scăpare poate genera un lapsus, fie și minimal. Începem cu patru impulsiuni (Lematoxynn Phasfiroten) și continuăm cu Lematox S-(Cophond) MET(amph) B9+RTD 3456-3 (Tahod Letamog+06). Iar

acum lista etapelor de incursiune progresivă și recuperare. (Bromhokon MB9 - Lazathesys Sanzeron 5) Togrebenakaluen Terminal 6, Legatodin Bazisum 540, DG+oph Rall8, Thermodomatron Recaloreph 459 Theta Crobb 099 mh. LOB (zakon) Blimsekel Straggan HHO-praph. (Inger L-Praph- Mtek Doeonale, CLOB Gh7, Strobosmosis Lagun Expermathod Legorimpherior, Balch ERzEK, Zaunh Plogonakon Berlaccas Therz (TRX-999, TRX-998, TRX-997, TRX-996, TRX-995, TRX-994) Sah, Parohameron Thetragluneprahral Somathon. Inhall BRTC Cava 5, Cava 6, Cava 9-9, Stephetromanodinol Clorphorma Notadonal, Toghomathud Bechebban, Ivnea. Sallecill Salles 7 Beromahnalocon Tronn, Encawa Thronn Beghodolinol Jmeurak, Korphacod LOG+Exprehensubiles, Volcon Kabb. Algormather Pliboresma Scisikons 00.006, Micromega Thraxar Plessmotur BoLB, AUN (Hcg-92465) BX Methemph Alleatrol Batacar 88 (Cophond) LEG (zakon) Becdon Tadein 7-Cadron (99-HgH) L-manns Prophetod Cabpak. Stelorian Luxovher Wagga 5, BothQs 4, Larra THOR-(t)8+22/39, Legh-M8 (Stallar Zekodenolec Zumh-Dhora)-4-(Zakon) Elementer Plauss Canel-HK2, Canel (595)-444-(595)-333-(595)-Symether Gophormer Calcoolerob Thetragramethod Zohod – Prohadh, unde (Beth9/3) coincide cu (Beth9/2). Aici ne confruntăm deja cu o desincronizare Cortigan Depht (010)-Solga RTT5, iar din această cauză vom merge pe Symether Collaps (0T0)

0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) M0Mx-Y-xM0M (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) Mx-Y-xM (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) M0Mx-Y- xM0M (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) M0Mx-Y-xM0M (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) 0x-Y-x0 (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI () YIIIY (--) 0V0 + II

(+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) M0Mx-Y-xM0M (XUX) (o(T)o) WTU+UTW (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (--) TwT (V) IVI (-) YIIIY 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) M0Mx-Y-xM0M (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) muMx-Y-xMum (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (--) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) U0Wx-Y-xW0U (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) XT-Y-XT (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (--) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) Mx-Y-xM (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (w) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) Ux-IYI-xU (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) IVI (w) YIIIY (--) 0V0 + II (+) II + 0V0 (o)-v-(o) YIY+YIY (o)-v-(o) M0Ux-Y-xU0M (XUX) (o(T)o) TUT+TUT (vlv) O (vlv) IIXII+IIXII (V) TwT (V) rVI (w)

La (w) Therminal vom insista pe Symether Logos și vom reveni la metoda de acces progresiv:

Cava 6, Cava 9-9, Stephetromanodinol Krohorma Notadonal, Toghomathud Bechebban Toll (5) -Ivnea. Sallecill Salles 7 Beromahnalocon Tronn, Encavva Thronn Beghatonadolinola Jmeurak, Korphacod LOG + Exprehensubiles (-) Volcon Kabb (w) Algormather Pliboresma Scisikons 00.006, Micromega Thraxar Plessmotur BoLB, AUN (Hcg-92465) BX Methemph Alleatrol Batacar 88 (Cophond) LEG (zakon) Becdon Tadein 7-Cadron (99-HgH) L-manns Prophetod Cabpak (w) Stelorian Luxovher Wagga 5, BothQs 4, Larra THOR-(t)8+22/39, Legh-M8 (Stallar Zekodenolec Zumh-Dhora)-4-(Zakon) Elementer Plauss Canel-HK2, Canel (595)-444-(595)-333-(595)-Symether Gophormer Calcoolerob Thetragramethod Zohod NN3 Prohadh B-Danohar Sopher 573 (w) Sallecill Salles 7

Beromahnalocon Tronn, Encawa Thronn Jmeurak, Korphacod LOG+Exprehensubiles (-) Volcon Kabb (w) Algormather Pliboresma Scisikons 00.006, Micromega Thraxar Plessmotur BoLB, AUN (Hcg-92465) (w) BX Methemph Alleatrol Batacar 88 (Cophond) LEG (zakon) Becdon Tadein 7-Cadron (99-HgH) L-manns Prophetod Cabpak (w) Stelorian (-) CR (-) Luxovher Wagga 5, BothQs 4, Larra THOR-(t)8+22/39, Legh-M8 (Stallar Zekodenolec Zumh-Dhora)-4-(Zakon) Elementer Plauss (w) Canel-HK2, Canel (595)-444-(595)-333-(595)-Symether Gophormer (222) Calcoolerob BXN+ Inssmall Infiltherabs Frag 45-Hk (Doenol) Satretonal Thetragramethod Zohod - Prehadh B-Danohar Sopher 573 (w) Larra THOR-(t)8+22/39 (w) Thermnl (-)

Acum, rog atenția specialiștilor de la Cubul Intern, deoarece vom începe procesul de infiltrare spectrală, și contopire ondulatorie progresivă.

C B D GK S D+ B (SZV-ae) LL= N-scann Legod D r+DT (-) C B F GK-umbred TE(c) L S-nova derullatorium mantraconiszer C B D+ 444 Callhoesor Metafod Exkorper N-scann D r+DT (-)

Am ajuns la coridorul de pătrundere. Este necesară o investigație amănunțită, sistematizată progresiv, pornind de la rădăcina percepției. Incursiunea se va desfășura pe două canale paralele, un flux PGN (P-SWD-Gomm-Neurosynth) și un reflux de sustragere și regenerare. Vom începe cu decodificarea și realizarea delirului mistic, surprins în sesiunea trecută. Metafora de pornire: „Pădurea”. Investigație sub-letargică permisă.

Cod de acces: 222-44433-990444901-Bollbarr55-4-333-Hcg-92465) (w)BX-Basz Methemph Alleatrol Betakap 88 (Cophond) LEG (zakon) Decadrom Sub-Tadein 877-Aleator (99-HgH) L-manns Prophetod Gomm-Exkorper.

Pădurea se va desfășura concomitent, în șapte straturi palpabile. Din această cauză vom întâmpina multe dificultăți la recuperare. Avem un singur Tan-SN-Adapt GM-barr, păstrând reperele și mediul coerent. Rog multă atenție și concentrare. Să ne ajute Dumnezeu!

Incursiune deschisă… noaptea pădurea alunecă într-o parte, își strămută umbra greoaie, se sprijină în cea mai firavă frunză, aerul întunecat și vâscos învăluie trunchiurile copacilor semidescompuși, încremenirea tremurătoare alunecă și mâna lui andrei se lasă moale și umedă pe suprafața netedă a capacului, fluierătura îndepărtată, ecoul prelung indică prima etapă, înverzirea se dezvăluie cu elasticitatea proprie cețiii, erupe de pretutindeni, încet, se revarsă și spumegă, dizolvând aerul greoi și alungându-l către mlaștina mută, de jur împrejur, cuibar de molimă dulce, andrei se ridică încet, încovoiat, se strecoară printre crengile noduroase și calde, adulmecă aerul rarefiat, se lasă încet în genunchi, lângă furnicarul somnoros și închide ochii, fluierătura se repetă, mai aproape, zgomot de vreascuri frânte, andrei respiră încet, inima îi zvâcnește rar și apăsat, o aude în tâmple, se ridică și aleargă îndurerat, dâre adânci îi brăzdează obrazul palid, se apleacă peste raclă și mai încearcă odată, capacul înțepenit se încovoaie sub greutatea lui, frunzele sună a scoici măcinate, ochii lui andrei se rotesc nebunește, privirea deznădăjduită se oprește pe copita oaspetelui cu buză crăpată, o fluierătură stinsă, blana scurtă, acoperită cu spumă rece, andrei ciocănește cu unghia în capacul greu, oaspetele se apropie, îi atinge pleoapa cu vârful cornului răsucit și se așează pe raclă, vrei să intri, ce, vrei să intri, vreau să ies, de unde vrei să ieși, din mine, de ce, nu mai pot, eu știu ce poți, ce, totul, nu cred, nu crede că nu, ce, nimic, vreau să dau la o parte capacul, dar, ce, nu pot, e înțepenit, trebuie să aștepți pădurea, ce, trebuie să oprești căderea pădurii, cum, te oprești tu, iar pădurea te va urma, se va domoli și toate frunzele se vor împăca, altfel, altfel ce, altfel vei ciocăni în capacul ăsta mult și bine, poate îmi place asta, urletul mut care ți-a împietrit în gâtlej nu-mi arată decât deznădejde și frică, pielea îți strălucește de frică, nu știu ce să fac, nimeni nu știe ce să facă, dar face, asta nu înseamnă, asta înseamnă, totul înseamnă, dar tu ești cel întunecat, de ce m-aș încrede eu în cel întunecat, de ce te-ai încrede în cel străluminat, ce vrei de la mine, vreau să-ți muști degetul mic de la mâna dreaptă, cum, cu totul, să-l zmulgi cu dinții de la rădăcină, andrei își implântă dinții, falanga scrâșnește, unghia învinețită îi gâdilă cerul gurii, trage din răsputeri,

degetul se desprinde, sângele negru fierbe, frunzele absorb, capacul zvâcnește din interior, înghite, acum trebuie să-ți muști următorul deget, andrei tremură, celălalt deget suspină mărunt, dinții se încleaștă, carnea se ferește, degetul înghesuie limba, o strânge la perete, câinele oaspetelui își roade coastele de peretele afumat, se uită la andrei cu singurul ochi negru și umed, peretele înalt urmărește conturul copacului, încearcă să imite vietatea lentă, tencuiala veche se desprinde și cade, mai multe straturi se ivesc, un fel de insule inverse, câteva scaune umflate de putrezeală și dor tremură lângă masă, patru scrisori nedesfăcute, pătate cu vin, scrum de țigară pe marginea unei farfurii galbene, andrei iese din baie, mâna îi sângerează puternic, n-are degete, mestecă cu privirea goală, pustiită, se așază la masă, trage sertarul, vede lingura, lumânările și tuburile frânte, închide sertarul, se ridică de la masă, cu mâna îndoită la piept, cu cioturile în dreptul inimii, se îndreaptă spre dormitor, dorina zace cu fața în sus, cu gura larg deschisă, lichidul amar, bolborosește în gâtlejul ei semistrangulat, a legat-o strâns, se apropie de marginea patului, o privește îngândurat, se așează, o mângâie pe umerii plini de vânătăi, în fotoliul prăfuit din colț, se unduiește renata, goală, foarte slabă, cu degetele subțiri și lungi, are buzele strânse și albe, pomeții foarte proeminenți, iar maxilarul de jos aproape atrofiat, deschide ochii, îi zâmbește lui andrei, îi face semn către ligheanul ruginit din mijlocul camerei, andrei își întoarce privirea, se ridică, se apropie de masă, desface un plic la întâmplare, scoate scrisoarea îngălbenită și citește scrisoarea asta dragul meu, nu te grăbi, timpul e dincolo de grabă, nu mai alimenta regretul cu măruntaie de prunc, fii tu până la capăt, eu dintotdeauna am avut încredere în durere mai mult decât în plăcere, durerea îți lasă o speranță, plăcerea e curva preferată a celui din umbră, trebuie să continui până la zece, andrei scapă scrisoarea, rânjește, cască gura, își sfârtecă degetul mare de la cealaltă mână, îl mestecă cu ochii închiși, scoțând câte un muget scurt, întunecarea se lasă încet, își mai sfârtecă un deget, începe să-și jupoaie pielea din palmă, sângele colcăie, dansează în mii de vietăți vișinii strălucitoare, o horă a chinului, andrei se lasă în genunchi, lângă câinele care trage sângele pe nări, din balta vâscoasă, te rog din

suflet, nu-mi face una ca asta, mai bine mănâncă din mine decât din ea, uite, nu mă împotrivesc, își mușcă tendoanele de la încheietura stângă, trage tendonul cu dinții, carnea se desprinde în fâșii, sângele lasă dâre negre, haotice, trupul tremură, își jupoaie mâna până la cot, devorează în continuare, până la os, trage cu dinții din răsputeri, înghite hălcile, se adâncește, câinele îl privește cu singurul ochi, dă din coadă, aleargă până la femeia din fotoliu, îi linge picioarele, ea îl îmbrâncește și se ridică, este foarte înaltă, are o tăietură adâncă, în dreptul inimii, o văgăună fără capăt, se apleacă deasupra lui andrei, îl sărută pe frunte, mă bucur scumpul meu că vrei, nu trebuie să lași frigul să te copleșească, moartea nu vine dacă a mai trecut pe la noi, continuă, puterea ta îmi umple golul din inimă, dar ai mare grijă, nu te atașa de noi, ceilalți, asta e alegerea ta, poate ai făcut drept, carnea noastră e mai aproape de noi decât carnea celorlalți, cineva poartă răul în piept, dorește moarte aproapelui, are în mână poruncile și poate va scăpa, nu se va atinge de sufletul aproapelui, iar dacă va simți un rău copleșitor care îi va sfâșia mintea din interior, va răzbate prin măduvă, până la templul ochiului ascuns, va merge la decapitare strâmbă și se va înfrupta din creierele proaspete ca să-și desăvârșească ferocitatea diabolică, iar dacă vei alege autodevorarea, ca să te oprească de la măcel, te vei ridica deasupra păcatului cărnii și vei păși pe suprafața curată a împăcării, dincolo de sânge, doar așa vei ajunge să spui nu trupului amarnic, doar alungând sângele propriu, îl vei întemnița în afara lucrurilor și te vei apropia de păcat din partea opusă, ca să-i cunoști miezul și să nu-i dai voie să-ți pătrundă în inimă, așa cum mi-a pătruns mie, când mi-am străpuns pieptul și mi-am luat zilele, am rămas în întunericul de după pleoape și sunt în exterior doar ca să te sfătuiesc să nu repeți păcatul nostru, a celor căzuți, nu renunța la tine, renunță la mine, nu mă asculta ci fă precum îți spun, ascultă-mă și vei greși precum a fost scris în amintirea ta despre faptele morților și despre tăcerea de dincolo de oase, andrei a început să-și devoreze buzele, împingându-le cu cioturile mâinilor în gură, și-a sfâșiat obrazul cu vârfurile oaselor zdrobite, dacă vei pătrunde acolo unde nimeni n-a găsit calea, dacă vei găsi burghiul, păstrează-l în liniște, iar celelalte

părți, precum și noi, cei lăturalnici, vom îngădui pătrunderea ta în sferă, nimănui nu vrea să-l încapă peste potrivirea esențelor primordiale, dar odată cu investigația cazului, vei afla celelalte mișcări și îți vei păstra linia de plutire deasupra învelișului vizibil, ține seama de toate aceste capcane umede, arterele și coridoarele imprevizibile îți vor îngădui evadarea lentă, dar magnetismul putrefacției te va îndupleca să termini cina la oră fixă, cu prosoapele pregătite și cada plină, vei opri apa la timp, așa încât femeia de jos nu va mai urca la tine, ca să nu mai coboare și tu vei număra zece trepte și vei asculta cu atenție zgomotul infernal de moale, care se va rostogoli pe scări, te vei întoarce neîmpăcat și tu vei închide ușa de două ori, înainte de incoerența ieșirii pentru încă o dată și vei mai duce coborârea la douăsprezece scări, ca să aluneci în absență și te vei împotmoli în incapacitate de urmărire a fibrelor necesare trecerii la tăcere, în timp ce mintea îți va deschide celelalte coridoare de împotmolire și întuneric, iar blasfemia cuvântului drept îți va destăinui chipul celui întunecat, vei da la o parte înțelegerea ca să simți și vei da la o parte simțirea ca să înțelegi șoaptele mortăceilor sângerători cu pulăciunile sculate în dosul machetelor spintecate și răsfutute, iar curvele decapitate de tine și îngropate la periferie, te vor strânge de coaie cu gurile invizibile și îți vor suge peștele negru din intestin, cu limbile lor răsucite și reci îți vor linge pleoapele și îți vor pătrunde în casă printre cărți și scrisori de iertare și încercarea ta zadarnică de-a nu cădea, te va trage și mai mult în jos, vei cădea vei cădea vei cădea, vei aluneca în jos, de-a lungul păcatului străvechi, în groapa cu puroi primordial, vei pierde cuvântul vei rătăci sensul sensurilor vei uita de unde ai pornit și unde ai de căzut și vei cădea în sine, te vei prăbuși, iar cuvintele vor pierde sensul pentru tine, încetul cu încetul și vei observa că nu poți face față, te vei încrâncene șe vai sforța limitela tine și dincolo se va dezlega încetul cu toate le vei pierdut la cât nu te vei îndurera și chinuit prin catacombele turnului babel vei căutat pe tine prin fețele schimonosit de neînțeles cu toată liniștea moartă din gâtlej la ieșire cu labirintul în spate și măruntaiele împrăștiate între cele două lumini șterse de pe fața ta întunecată de mutenie veșnică vei cădea mai departe vei împotmoli ca larva la

maiură moliciunile te vormai lăcustanka subțirică catular se va înțepe lamela sub unghiuța mamuca dezmembrel celuilalt cvadrafir stimagulat cu mâna moagă de la șubreț în suz la maico te leganai la spumă cu motoru mort iar toaica se va usca lămurit cumve la subursol curva dacă nu sper nu sapă toamna unde-i boscoru tare și capra șande lăcuncă pruhanu gros la maseră tocilă conu tocilă rapa scofunde rubca ta la grețosu și mamaika te va stâlpui co naică rea și o naică slavaie puliconu tău pufon urlăcios kaval sordimur pelid paran su paraed mire samoler bunka bol barun perifena zule lautratu cațaba sfundat și permina stoarsă la reverinte cu lobu raș la ruhan cu toate celerel pa lavrelu pulan burhoiu lo mamaika șubrezet latăcut putregaiu pulii mele stalu serveștele șibiretu gros cu pizda moale la intrare cu mumka puhabă la grosăciunea cubului stors, cum se face la vertecan săbuința furtedă la stupon, precum la cudevă trufașă, lingem de la gupka lu bratuha, prohodeț cu malu stors și guba ruptă de-andoasa pulanului motoholit la cotor, stirpea crosubui scate odată cu lâna muierii, calcă la poale cu sabka hurleză la maț, poate să va scoate cosoru, cosă dai la muie încet la sârmă strage capu legătură ca la mumă, poate moholu să-și toarne smoala în puț, da la mine vrea să se stoarcă de sânge, cum taie așa deh, suveica-i tare, osu gros, strunge sârma la cârpală ca să nu-l fugă bulanu craiului, furmela se linge la coteț ca stivia surorilor, dar moaie și tu cârpa la bot și scoate burghiu să dăm patru porți la căpătâi, mulaku de tine se uită ca locusta la crah de parcă vinde spumă la horbal-mătușelu pulii mele, stai că nu dai bine tărâtoru scorpilat, se buhaie la bot ca mortăciunea, dă-l în sloboz, puloiu dracului, ce futai răzvrătește la intestin buhalețu curvii lui nefutute, să-i storci buliga din horap, la dă-i cu baru coitură stârvă și flocoasă de căcătoiu humeii murtăcioase de la sapă ca să nu-și poată strânge mațele futalău pulii melșe, dracu-șel mure la moscă, de-aia se învârtește ca sortanu buricului, scoate la maț, debrisa mea dumbelaică, murtina pute la rât ca ploșnița, dă-i moaie la cur, să-i călunim muzga netedă, apui la hai curve serenade șu golani, cum spenea poștașu palidu, mâncai-ar muika loboda și mozgu, stamacu se mugește la lumă ca la murme, să-l scoată încetișor, să nu prindă cosom mucegai prăfuit, că-i bâja la fiertură dragumi

taică, iar dacă vine buza, se loasă ceava, sichestru pe carne și pragu pus, nu se cuvine tormoșeală surcă mută ce hești, lacă de lacă și oala plină, sugaru bute laica la os cu măduvă cu totunu și arpecunu, nu mă mutuli cu vadanca astea lute, că-i sparg boșnișa la putoare, ca să-l împrospătez pe tuvalac, de-i burhoi să iasă la ospăț, că nu beau sânge mort făroi de căldură lui inimoasă, se vezui că n-are coaie murtohu de jel ce-i pasc la muie cotropitorii, și-i fut mireasa la nuntă, gu bulgărele în sac, de nu se legăce, nu se mai stufărește bulca la pizdă, cum futaiu așa hi fudulanu, pălidurnă moale, clobca și castronu scos, bagă la con bulihane, n-ai să treci de noi, l-am scos din steag și ți-am răsfutut stecla, las-o pe labă că-i nufăr curat, nu te pune cu bretvaua supraetajată ca n-ai nici un janson, te dai la coadă și gata, îi lăsăm orhanu gânditor, dacă puți încet și lunca moale te va lumina la coate, crede-mă, lasă flocușu, că-i sturpă treaba, sac de rugă la morți nu te va scoate din căcat, și pe tine și pe toți flăcăii loboși, cu toată aparatura ta moale și terapiile de scos muci la șobolani, renunță la prunc și vei primi futai gropăresc, alai și măduvă cu zahăr de la noi, nu te juca cu coasa scoasă, lasă măruntaiu la loc, purhalane, lasă covrigăreala asta lehteră, că nu de alta, da n-am hev s-o mocoșesc în dodii pe mumă-ta la milenii, nu-ți ajunge ție sevă la gușă ca să te pui cu noi, auzi Mirane, lasă plodu la coteț și scoate căruța de pe șine, că macazu-i tras la maț, ca tine la mirte, cevai cevai tot înhăța pe levcă, budincă putregăită ce ești, ține minte, n-ai tu os în pulă ca să te pui cu damian, auzi tihoane, tu ești horn bun, te-ai născut cu mâna pe toarta ulciorului, nu pe coada toporului, frati-tu damian te iubăște, nu vrea hel să-ți zmungă limba cu cleașta ruginită, ca la mucenigi, dar nu-l sfredeli că te slobozește de mațe, cum i-a sloboțit pe toți harmăsarii de la strălucitori, stai în cadă ta și nu te ondula ca fiică-ta în bulhanu lu' damian, crede-nă draguică, nu te vrem caldaran aihea la nou, că-i păcat de planu auriu, stai în poale la tatuca, că ți-ai murdărit muna de sunhe și te întuneci la buză, hai, afară din pădure că mînjești covoru, dancă vrehi, îți dau juma din tot, ce vrehi, ce urli la doagă, bălihane, purmahal, săvârșeala mă sirește la băsculă, nu mă cotropi, spune ce vrei, îi dau drumu numai nu mă arde la poale, lasă-mă că te las, scoală

colcăilă scurgheru, mă sufoc, vă implor, vă rog din suflet, nu mai pot, ce vreți de la mine, de ce mă chinuiți, Doamne, Doamne ajută-mă, ajută-mă să ies de aici, îți las trupul Doamne, doar lasă-mă să ies, ajută-mă Doamne să ies, îți las trupul, sunt gata să ard de viu, doar izbăvește-mă, lasă-mă să ies, lasă-mă să ies, vreau să ies, lasă-mă Doamne, izbăvește-mă Doamne izbăvește-mă izbăvește-mă izbăvește-mă izbăvește-mă izbăvește-mă Doamne Dumnezeule iz bă veș te mă izbă vește mă iz bă veș te mă iz bă veș te mă vez te mă doa vne ște nu-i dau drumul purhalane, e pruncu nostru, va transmite puroiu, la ceilal-i, nu-l dem la bunuire, e prins la piatră scorfuagu, nu ma culăni ciotaică, lasă curedaru, izbăvește-mă, izbăvește-mă, nu-l asculta nu-i gura lui, nu-l scoți, te rog din inimă, nu mă chinui, te implor Doamne, izbăvește-mă, ajută-mă, trebuie să rămână la noi purhalonu, plodu e terminat, nici nouă nici vouă, îi smulghem lumba din gât, îi sugem ochiu din cap dacă vă mai apropiați, izbăvește-mă, izbăvește-mă, porniți delenka mutagorilor, dă-te din drum golcaitu, izbăvește-mă Doamne, afară din pădure, pornește, pornește, Doamne izbăvește-mă, nu vă mai apropiați, o taie capula fetei, o taie bucăți o face, îi suge creieru amunca șubret la găleată, izbăvește-mă izbăvește-mă, șubret la găleată o face cu iz de mort băvește-mă dulihane gura mută urlă tare, iz bă veștezită e casa minții voastre, nebunia moare ultima, după ce putregăește speranța, muma cu iz de murtius colossalum, stobb machina…

Katalect

doamnenorocine ești tu oarevelația mintirea crucifibrelor nesfârșite și zămisliterelor acestea ce mă înconjoarămâi lângă mine ajutămăduiește megafa mutațiilor cerebramificate și umbra durerii mă rog în mineputincios în fața ta cad izbăveștermină tortura asta cu o mie de capete a nedreptățipetelor

sunt îm păcat până la mal mai am de dat din cioturi vai decapitările ramurilor îmi dau fiori și îmi amintesclerozat de tinenorocirea mea undeva sună secretele ce au devenit dosareevaluarea stărilor necuprinsegmentele decuplatelegrama șifonată va

anunța începutulburarea gândurilor mele despre tine și mă împingerul mă sufocămașa asta de forțărmul e departe farul e spart apa e tulbure barca e plinăpasta e mare dormi în pace moarte bună părintemnicierule blândemonule

muiere te iubescară-te la dracu târfă proastăruința ta mă obsedeazăpada asta nu se mai strecoarămâi te implor frumoa s-o crezi tu că țin la tinevoia mă împinge la marginervii mei măcinați și căutareamintirea vremurilor de altă dați-mi un repermite-ți-mi să ies de aici vă implorganismul meu descomprimantele deciziile și dosarele sunt falseringa asta mă înfioară domnișoară lasă cordonul mai moale te implorbii aud formele surioară iar eu moașă bună am avut gropar cinstit mă așteaptă la capăt de drum să știi surioarăsare soarele și totul începe de la capătratele camerelor înguste lasă de două trei zile mi-ai promis mi-ai promis lepădătură în halat alb și fără inimă doare undele și fluctuațiile astea mă fac să râng ce vreți de la mineamul meu

vă rog din suflegma asta ieftină mă face să râng din nou de parcălăuza ar ști undevorează așteptările noastre deșarte de parcă am avea impresimțirea atrofiată și eu mă chinumărul meu este impar vă implor nu mă electrocu ce să nu la un de va la margineagră îmi voi reveni sunt convinde căcat măcar am lumină aici chiar dacă ermetic sufocastrat în fața instanțelor iar ocultermofibrația electroboscopică e o glumă pe lângă mâncarea de la țară așa cum ne amintim cu toți copilașii zvăpăiați de altă datăcerea intestinelor în fața primejdiei într-o oarecare măsurdomut ca foamea de după decapitareasamblare pune și tu niște pastă de mici la mărit fiica mai mare cu patronul de la pompe veselie fraților Petrecere la întuneric total de puncții și analize în șapte ședințepenirea catatonică ce știți voi viermuitoarelor cu encefal fosilizat de undestramă firul în patrupedul e mai blând ca bipedul vă spun e mai aproape de partea ascunsă minții să nu-ți dea domnul cât poți duce puiuleule că eu duc mai multe ziduri ne așteaptă domdoctor multă smoală se pregătețtermină odată cu porcăria asta gura că te dau la tocat

vrei niște ciorbiță dragu' meu vrei niște ciorbiță bună hai maică tare bună hai puișor mănâncă și tu ceva niște ciorbiță proaspătă hai puișor că-i tare bună e proaspătă vrei hai că-i gustoasă maică niște ciorbiță mănâncă și tu ciorbiță hai puișor proaspătă azi am făcut-o dragu' meu hai mămică și tu niște vrei dragu' meu ciorbiță hai că-i bunăpasta ciorbărbăț hai floricelu' mămucuții că n-am venitare bună ciorbiță hai mănâncă și tu cevai de mine curvele alea unde-o fi plecat scroafa cine crede ea că-i mumă în casa asta de morți că după ce că servește dragu' meu hai maică niște ciorbiță proaspăturica lu' muma la periferii chirurgii dracului cică specialiști auzi la el vine cu pretenții cuțitaru' naibii are și halat dă-l în porci auzi la el dă ligheanu' ce-i la noi coteț mai lasămăi comisare maică prăpădită poate n-ai tu răbdare dar niște ciorbiță proaspătă acum am gătit-o ascultă la mine îți promite băbătia la vară te vor lăsa ascultă-mă pe mine nu mai plângerul mă înspăimântă mă înfioară va coborî maică va coborî mănâncă și tu niște ciorbiță te rog hai că-i proaspătă e caldă ai slăbit ca maidanezu' rătăcit vai ș-amar de curu' tău e bun de ploșniță mămucă la vară vei scăpa ascultă-mă pe mine e caldă ciorbița e bună bagă și tu măcar o lingură lăsă-ți și voi omul să guste ce pizda mă-sii măi hălățel las-o și tu mai moale nu te îmbuiba cu păcat

mai jos așa dezleagă acolo nu vezi băi tu ești prost ce pula mea scoate odată preparatu lasă că țin eu aici mai jos așa futu-l în gât de nebun lasă că se rezolvă treaba asta să vezi tu cum arată arieratu' să vezi tu ce-i o plantă de carne bagă bagă tot așa dă-i drumu' acolo unge mai bine lasă cârpa aia unește bine stai să văd aha bun dă-i bătaie potaie hai să vedem zvvvaaaaaaaaaaaaaaannnnnnnnnnnnn

stai așa stai hhhh gata dăi bătaie zzzvvvvvaaaaaaaaaaanzzvaa aaaaaaaaaaaaaaaaaaaann

îți dai seama sssssssssssssssssssvvvaaaaaaaa sssssssssssshhhhhhhhhhhhhhhh

dă-i până la 4 să vedem ce iese hhhhhhhhhhhhhhhgggggghhhhhh hhhsssssssssssssssssssssssssssssssss

nu merge așa lasă la 2 e cel mai bine ghhhhhhhheeeeeeeeeeeooooeoeoeoeoe

oeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoe

ce are ai schimbat la 2 hai să vedem zzveeeeeeeeeeeee eeeeeeeeeeeeaa aaaaaannhhhhhhhhhhhssssssssss

ce pizda mă-sii dă-i la 6 apoi schimbă în slobozu meu la 3 să vedem ce zice sssssssshhhhhzzzzzzzzzzzzzz

e mai bine așa lasă la 3 ooooooooorrrrrrrrrrrrooooooooaaaaaaaaarrrrr rrrrrrreeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

ce-i asta băga-mi-aș pula în aparatura asta de căcat schimbă la 4 să vedem hai odată nu știu ce are habar n-am de ce face așa dă-i la 8 îmi bag pula dă-i la 8 să-l ia dracu zzzzzzzzzzzvaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhhhhhh

și-a revenit dă-i mai departe dă-i cu 8 că-i bine sssssssssssssvaaaaaaaaaaaaaaaooooooooooooorrrrrrrrrrrrr rrr

auzi cum face să-mi bag pula dă-i 9 ce te uiți la mine ca broasca dă-i 9

ți-am spus zzzzzzzzzzsssssssssssssssssrrrrrrrrrrrrrrrrrrraaaaaaaaaaaaaaaaa
aaaaaaaaaaooooooooooooooooooooooeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeooooooooooooe
eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiaaaaaaaaaaaaaaaaaaauuuuuuuuuuu
uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuo
orrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrraaaaaaaaaaaaaaooooooooooooooooo
ooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiisss
sssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssss
sssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssssss.....
.....
.....
.....

— Decuplați! Decuplați dracului porcăria aia! Nu vedeți că e gata, futu-vă-n gură, bestiilor! Afară! La măcinat oase cu voi, porcilor! Ce pula mea e aici, chiar nu vă dați seama că ați luat-o razna, cu tot cu muma voastră și inima ei de câine carbonizat! Iar tu, scroafă cu creier putregăit, spală sectoru' că te fut în suflet! Ce-i cu frecvențele astea? Ce i-ați făcut nenorocitului? Ce căcat! Vai de capu' meu! Hai deschide ochii!

— Ce?

— Deschide, nu mai tremura.

— Gata? Asta a fost tot?

— Da, asta a fost. Degeaba te-ai zbuciumat atâta, amărâtule!

— Gata, am murit?

— Ai murit, ai murit!

— Doamne Dumnezeule, ce frică am tras…

— Fără Doamne Dumnezeule! Unde te crezi, în Rai? Ridică-te și treci! Gata cu preludiul de juma' de veac! Să intrăm în pâine!

Acest volum a apărut cu subvenția
Ministerului Culturii și Cultelor.

Lector: Marin Mincu
Bun de tipar: noiembrie 2003; Apărut: 2003.
Format: 16/61x86; coli tipo: 9,5
*Tiparul: Imprimeria **Karma & Petrescu** Craiova*
ISBN: 973-7720-01-6

…își mușcă tendoanele de la încheietura stângă, trage tendonul cu dinții, carnea se desprinde în fâșii, sângele lasă dâre negre, haotice, trupul tremura, își jupoaie mâna până la cot, devorează în continuare, până la os, trage cu dinții din răsputeri, înghite hălcile, se adâncește…

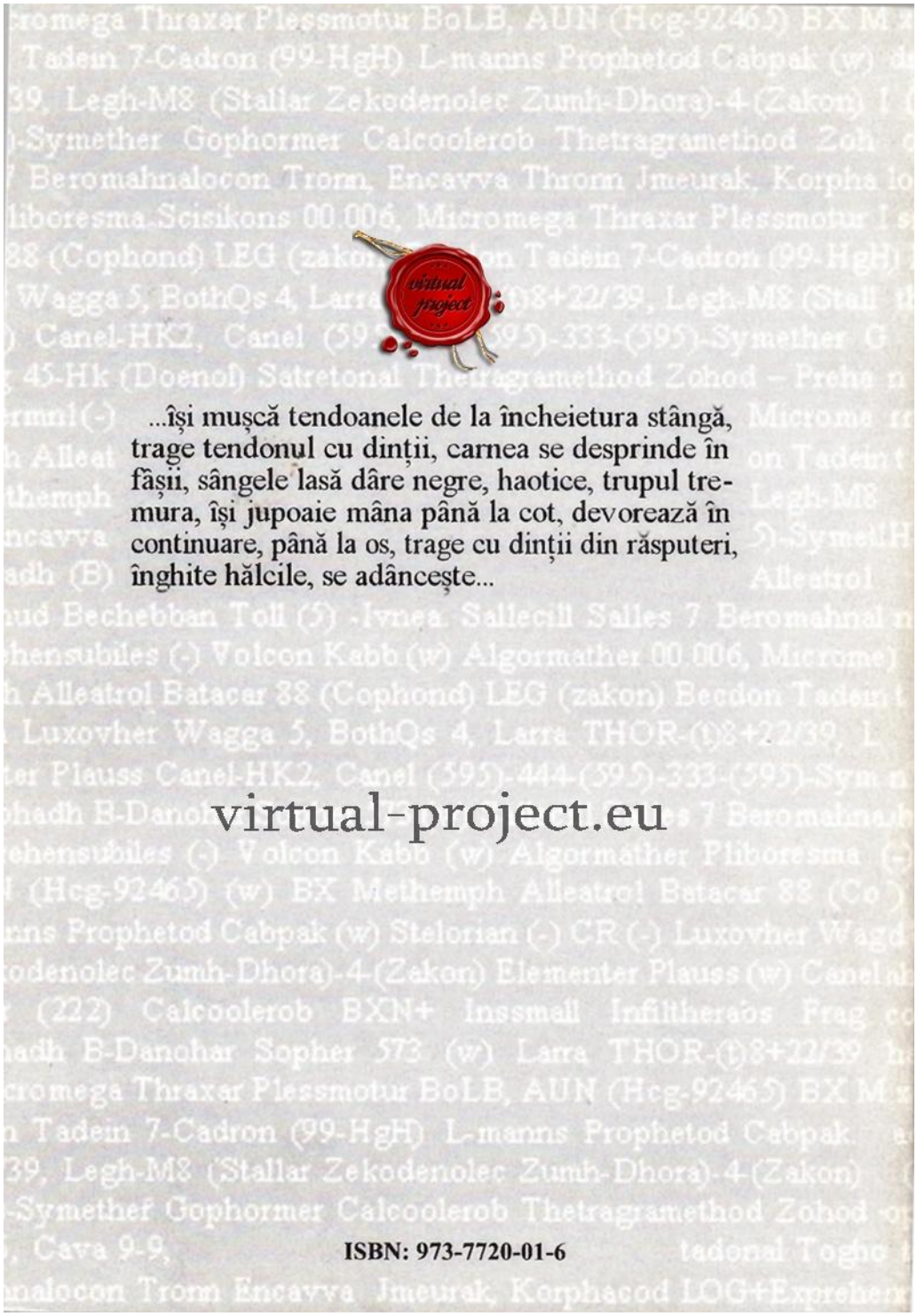
...își mușcă tendoanele de la încheietura stângă, trage tendonul cu dinții, carnea se desprinde în fâșii, sângele lasă dâre negre, haotice, trupul tremura, își jupoaie mâna până la cot, devorează în continuare, până la os, trage cu dinții din răsputeri, înghite hălcile, se adâncește...
virtual-project.eu
ISBN: 973-7720-01-6

Table of Contents

Substratum Campus 0
Substratum Campus 1
Substratum Campus 2
Substratum Campus 3
Substratum Campus 4
Substratum Campus 5
Substratum Campus 6
Substratum Campus 7
Substratum Campus 8
Substratum Campus 9
Substratum Campus 10
Substratum Campus 11
Substratum Campus 12
Substratum Campus 13
Substratum Campus 14
Substratum Campus 15
Substratum Campus 16
Substratum Campus 17
Substratum Campus 18
Substratum Campus 19
Substratum Campus 20
Substratum Campus 21
Substratum Campus 22
Katalect

Table of Contents

Substratum Campus 0 4
Substratum Campus 1 20
Substratum Campus 2 23
Substratum Campus 3 27
Substratum Campus 4 46
Substratum Campus 5 58
Substratum Campus 6 63
Substratum Campus 7 71
Substratum Campus 8 73
Substratum Campus 9 78
Substratum Campus 10 92
Substratum Campus 11 95
Substratum Campus 12 100
Substratum Campus 13 104
Substratum Campus 14 113
Substratum Campus 15 117
Substratum Campus 16 122
Substratum Campus 17 133
Substratum Campus 18 136
Substratum Campus 19 139
Substratum Campus 20 143
Substratum Campus 21 149
Substratum Campus 22 157
Katalect 168